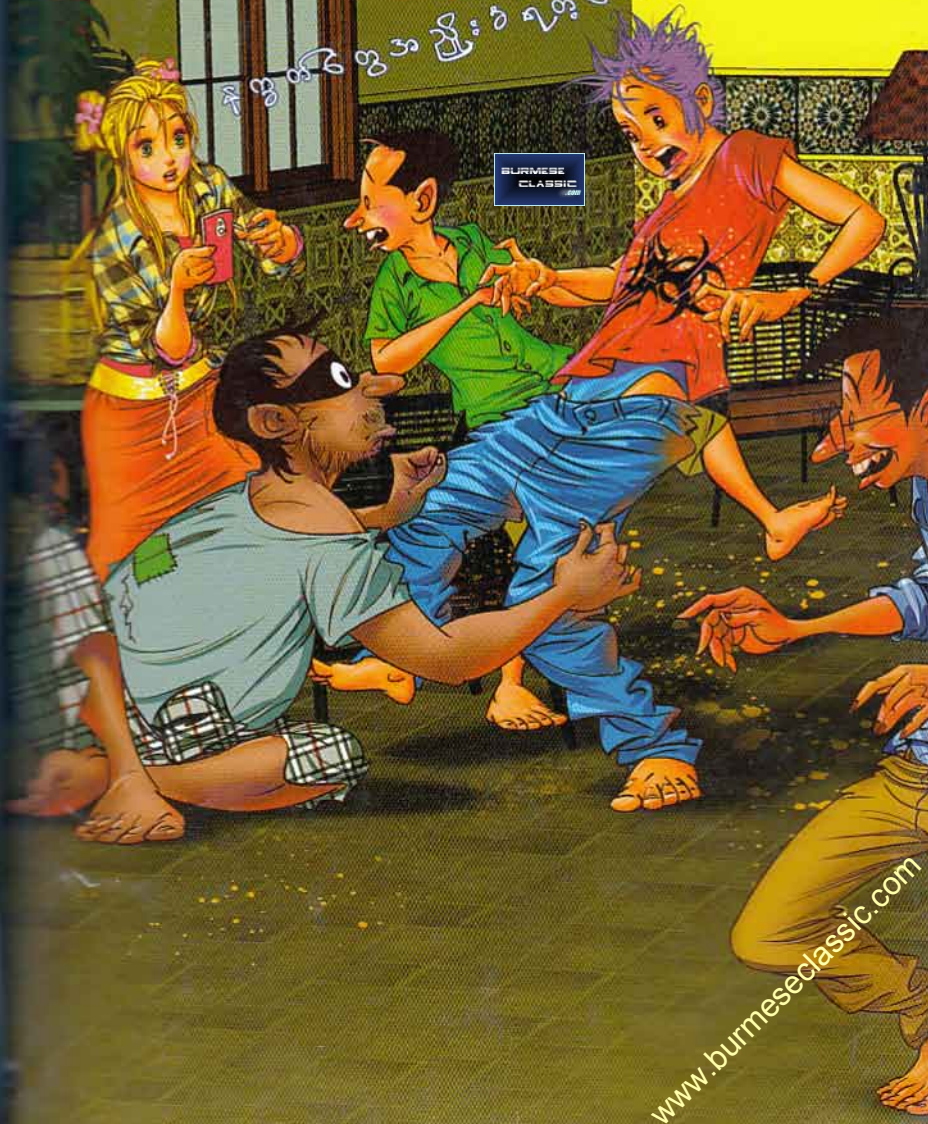

နွဲ့ကွဲအပြုံး ဝါရဲနဲ့ ကော့စ်ကော့စ်

BURMESE CLASSIC

၁၉၅-၈၃

ဝိဇ္ဇာ
နက္ခတ်တွေအပြီးခံရတဲ့ ကောင်းကင်ခါးခါး / ဝိဇ္ဇာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊
၁၅၆ - စာ၊ ၁၃.၅ - ၂၀ ဝင်တီး၊
(၁) ဝိဇ္ဇာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း:

ထုတ်ဝေသူ -- ဦးအောင်မြင့်၊
အတွင်းနှင့်ပျက်နာရုံးပုံနှိပ် -- အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
ဖြန့်ချိရေး -- အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
(ရန်ကင်းရီးလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊

BURMESE CLASSIC

နက္ခတ်တွေအပြီးခံရတဲ့
ကောင်းကင်ခါးခါး

BURMESE CLASSIC

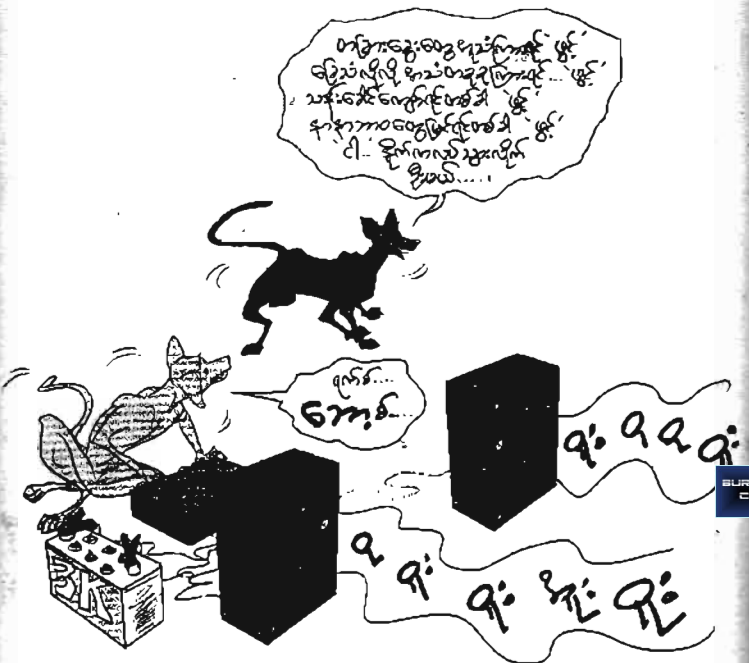
“အူ... အူ... အူ... ဝူ... ဝူ... ဝူ...”

“ဟာကွာ... ခွေးကလည်း ဘာလိုင်းကြီး ထအူနေပြန်ပြီ”

ရှင်းလင်းနေသော လူသွားလမ်းမပေါ်မှာ ညီလင်းပ မောင်းထားသောကားရယ် ခွေးအူသံတွေရယ်ပဲရှိသည်။ အိပ်တစ်ဝက် ငိုက်တစ်ဝက်ဖြစ်နေသော သိုးပု... ခွေးအူသံကြောင့် ခေါင်းထောင်ကာ ကားအပြင်ကို ဒရောသောပါး ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုညီ ခွေးတွေအူတယ်ဗျ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်”
ညီလင်းပ ကားကို လမ်းထဲချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး...

“ကြောက်ရင် မအူနဲ့လို့ပြောလိုက်”

ဟိုဒါနွေးလွေပျံ့ကန် ဖွင့်
 ချိသံလိုပို ခာသံဟေ့ဒါကန်... ဖွင့်
 သန်းခေါင်လော့ဒ်ဟေ့ဒါ ဖွင့်
 ဒုက္ခကတဝေ့ဖြင့်ဟေ့ဒါ ဖွင့်
 ငါ... ဒိုက်ဟေ့လဲ ပျံ့လှိုက်
 ဒိုဟယ်...

ကန်...
 ကေ့ဒ်

ဂံ့ ဂံ့ ဂံ့

ဂံ့ ဂံ့ ဂံ့ ဂံ့ ဂံ့

“အင်း.. ဟုတ်တယ်.. ပြောလိုက်.. အဲ.. အာ.. ကိုညီ အရေးထဲ နောက်နေသေးတယ်ဗျာ၊ ခွေးအူတာကို ကျွန်တော်တားလို့ ရမလားဗျ”

“အေးလေ.. ဒါဆိုငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်၊ စားထားတာတွေများ လာလို့ ဝိတ်လျော့ချင်နေရတဲ့ကြားထဲ အာရုံနောက်တယ်”

သိုးပုအကြည့်တွေ ကားရှေ့ကိုကျော်ကြည့်နေရင်းမှ..

“ဟင်.. အာ.. အာရုံနောက်တယ်မလုပ်နဲ့၊ ဟို.. ဟိုမှာတွေ့ လား၊ ခြံ.. ခြံရှေ့မှာ ဖြူဖြူကြီး ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့.. သ.. သရဲမ”

ကားမီးရောင်ကြောင့် လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ကြောက်အားလန့်အားဖြစ်သွားသော သိုးပုကြောင့်

ညီလင်းပ ကားရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ဘာမှမတွေ့ရတော့... .

“ဘာလဲ.. ငါဘာမှ မမြင်ရဘူး”

“စောစောက ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တယ် ကိုညီရ”
 ကားက ခြံနားကိုပိုနီးလေ သိုးပုပို၍ ကြောက်စိတ်ကြီးကာ ညီ လင်းပလက်မောင်းကို တိုးပြီးဖက်လေနှင့်.. .

“ဟာ.. ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကားမောင်းနေတယ် လေ”

“ကြောက်တယ်ဗျ”

“ကျွတ်.. အိမ်ရှေ့ပဲရောက်နေပြီ ကြောက်နေရသေးတယ်”
 ခြံရှေ့အရောက်ကားကို မှေးရပ်လိုက်ပြီး.. .

“ဆင်း.. ခြံတံခါးသွားဖွင့်”

ခြံတံခါး ဖွင့်ဆင်းခိုင်း၍ သိုးပု ခေါင်းမွေးတွေ ပိုထောင်သွား တာ...

“ဗျာ.. စောစောက ဆံပင်ဖားလျားကြီးတွေတာ ကျွန်တော် တို့ခြံရှေ့မှာဗျ၊ မ.. မဆင်းရဲဘူး.. ကို.. ကိုညီ ဆင်းဖွင့်”

“ဟာ.. ငါက ကားမောင်းဝင်ရမှာလေ”

“ကျွန်.. ကျွန်တော်မောင်းမယ်ဗျာ”

“ဟာ.. ဒီကောင်တွေကွာ.. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အဲလောက် သွေးကြောင်ရလား”

သိုးပုကိုအပြစ်တင်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရုတ်တ ရက် ခြံဝင်းထောင့်တွင် ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်နေသော ဖြူဖြူအရိပ် ကြောင့် မကြောက်ဖူးဟုထင်ထားသော ညီလင်းပစိတ်တွေ ဖြန်းခနဲ အေးစက်သွား၏။

“ဟင်.. သ.. သရဲ”

တရွေ့ရွေ့လာနေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီးက ညအမှောင်ကြောင့် သဲကွဲစွာမမြင်ရပေမယ့် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဟု စိတ်ထဲ အလိုလို သတ်မှတ်လိုက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်မို့ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

သိုးပုတော့ ကားထဲမှာ ဘယ်လိုနေမည်မသိ၊ တကယ်ရင်ဆိုင်တွေ့ရသော ညီလင်းပမှာတော့ ဇောချွေးပြန်လာသည်။

“ဒီမှာ. . .”

“အဲ. . သ. . သရဲဆီက မိန်းမအသံထွက်တယ်၊ ဒါဆို ဒီသရဲမိန်းမပဲဖြစ်ရမယ်”

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိတ်တိတ်ပြောနေချိန်မှာ ခွေးကလည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထပ်အူပြန်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပုပ်စော်လိုလို ဘာလိုလို အနံ့ကြီးကလည်း နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

နှာခေါင်းကို ဆူပူနဲ့ပူလုပ်ပြီး သေချာစေရန် ပြန်၍ အနံ့ခံလိုက်သည်။ ပုပ်စော်က ဟောင်စပ်နေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားရပြီး. . .

“အောင်မလေး မြတ်စွာဘုရား ငါတော့သွားပြီ”

အရေးထဲ ဗိုက်ကာရစ်နာလာပြီး လေခပ်ပြင်းပြင် တစ်ချက်ကို ပူခနဲနေအောင် လည်လိုက်သေးသည်။

“အို. . လူရှေ့သူရှေ့အီးပေါက်ရလား၊ ပုပ်စော်နံပါတယ်ဆိုမှ သူ့အီးနဲ့ကပါ ဝင်ပြီး ရောသားလိုက်သေးတယ်. . ထိုး”

“အယ်. . သ. . သရဲမက ငါအီးပေါက်တာလည်း သိတယ်ဟ”

“အံ့မယ်. . ရှင်နော် လူကို ဘာသရဲမလဲ”

“ဟမ်. . ဒါ. . ဒါဆို လူမလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူမထံမှ ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်ဖြေ၏။

“ဒါ. . ဒါဆို သူများခြံရှေ့မှာ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခိုး. . ခိုးမလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အပြောအဆိုမတတ်သော ညီလင်းပစကားကြောင့် သူမ ဆွေဆွေခနဲသွားသည်။

“ရှင်နော် လူကို စော်ကားတာနှစ်ခါရှိပြီ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ခါးကနေ လိမ်ချိုးပစ်လိုက်မယ်”

ကြိမ်းဝါးလိုက်ပုံက ကျောချမ်းချင်စရာမို့ ညီလင်းပ ဘာမှထပ်မပြောရဲတော့. . . ။

“ရှင်လုပ်တာနဲ့ လာရင်းကိစ္စတောင် မေ့သွားပြီ”

“ဟင်. . မင်းက ဘယ်သူ့ဆီကို လာတာလဲ”

“ဒီအိမ်ကလူတွေဆီကို”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

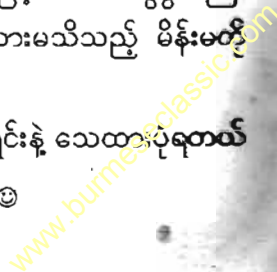
“ပုပ်စော်နံလို့”

“အမ်. . ပုပ်စော်နံတာနဲ့ ငါတို့အိမ်ကို ဘာလာစရာရှိလဲ၊ နေစမ်းပါဦး မင်းကဘယ်သူလဲ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်အိမ်တွေမှာ မင်းလို သရဲနဲ့ ထူထဲပုံစံမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး၊ ညသန်းခေါင်ကျော် မင်းပုံစံကို တိုက်ရဲ့ဝရန်တာမှာသာ ရပ်နေကြည့်ခိုင်းလိုက်. . . တကယ်သရဲမပဲ”

“တော်. . ပါးစပ်ပိတ်. . လိုရင်းကိုပဲပြောမယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်လေသံနှင့် ဟန့်လိုက်သဖြင့် ညီလင်းပ စက်ပုသွားကာ အမှောင်ထဲမှာ ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ဒေါသတွေစွတ်ကြီးနေသော ကောင်မလေးလား ကောင်မကြီးလားမသိသည့် မိန်းမတို့ စမ်းတဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ခြံထဲမှာ ကြွက်နှစ်ကောင် ဖိုက်ရင်းနဲ့ သေထားပုံရတယ်”

နံနေတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ”

“ဘယ်လို . . ကြွက်နှစ်ကောင် ဖိုက်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟိုရက်ထဲကပြောမလို ရှင်တို့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ ခုလဲ အနံ့က တော်တော်ပြင်းလာလို့ အိမ်ရှင်တွေရှိလို ရှိငြား လာကြည့်တာ”

“ဟုတ်တယ် ခရီးသွားနေတာ ခုပဲပြန်ရောက်တယ်”

“အဲဒါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒီအပုပ်နံ့ပျောက်အောင် ညတွင်းချင်း သူတို့နှစ်ကောင်ကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ပါ ခါပဲ”

သူမပြောချင်ရာကိုပြောပြီး . . . ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း အပုပ်နံ့ကထောင်းခနဲ နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင် လာသဖြင့် ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်ကာ ပျို့ခနဲအန်ချင်သလို ဖြစ်သွား သည်။

“ဝေါ့ . . . အော့ . . . ကြွက်ပုပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးရဦးမယ်တဲ့ ဘာလဲ . . .ဟ ရူးနေတာလား”

သိုးပုကတော့ မျက်နှာကို အကျီလည်ပင်းပေါက်ထဲ ထည့်ဝှက် ဖြီး ကားထဲတွင်ဖင်ပူးထောင် ထောင်နေကာ တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်။

“အား . . . အီး . . . အ . . . အရေးထဲ ဝိတ်ကလျော့ချင်လာပြီ”

ဗိုက်ထဲကရစ်ကာ ထုတ်ချင်လာသဖြင့် ခြံတံခါးသော့ အမြန် ဖွင့်ကာ ကားပင်မမောင်းနိုင်တော့ အိမ်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကော့လန့် ကော့လန့်နှင့် ပြေးရတော့၏။

ကားထဲမှ မရဲတရဲချောင်းကြည့်လိုက်သော သိုးပုမှာ အိမ်ကြီး ထဲသို့ ဒုန်းဆိုင်းပြေးဝင်သွားသော ညီလင်းပဲကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ သရဲခြောက်ခံရ၍ ပြေးသည် ဟုပဲထင်ကာ မျက်နှာကိုအကျီ လည်ပင်း ပေါက်ထဲပြန်ဝှက်ကာ ဆိုဖာခုံပေါ်မှာပင် မနေရဲတော့။ ကားထဲကလည်း မထွက်ရဲတော့ပဲ ကားကြမ်းခင်းပေါ်ဆင်းကာ ကိုယ်ကို ကျုံ့နိုင်သမျှ ထုံပြီး ဝပ်နေလိုက်သည်။

“ဝုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း”

“ကျွီ . . . ကျွီ”

ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ထက်မကသော လူနှစ် ယောက်သုံးယောက် တက်ခုန်နေသလိုအသံနှင့်အတူ . . . ကားကြီးမှာ ထအိအိနှင့် လှုပ်ယမ်းနေ၏။

“အောင်မလေး . . . ကိုညီကယ်ပါဦး ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက် ထဲထားခဲ့ရလား၊ သရဲတွေ ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်နေပြီ”

စိတ်ထဲမှပင်အသံတိတ် သွေးရှူးသွေးတန်းပြောကာ . . . အ ခြောက်လွန်ပြီး သေးတွေပင် ထွက်ကျကုန်၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ညီလင်းပ လုံးဝမသိ သန့်စင်ခန်းထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

ပုံးကြကောင်းနေ၏။

“ဟူး.. ခုမှပဲ စိတ်ထဲပေါ့သွားတော့တယ်”

အခန်း(၂)

“တင်း.. တောင်.. တင်းတောင်.. တင်းတောင်”

အဆက်မပြတ်တီးနေသော လူခေါ်ဘဲလ်သံကြောင့် ခုတင်ထက်မှာ အိပ်ပျော်နေသော ညီလင်းပ အိပ်မှုစုံမွှားဖြင့် ခေါင်းထောင်တာ နားစွင့်လိုက်သည်။

ဘဲလ်သံက အဆက်မပြတ်တီးနေသဖြင့် ကိုယ်ပေါ်မှ သိုးမွှေးဖတ်လုံးကြီးကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“ကျွတ်.. ဘယ်ကလဲကွာ သူများအိပ်ကောင်းချိန်ကြီး”

ခုတင်ထက်မှ ခပ်လေးလေးထလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခုတင်တွင် မားပြတ်တစ်ကောင်လို ကားကားကြီးအိပ်နေသော သိုးပုဆိုး ဘင်ဝါးတို့

www.burmeseclassic.com

တဘုန်းဘုန်း ရိုက်နှိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . သိုးပု ထကွာ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဘဲလံတီးသံကြားတယ် . . သွားကြည့် တံခါးသွားဖွင့်”

“အင်း . . အဲ . . ”

သိုးပု ဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်နှင့် မထ . . .

“ဟာ . . ဟေ့ သိုးပု၊ မင်းဘွားအေကြီး ခြံရှေ့မှာ ဘဲလံတီးနေ တယ်ကွ”

“ဟမ် . . ဘာလဲ . . ဘယ်သူ . . အာဘွားပေးပြီး ဘဲလံတီးသွား တာလဲ”

အိပ်မှုနံ့စွဲများဖြင့် ကြားချင်ရာကြားပြီး ကမူးရှူးထိုးပြောကာ သိုးပု ပြန်၍မှောက်အိပ်သွားသည်။

“ဟာ . . ဒီကောင်တော့ ဂေါ်ဖီလာခြေထောက်နဲ့ နင်းခြေရင် တောင် နှိုးမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာပဲ ငါသွားဖွင့်တော့မယ်”

ညီလင်းပ လေးလံသောခြေလှမ်းတွေဖြင့် အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ကာ ကျွန်းတံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဘဲလံသံမကြားရတော့။

“ဟင် . . ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း မီးရောင်မှိန်ဖျဖျ ထွန်းထားသော ခြံတံခါးဝကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခွေးလေး ခွေးလွင့်တစ်ကောင် ခြံရှေ့အုတ်ခုံဘေးမှာ ခွေခွေလေးအိပ်နေရုံမှအပ လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရ . . .

ခွေးများ ဘဲလံထတီးတာလားဟု ပေါက်ကရဲတွေ့ပြီး . . . အူ ကြောင်ကြောင်ရယ်ကာ အိမ်တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲရှိ နံရံကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ နံနက်သုံးနာရီ ထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ခန့်လိုသေးသည်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘဲလံလာတီးမည့်သူ

ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

ဒါမှမဟုတ် ဘဲလံကပဲ သူ့ဟာသူ ထကြောင်တာလား . . မရေမရာအတွေးတွေနှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ခုထင် သော ဝမ်းလျားထိုးမှောက် အိပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် . . . သိုးပု၏ တစ်ခွီးတစ်ဟောက်သံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“တင်းတောင် . . တင်းတောင် . . . ”

ပြန်အိပ်ဖို့ အရှိန်ယူသည့်အနေနှင့် မျက်လုံးကိုမှိတ်ရုံရှိသေး သော်လည်း ဘဲလံသံကြောင့် ညီလင်းပမျက်လုံး ဖျတ်ခနဲပွင့်ပြီး ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်လာသည်။

“ဟာ . . ဘာလဲကွာ၊ ဘယ်ကောင်စောစောစီးစီး လက်ကမြင်း ကြောလာထနေလဲ”

“တင်းတောင် . . တင်းတောင် . . ”

ထုံးစံအတိုင်း ခုတင်ထက်မှ မထမချင်း ဘဲလံမြည်နေဦးမည်မို့ ညီလင်းပ ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲခုန်ထကာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ ခေါ်သတကြီး ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက်လာလိုက်၏။

တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှရှိမနေပြန်၊ ပြင်ပမှ လေဝင်လာပြီး ထိုညဉ့်လေနှင့်အတူ ပုပ်အက်အက်အနံ့က နှာခေါင်းထဲ အိုးဝင်လာ၍ အသက်အောင့်ကာ နှာခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ပိတ်ပြီး တံခါးမ ကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“တောက် . . ဘယ်ကောင် ကမြင်းကြောဆွဲပြီး လာလုပ်နေလဲ မသိဘူး”

စိတ်တိုတိုနှင့် . . . ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာကို ပေါက်တတ်တာပဲ လျှောက်ပြောလိုက်သည်။ ကြွက်သေကောင်ကိုလည်း မသိပြုတ်ဘဲသေး သည်ကို သတိရလိုက်ပေမယ့် မတတ်နိုင်၊ မနက်မှပဲ ထိုကိစ္စရှင်းရတော့

မည်။

ဘဲလ်သံက ညီလင်းပ အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် မကြားရတော့ အိပ်ခန်းထဲရောက်လျှင် ကြားရပြန်သည်မို့ နောက်ဆုံးထမဖွင့်တော့ဘဲ နားနှစ်ဖက်ကို ဖက်လုံးနှင့် ဖိပိတ်ကာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး မျက်လုံးတွေကို ဇွတ်မှိတ် ပစ်လိုက်သည်။

အိပ်ပျော်ခြင်းတွေက အဆက်မပြတ်တီးနေသော ဘဲလ်သံတို့ လုံးဝကိုအရေးမစိုက်တော့...။

အခန်း(၃)

“ကိုညီ...”

“ဟမ်...”

ခပ်ရေးရေးထင်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ဂျွတ်ဖြင့်ရိတ် ခင်း သိုးပုကို မှန်ထဲမှကြည့်ပြီး ထူးလိုက်သည်။

“ညက ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို သရဲခြောက်တာ ကိုညီသိလား” သိုးပုစကားကြောင့်... မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေသောလက် တွန့်သွား သည်။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကွာ... ငါဒီကို ပြောင်းလာတာ နှစ်လပြည့် တော့မယ်... တစ်ခါမှ သရဲအခြောက် မခံရဖူးဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... တကယ်ပါဆို၊ ညက ကျွန်တော်လန်နိုးတော့ အိမ်ရှေ့ကလူခေါ်ဘဲလဲက တစ်တင်တင်နဲ့ သုံးလေးငါးခါလောက်ရှိတယ်၊ တံခါးထဖွင့်ကြည့်တယ် ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ကြောက်လို့ ကိုညီကိုနိုးတယ် လုံးဝနိုးမရဘူး”

အဖြစ်ချင်းလာတူနေသည်မို့ ညီလင်းပ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟာ... ဘာလဲဟ ထူးတော့ထူးဆန်းနေပြီ၊ ငါ... ငါလဲ အဲလိုဖြစ်လို့ မင်းလိုပဲ တံခါးထဖွင့်ကြည့်တာပဲ”

“အဲလိုပုံစံမျိုး ကိုညီလဲဖြစ်တယ် ဟုတ်လား”

“အေး”

သိုးပုမျက်နှာ... ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဆီးရွက်တစ်ခြမ်းစာလောက်သာ ကျန်တော့၏။

“ကျွတ်... ကျွတ်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သရဲက ခပ်ကြောက်ကြောက်ဗျ၊ ပြောရင်းနဲ့ ကြက်သီးတောင် ထလာပြီဗျာ”

စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလိုရှိနေပေမယ့် ကြောက်တတ်သော သိုးပုရှေ့မှာ အမှန်တရားတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံပြောဆိုလိုက်၍မရ...။ တော်ကြာ သူမနေရဲတော့ပါဘူးဆိုပြီး သူ့အိမ်ပြန်သွားလျှင် ညီလင်းပ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဖော်မရှိက ပို၍စိတ်ချောက်ချားစရာ တွေ့ကြုံလာနိုင်သည်။

“ဘဲလဲက ကြောင်တာဖြစ်မှာပါကွာ... မင်းကလည်း လျှောက်မတွေးပါနဲ့၊ ကဲ... ထ ကော်ဖီဖျော် ငါဗိုက်ဆာပြီး”

“ဟမ်... ဒီလောက် ကြွက်သေနှစ်ဧကောင်ကို မြေမြှုပ်ထားတဲ့ လက်နဲ့ ကော်ဖီဖျော်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မရွံ့ဘူးလား ကျွန်တော် တောင်ရွံ့ပြီး ဘာမှစားချင်စိတ် မရှိဘူး”

“အေးပါ... ငါမေ့သွားလို့၊ ညကကောင်မလေးလဲ သူတော်

တော်နဲ့လို့ ညဘက်ကြီးတောင် ငါတို့ကို စောင့်ပြီးပြောယူရတယ်၊ အေးနာစရာကောင်းလိုက်တာ... သူ ဘယ်မှာနေတာလဲ မသိဘူး”

“အဟတ်... ကျွန်တော်လေ ညကတော်တော်လန်သွားတာဗျ၊ နှုတ်တရက်ဆိုတော့ သရဲခြောက်တယ်ပဲထင်တာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေး တလည်း ညဘက်ကြီး ဂါဝန်အဖြူဝတ်ပြီး ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ လျှောက်သွားရတယ်လို့”

“မင်းကိုက ကြံဖန်ပြီး ကြောက်လွန်းပါတယ်ကွာ”

“ကြောက်တာတော့ မွေးရာပါပဲ၊ မကြောက်နဲ့လို့ လာမတားနဲ့”
သိုးပုကိုသာ အပြစ်ပြောရတာ တကယ်တမ်းကိုယ်ပါ ကြောက်စိတ်ဝင်သွားမိတာ သိုးပုသိမှမသိပဲ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညက လူခေါ်ဘဲလဲသံကလည်း စဉ်းစားစရာ၊ ဖုန်းသံမြည်လာသည်မို့ ညီလင်းပ မှန်တင်ခုံမှဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို... ယုန်လေး ပြော”

“.....”

“ဪ... ဒီနေ့ အကတိုက်တာနားမယ်၊ မနက်ဖြန်စောစော လာခဲ့လေ... သန်ဘက်ခါပွဲအတွက် ကကွက်တွေ ပြန်နွေးကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝနားမယ်ကွာ၊ မနေ့က ခရီးကြောင့် အရမ်းပင်ပန်းနေလို့... အိုကေ... အိုကေ”

ဖုန်းပိတ်ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ် ဖုန်းပြန်တင်လိုက်သော ညီလင်းပ တို့ သိုးပု မေးဆတ်ပြရင်း...

“ဘယ်သူလဲ ယုန်လေးလား”

“အေးကွာ”

“အဟတ်... အဲဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကိုညီကိုတွေ့ချင်လို့ အ

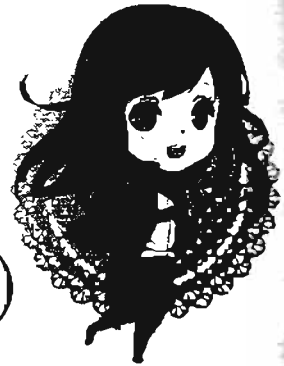
ကြောင်းရှာတာ”

ခနော်ခနဲ့ရယ်ကာ ပြောလိုက်သော သိုးပုစကားကြောင့် ညီလင်းပ ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ခံရတာ ညီလင်းပအတွက် ထူးဆန်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်တော့...။

အကမော်ဒယ်တစ်ယောက်က မိန်းကလေးတွေပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေမှတော့ သူတို့ရဲ့အချစ်ခံရတာလဲ ပီတိတော့ ဖြစ်စရာ ကောင်းပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်ပြီး ချစ်လို့မရတာတော့ နှမြောစရာ ကောင်းလွန်း၏။

အခန်း(၄)

“အိုကေ... ရယ်ဒီ”

“ဝမ်းတူး... ချာ... ချာ... ချာ”

“အိုကေ... ဟုတ်ပြီ ရှေ့တစ်လွမ်းတိုး၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဇာပဝါ လေထဲလွင့်သလို ဖျော့ထား၊ စိတ်တွေကို တေးသွားထဲမှာ နှစ်ပြီး စည်းချက်ညီညီနဲ့ တိုင်ပင်ခေါ်... အိုး... ရက်စ်”

အကခန်းမထဲတွင် ဒီဂျေမြူးဇစ်တွေနှင့်အတူ ညီလင်းပ၏ တိုင်ပင်ခေါ်သံတွေက မြူးကြွနေ၏။ အကအဖွဲ့သားများအားလုံး မနက်ကြို ပွဲအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် လှေကျင့်နေကြသည်။ အကမောင်မယ်များ၏ ခံစားမှုတို့သည် မြူးကြွသွက်လက်နေသည်။

ထိုအထဲတွင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ညီလင်းပ၏ ကဟန်တွေထဲ မှော်ဝင်နေသလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ကြည့်ကောင်းလွန်းနေ၏။ ပေါ်လည်းပေါ်လွင်လှသည်။

တေးသွားတွေဆုံးသည်နှင့် ကကွက်တွေလည်း တိခနဲရပ်လိုက်ကြသည်။ ခုမှပင် ညီလင်းပ သက်ပြင်းမောကို ရှုခနဲမှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး “ကဲ . . ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြောင်းခနဲတီးကာ ဆော်ဩလိုက်သဖြင့် တန်ဖျတ်ကာ အမောပြေရေသောက်သူကသောက် ထိုင်သူကထိုင်နှင့် အမောဖြေနေကြသည်။ စကားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာ ပြောနေ၏။

“ကိုညီ ယုန်လေးကတာ ဒီနေ့အဆင်ပြေရဲ့လား”

ညီလင်းပနား ကပ်လာသော အကမော်ဒယ်လ် ယုန်ဖြူလေး၏ အမေးကြောင့် ညီလင်းပ ဘာမှပြန်ပြီးမဖြေခင်မှာ သိုးပုကကြား ဖြတ်၍ . . .

“ပြေသလားတော့မမေးနဲ့ တင်ပဆုံရိုးအကကို ပိုပြီးကြိုက်တယ်၊ အဟီး ကိုယ့်ဆီများ ပြုတ်ထွက်လာမလားလို့ မျှော်လင့်နေတာ” သိုးပုစကားကြောင့် ယုန်လေးမျက်နှာ ရှက်စိတ်ကြောင့်ထင်သည် ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ . . .

“ရထားပေါ်ကလိမ့်ကျတဲ့ အနုရုပ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာပြောစမ်းပါ သိုးမည်းရယ်”

“အယ် . . . ပြော . . ပြောရက်လိုက်တာ”

တစ်ဖက်ကပြန်နှိပ်ကွပ်တော့ သိုးပုဂိန်သွားကာ မျက်လုံးလေး ပေကလတ်ပေကလတ်လုပ်ရင်း ညီလင်းပကို စစ်ကူတောင်း၏။

ညီလင်းပ မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ မွေးပွသဘက်ကို လှမ်းယူပြီး

ကောင်ကင်းဒါးခါးမှာ ရွဲနစ်နေသော ချွေးတို့ကို သုတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ ချောကလက်ရောင် ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေကို ကြည့်လေးတိုင်း ရင်ခွန်ကြတဲ့ဟာ၊ ယုန်လေးပြောမှပဲ ကိုယ်ရစရာမရှိဘူး၊ ညှာတာပါကွယ် ကိုယ်တောင်းဆိုတာပါ . . ပလိစ် . . ကိုယ့်ထက်လှမ်းမှုကို စဉ်းစားပေးပါ”

“တစ်လကို သိန်းနှစ်ထောင်ဝင်တဲ့ Shopping mall ကြီး ပေးနိုင်အောင် နင့်ကိုလုံးဝမစဉ်းစားဘူး ငကြောင်ရဲ့”

သိုးပုကို ရင့်ရင့်သီသီး ပြောပြီး ညီလင်းပဘက်ကိုလှည့်ကာ . .

“ကိုညီ ယုန်လေး မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လာရမလဲ”

“အင်း . . မနက်စောစောလေးရောက်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဟာ . . သွားပါပြီ၊ ဒီညတော့ မအိပ်ရတော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီည ကာဗာရိုက်ဖို့ရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီကအပြန် ဒီကိုပဲ တန်းလာလိုက်ရင် ကောင်း

မယ်”

ယုန်လေး အရယ်မျက်နှာနှင့် အတင့်ရဲစွာပြောလိုက်သည်။

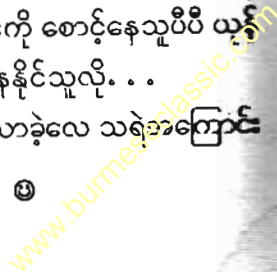
“ဘာလုပ်ဖို့”

“ဒီမှာပဲ အကဆက်ကျင့်တော့မှပေါ့လို့ ကိုညီနဲ့ နှစ်ယောက်

လေ”

ညီလင်းပ ယုန်လေးစကားကြောင့် အသက်မပါသော အပြုံး တစ်ချက် လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည်။ သိုးပု ထိုဂွင်ကို စောင့်နေသူပီပီ ယုန်လေးဆီမှ ထိုးနှက်ချက်တွေကို မကြားရမနေနိုင်သူလို . . .

“တကယ်လား . . အဟတ် ဒါဆိုရင်လာခဲ့လေ သရဲအကြောင်း

ပြောပြမယ်. . တစ်ခါတည်း ရင်ခုန်သွားစေရမယ်”

“သရဲအကြောင်းပြောတာ ရင်ခုန်စရာလား၊ ကြောက်စရာပဲ ကောင်းရမယ့်ဟာကို”

“အေးလေ. . ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သရဲအကြောင်း ပြော မှာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ရင်ခုန်စရာလား၊ ဘာမှ ဆက်စပ်မှုလည်းမရှိပဲနဲ့”

မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး တွတ်ပွတွတ်ပွပြော၏ သိုးပု စပ်ပြု မျက်နှာနှင့် မကြည်သောယုန်လေးကို ငမ်းကြောထကာ. . .

“ဟာ. . ဘာလို့ဆက်စပ်မှုမရှိရမှာလဲ၊ ငါ သရဲအကြောင်းပြော ရင် နင်က ကြောက်မယ်လေ၊ နင်ကြောက်ရင် ငါက ဖက်ထားပေးမှာမို့ ရင်ခုန်စရာလေးတွေ ဖြစ်မသွားဘူးလား. . . ဟားဟားဟားဟား”

“သေလိုက်. . . အဲဒီမှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်လဲသေလိုက်၊ ကိုညီ တွေ့လား. . . ကိုညီတပည့် ယုန်လေးကိုမြင်ရင် ဝီလီန်လုပ်ဖို့ပဲ အမြဲ ချောင်းနေတယ်”

ညတုတုလှမ်းတိုင်နေသော ယုန်လေးစကားကြောင့် သိုးပုကို အာရုံနောက်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုစဉ် ဘဲလံမြည်လာသဖြင့် ခမ်းမထဲမှနေ၍ အိမ်ရှေ့ဧည့် ခန်းတံခါးမကြီးဆီသို့ ကဲကြည့်လိုက်သည်။ ညကလို လူမနှိပ်ပဲမြည် နေတာမဟုတ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေတာကို တွေ့ရသည် မို့ ညီလင်းပ ခပ်သွက်ဆွက် လျှောက်လာလိုက်သည်။ ဟိုတစ်နေ့က ညက ကြွက်သေကို သဂြိုဟ်ခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ ဘုကလန့်ကျတဲ့ ကောင်မလေးမို့ ညီလင်းပပြုံး၍ မေးဆတ်ပြကာ. . .

“ဪ မင်းကိုး. . ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရှင်တို့အိမ်က အရမ်းဆူညံတယ်”

“ဗျာ”

ဒို့ဒို့ပြောချလာသော ကောင်မလေး၏ စကားကြောင့် ညီလင်း ပ ဘာပြန်ပြောရမှန်း ရုတ်တရက် မစဉ်းစားမိလိုက်ပဲ ဗျာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးပုံစံက ဘာကိုမှ မကြောက်မရွံ့သည့် ပုံစံမို့နှင့် ခပ်မိုက်မိုက်ပုံ ပေါက်နေသည်။

“ဪ. . ရှင့်နား ချို့ယွင်းနေတယ် ထင်တယ်”

“ဗျာ”

“ခက်ပြီ ဒီမှာ. . ရှင်တို့အိမ်က သီချင်းတွေ အကျယ်ကြီးဖွင့် ထည့်တွေကလည်း ဆူညံနေတာပဲ ကျွန်မ စာရေးလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့တိတ်တိတ် နေပေးပါ”

“မ. . မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သီချင်းသံတွေ ဆူညံအောင်ကြား နာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့အလုပ်လေ၊ မင်းအလုပ်က တိတ်ဆိတ်မှ အလုပ် ဖြစ်သလို ကိုယ်တို့အလုပ်က ဆူညံမှ အလုပ်ဖြစ်တာ”

“ဘာလဲ ရှင်တို့က နတ်ကတော်တွေလား”

“ကတာချင်းတော့ တူတယ်. . ဒါပေမဲ့ လိုင်းတူဘူး”

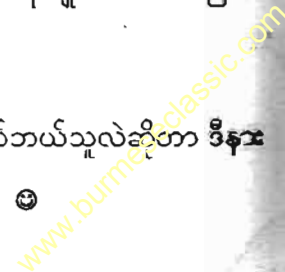
“ဘာလဲ စကားကိုရှင်းအောင်ပြော”

မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်ကာ မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော သူမလေး မျက်နှာပေါ်မှာ ရင်ကျက်မှုတွေတော့ သိပ်မတွေ့ရ. . . ။

“နတ်ကတော်တွေလည်း ကကြခုန်ကြတာပဲလေ၊ ကိုယ်တို့အ ထုပ်ကလည်း ကကြခုန်ကြတဲ့အလုပ်၊ အင်း. . မင်းကစာရေးဆရာ သာဆိုတယ် ဝမ်းစာမပြည့်သေးတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးထင်တယ်၊ ပြင်ပ တတုသုတ သိပ်ရှိပုံမရဘူး”

“ဘာရှင့်”

“ဪဟော်. . စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒီနား”

ကလူတွေ အကုန်လုံးသိတယ် ဒါနဲ့မင်းက ဘယ်ကလည်း”

“ဘေးအိမ်က”

“အမ်. . ဘေးအိမ်မှာ လူမှမနေတာ”

“ခု နေနေပြီလေ”

“ဪဒါဆို ညက ကြွက်သေအကြောင်း စောင့်ပြောတာ မင်း ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလူသစ်တွေပေါ့၊ အင်းလေ. . မင်းက ကိုယ့်ကိုမသိဘူး ဆိုတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက် လို့ သတ်မှတ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘာလဲ. . ကြားမယ်ဆိုရင်လည်း အဆုံးထိကြား၊ ဟတ်ကျော့ ကြီးမထားနဲ့၊ ပြော. . ရှင်ဘယ်သူလဲ ရှင်ကို မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိနေ တယ်”

“ငါက အကပရော်ဖက်ရှင်နယ် မော်ဒယ်လ်ညီလင်းပ”

ကောင်မလေး၏ ကြည်လှဲလှဲမျက်ဝန်းအစုံ တောက်ပသွားကာ မယုံသလို သေချာပြန်ကြည့်သည် ကြည့်တာမှ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကို ကြည့်တာ တစ်ခါတည်းနှင့်မပြီး အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်တာ. . .

ညီလင်းပ တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ပေါင်နှစ်ဖက် ကျုံ့လိုက်ပြီး. . .

“ဟေ့. . ဘာလို့အဲလောက် ကြည့်နေရတာလဲကွ”

“ရှင် ညာနေတာပါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် ညီလင်းပ လုံးဝမဟုတ် ဘူး”

“ဟောဗျာ. . ဒုက္ခပဲ ကိုယ်တကယ် ညီလင်းပပါ”

“ကျွန်မသိထားတဲ့ ညီလင်းပက ရှင်လို လမ်းသရဲပဲ မပေါက် ဘူး”

ရင်ဘတ်တွေ လက်မောင်းတွေမှာ တက်တူးစတေကာတွေ ထားထားသော သူပုံကိုကြည့်ပြီး မယုံသလိုပြောလာသည့်အပြင် သူမ ဝါဒနာအိတ်မှာ ထည့်ထားသော ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်ပြီး. . .

“ဒီမှာတွေ့လား ကျွန်မက ညီလင်းပရဲ့ ပရိတ်သတ်၊ ဖုန်းထဲ ထည့်တောင် ဝေါလ်ပေပါ တင်ထားတာ သူပုံကို. . .

ကိုယ့်ကို ခရေဇီဖြစ်နေသော ထိုကောင်မလေးကြောင့် စိတ် ချော့ ဘာရယ်မဟုတ် နွေးထွေးသွားသည်။

သိုးပုနှင့် ယုန်လေး ညီလင်းပအနားကိုရောက်လာသည်။ တခြားအကမော်ဒယ်လ်ဘွိုင်း နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပါပြန်ဖို့

ပြင်ကို ထွက်လာကြရင်း. . .

“ကိုညီ ကျွန်တော်တို့ လစ်ပြီနော်”

“ဘိုင့်. . ဘိုင့်”

“အိုကေ”

သူမလေး အခြေအနေကို အကဲခတ်သလို မျက်လုံးကလယ် ကလယ်နှင့်ကြည့်၏ ယုန်လေးနှင့် သိုးပုပါ ထွက်လာ၏။

“ကိုညီ ဘယ်သူလဲ ဧည့်သည်လား”

ချွဲပစ်ပစ်အသံနှင့်မေးလိုက်သော ယုန်လေးမျက်နှာပေါ်မှာ နောက်ရိပ်တွေ ထင်းနေ၏။ သိုးပုကတော့ စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်

သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ပရိသတ် စာရေးဆရာမတစ်ယောက်”

“ဒါဆိုလည်း အထဲခေါ်လေ ကိုညီရာ”

သိုးပုသတိပေးတော့မှ အိမ်ထဲခေါ်ဖို့ သတိရကာ ပျာယာခတ် သွားကြ၏။

ယုန်လေး မနှစ်မြို့သော အမူအရာနှင့် မသိမသာ မှဲ့လိုက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

“ကဲ... ကိုညီ ယုန်လေးလဲ သွားတော့မယ် နတ်ကရာကြည့် မောနေဖို့ အချိန်မရဘူး”

ယုန်လေး သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လွယ်ပြီး ဒေါက်ဖိနပ်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းမြည်အောင် ထွက်သွား၏။

“ရှင် တကယ်ညီလင်းပလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်ပြောတာယုံပါ”

“ဟုတ်တယ် ကိုညီက Dancerအက စတားတစ်ယောက်ပါ... မယုံရင် မနက်ဖြန်ကပွဲရှိတယ် လာကြည့်”

“တကယ် ဘယ်မှာလဲ ကပွဲ”

“MICC မှာလေ”

“ဟယ်... လာမယ် လာခဲ့မယ်”

အပြောင်းအလဲမြန်စွာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလေး ဖြစ်နေသော သူမက ညီလင်းပကြည့်လိုက်သည်။ စာရေးဆရာမပုံစံမပေါက် ဆယ်ကျော် သက် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်လေးလို ချစ်စရာကောင်း လွန်းနေ၏။ ထိုနေ့က အကခန်းမထဲတွင် ပါးစပ်ညောင်းလောက်အောင် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောပြီး မိတ်ဆွေဖြစ် ဆိုင်းဘုတ်စိုက်ထူလိုက် ကြ၏။

ပွင့်လင်းပြီး ကလေးဆန်လွန်းသော ကောင်မလေးမို့ မှတ်မှတ် ရရ ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

အခန်း(၅)

ပြန်

ပြန်ပိန်ဖြူဖြူကောင်မလေးသည် ချစ်စရာကောင်းပြီး ဖက်နင်း ချစ်စရာ မျက်နှာလှလှလေး ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး သူ့နာမည်သည် ကြာရိုးဖြူ ဆို သိရပြီးနောက် ညီလင်းပရင်ထဲမှာ ကြာရိုးဖြူမှ ကြာရိုးဖြူ တစ်နိုးထဲ ခြီးနေတော့၏။

ဘိယာခွက်ထဲမှာတောင် ကြာရိုးဖြူမျက်နှာ ပေါ်နေသလား ဝင်။

“ကိုညီ သရဲစာရေးဆရာမက ကိုညီကို တော်တော်ခမေ့မိ ပြန် နေပုံရတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

သိုးပုစကားကြောင့် စတိတ်မန်နေဂျာ ကိုဝင်းခိုင် ငါးမုန့်ကြော် တစ်ချပ်ကို ဂျမ်းခနဲကိုက်ရင်း သိုးပုကို မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့် ခေါ်။

“ဟမ် . . ဟမ် . . ဘယ်လို သရဲစာရေးဆရာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ . . ညီလင်းပတို့ မျက်နှာပွင့်ပုံများ တမလွန်ကသေပြီးတဲ့ မိန်းကလေးတောင် စွဲလမ်းခံရတယ်လို့”

“ဖူး . . . ဖလူး”

ထင်ရာကိုစွတ်ပြောလိုက်သော ကိုဝင်းခိုင်စကားကြောင့် အချို့ ရည်ကို မော့သောက်လိုက်သော ညီလင်းပ သီးသွားသည်။

“အဟွတ် . . ဟွတ် . . ဟွတ် . . ကိုဝင်းခိုင်ကြီးကဗျာ ပြော လိုက်ရင် တစ်ဆုံးပဲ . . အဟွတ် . . အင်း”

သီးနေတုန်းမို့ ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖပုတ်ပြီး အပြစ်တင်စကား ပြောလိုက်သည်။

“နို့မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းတို့ပြောတော့ သရဲစာရေးဆရာဆို”

“ဟာ . . မဟုတ်ဘူး၊ သိုးပုကလည်း ရှင်းအောင်ပြောလေကွာ သရဲဝတ္ထုတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာမလို့”

“ဪ . . ဒီလိုလား၊ သူတို့ဖြင့် ရှင်းအောင်မပြောပဲနဲ့ . . ဒါနဲ့ လှလား၊ မင်းနားမှာ ရစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့အလှက ထိပ်သီးအလှ တွေနော် . . အားလုံးက ရှယ်လေးတွေ”

“အယ် . . . ကိုဝင်းခိုင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေအ ဆင့်ပါဗျာ”

“လှတယ်လို့လဲ ထည့်ပြောဦးလေ အမေးနဲ့အဖြေက ဟာမိုနီ မဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

သိုးပု အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ဘေးမှဝင်ထောက်ပေး၏။

“အင်း . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဆေးနဲ့ မျက်နှာမှာ ဘာမိတ်ကပ်မှ မခြယ်သထားပဲနဲ့ ကြည်ကြည်ရှင်း ရှင်းလေးကို လှတာ”

“ခိုက်တော့ ခိုက်သွားတယ်ပေါ့”

“အဟဲ . . ဟဲ . . ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်က အသက်ရှူရှုံ့ကလွဲပြီး နှလုံးသားရေးရာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ရိုးသားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ရာနှုန်းပြည့် စံချိန်စံညွှန်းမီမီ ထောက်ခံနိုင်တယ် တိုင်းခိုင်၊ ကျွန်တော် တကယ်ရိုးသားခဲ့တာပါ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုစာရေးဆရာမလေးနဲ့ကျတော့ မရိုးသားတော့ ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား . . ၊ အဟီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ သဘော တူတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး ပုံစံတစ်မျိုးလေး ထွက်နေတယ် . . ဟဲဟဲဟဲ”

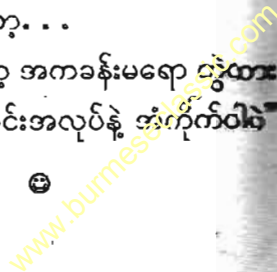
ချီးမွမ်းခန်းတွေ ဆက်ဖွင့်နေသော သိုးပုကို ညီလင်းပ ခပ် စောင်စောင် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းသဘောမကျတာ ဘာရှိသေးလဲ သိုးပုရာ လမ်းဘေးတ ငွေမကို ကာချယ်ဆိုးပန်းပန်းပေးရင်တောင် မင်းသဘောကျမှာ မဟုတ် လား”

ညီလင်းပ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုလင်းခိုင် ဘေးမှာနား ထောင်ရင်း ရယ်လိုက်သည်။

သိုးပု ဘာစကားမှ ထပ်မဟာရဲတော့ . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကကျယ်တော့ အကခန်းမရော ဘွဲ့ထား လိုက်တာ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒီနေရာနဲ့ မင်းအလုပ်နဲ့ အံ့ကိုက်ပါ”

သူက ကိုယ်ပုံပေး
 ခိုတော့ ဖုန်း နှိပ်ခိုက်အုတ်၊
 FACE BOOK မှ... TIME LINE
 မှာပုံပေးလို့တော့...
 ကြိုက်ရုံ LIKE လုပ်လေ...
 ခုခု... ..

“အံ့မကိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်”
 သိုးပုစကားကြောင့် ကိုဝင်းခိုင်လှမ်းကြည့်ပြီး မေးဆတ်ကာ..
 “ဘာမကိုက်တာလဲ”
 “ကျွန်တော်တို့က သရဲကြောက်တတ်တယ်လေ”
 ကိုဝင်းခိုင်မျက်မှန်ကြီးပင့်ကာ စိတ်ဝင်စားသွားပုံဖြင့်
 “ဟေ့.. ဘယ်လို၊ သရဲကြောက်တယ်ဟုတ်လား.. ဒါဆိုရင်
 ဒီအိမ်က သရဲခြောက်လို့လား”
 “အင်း.. ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို အခြောက်ခံရလဲ၊ အမွေးရှည်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ ပုံဆိုး
 ပုံဆိုးကြီးတွေ အခြောက်ခံရတာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝင်းခိုင်ရာ.. အိမ်ရှေ့လူခေါ်ဘဲလ်ကို လာ
 ဘာတီးရုံပါ။ ဒါဟာလည်း သရဲဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က
 ဘာနောက်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”
 ညီလင်းပ ဝင်၍ရှင်းပြလိုက်သည်။
 “ဪ.. ဒီလိုလား”
 “တင်းတောင်.. တင်းတောင်.. တင်းတောင်”
 ထိုစဉ် လူခေါ်ဘဲလ်သံက မြည်လာသည်။
 သုံးယောက်စလုံး အကြည့်ချင်း ပြိုင်တူစုံလိုက်ကြသည်။
 သိုးပုကစတင်၍.. .
 “တွေ့လား ကျွန်တော်မပြောဘူးလား”
 “ခုမှ ဆယ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး တစ်ယောက်ယောက်
 ဘာတာလဲဖြစ်မှာပေါ့”
 ညီလင်းပ ပြောပြောဆိုဖြင့် စားပွဲဝိုင်းမှထကာ အိမ်ရှေ့တံခါး
 ဆီသို့ ထွက်လာ၏။ ကိုဝင်းခိုင်ပါ ညီလင်းပနောက်မှ ထလိုက်လာခဲ့၏။
 တံခါးမဖွင့်မချင်း အဆက်မပြတ်တီးနေသော ဘဲလ်သံကြောင့်
 ညီလင်းပစိတ်ထဲ ဧည့်သည်ဟုမထင်တော့ ဧည့်သည်ဆိုလျှင် တစ်ခါ
 နှစ်ခါလောက် တီးပြီး တံခါးဖွင့်အပေးကို ရပ်စောင့်နေမှာပေါ့.. . ။
 ယခု ဘဲလ်တီးနေပုံက သိပ်မူမမှန် ဒါဆိုသေချာပြီ၊ ဟိုအရင်
 ညတွေကလို ဘဲလ်သရဲခြောက်တာပဲဖြစ်ရမယ်။
 “ကျွတ်.. တော်တော်အနှောင့်အယှက် ပေးတာပဲကွာ”
 တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုကိုင်ပြီး တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ကာ.. . တစ်
 ယောက်တည်း ညည်းတွားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဖွင့်လေ. . ညီလင်းပါ အဲဒီဘဲလ်ကြောင့် ငါတို့နားတွေ တွဲ ထွက်တော့မယ်”

“ကျွန်. . ကျွန်တော်မဖွင့်ချင်ဘူး”

ဖြူဖွေးနေသော ညီလင်းပ မျက်နှာကြည်ကြည်ပေါ်မှာ ခွေးတွေ ထွက်လာသည်။

“ကဲ. . . ငါဖွင့်မယ်ကွာ ဖယ်”

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူ ကိုဝင်းခိုင် ညီလင်းပလက်ကို ဖယ်ပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကိုဝင်းခိုင်၏ ဟင်ခနဲအသံကြောင့် ဘာမှရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားသောအတွေးတွေ ဖျတ်ခနဲပျောက်ကာ ဝင်ပေါက်ဝကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . . မင်း”

“ကိုညီလင်းပ ကျွန်မကို ကူညီပါဦး”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်လာရပုံမျိုး အထိတ်တလန့် အကူအညီတောင်းနေသော ကြာရိုးဖြူကိုမြင်တော့ ကြောက်စိတ်ဟု ခေါ်၍မရသော မဝံ့မရဲစိတ်တွေ အလျဉ်းမရှိတော့ပဲ. . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာကူညီရမလဲ”

ကြာရိုးဖြူဟာ အရေးတကြီးဖြင့် အကူအညီ တောင်းလာသည် မို့ ကိုယ်ကလည်း ပျာပျာသလဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အိမ်. . အိမ်မှာ. . သူခိုးဝင်နေလို့”

“ဟမ်”

သူခိုးဆို၍ ညီလင်းပ တွန့်သွားသည်။ ဒီအခန်းက ဟီးရိုးလုပ် ပြရမည့်အခန်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရန်ဖြစ်ဖူးခဲ့တာမှဟုတ်သည့်

အတွက် ဒီသူခိုးကို ဘယ်လိုရန်သွားဖြစ်မလဲ. . .
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သရဲဘောကြောင်တယ်ပဲပြောပြော သတ္တိ

ရှိဘူးပဲဆိုဆို. . .

“လုပ်ပါ မြန်မြန်လေးလာပါ”

“ကို. . ကိုဝင်းခိုင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အမ်. . အဲ. . သွား. . သွားချကြတာပေါ့ကွာ၊ လာငါတို့အ

တုန်လုံး သွားကြမယ်၊ သိုးပုလာဟေ့ သွားမယ်”
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သိုးပုကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်မို့ သိုးပု

အတွင်းခန်းဘီယာဝိုင်းက ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာ၏။
“ဘာလဲ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူလဲ ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဘာတွေ ဘယ်တွေလဲတွေပါသော မေးခွန်းတွေကို အသက်

မခွဲတမ်း မေးလာသည်။

“ဟာ. . မင်းကိုရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိဘူး လာသွားမယ်”

အရှေ့က အားကျိုးမာန်တက်ထွက်သွားသော. . ကိုဝင်းခိုင်

နောက်မှ ညီလင်းပရော သိုးပုပါ လိုက်ခဲ့ကြသည်။
ခြံဝတောင်မရောက်သေး ကိုဝင်းခိုင်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားကာ

“အဲ. . . နေဦးကွာ သူခိုးကို ဒီအတိုင်းရင်ဆိုင်လို့ မဖြစ်သေး

ဘူး၊ သူ့ကိုဆော်ဖို့ တုတ်တို့ ဘာတို့လိုတယ်ကွ”
“မပူနဲ့. . မပူနဲ့. . အဲဒါတွေအားလုံး အိမ်မှာရှိတယ်၊ မြန်မြန်

လာပါ။ သူခိုးက အိမ်ထဲမှာ မွေနေလောက်ပြီ၊ ကျွန်မတောင် အိမ်ထဲက ထွက်လာမြန်လို့ နို့မို့ဆို သူ ကျွန်မကို အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ. . ဟုတ်လား၊ အေးအေး. . ဒါနဲ့ သူခိုးက ဝလတောင်

သား”

ကိုဝင်းခိုင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း အရေးကြီးတာတို့

အရင်မေးလိုက်ရသည်။

“တောင့်တယ်. . တောင့်တယ်. . ၀၀ပိုင်ပိုင် အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဝိဒီယိုထဲကလူကြမ်းတွေလိုရုပ်မျိုး ဆေးမှင်ကြောင်တွေလဲ ထိုးထားတယ်”

“ဟမ်”

ကိုဝင်းခိုင်အသံက အိမ်မြှောင်အားမရှိပဲ စုတ်ထိုးနေသလို ညောင်နာနာဖြစ်သွားသည်။ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေက မသိမသာနေသွားသည်

“အဲဒါမှခုကွ ငါကမွေးရာပါ နှလုံးရောဂါရှိတယ်”

“ကိုဝင်းခိုင်ကလည်း ခင်ဗျားမှာတင်ရှိတာလား ကျွန်တော်တို့မှာလည်းရှိတာပဲ”

“ဟကောင်ရ. . ငါကနှလုံးရောဂါသမားကွ”

ကိုဝင်းခိုင်နှင့်သိုးပု ကြောက်ချိုးပါနေသော အသံဖြင့် အိညွှတ်အိညွှတ်ပြောနေကြသည်။ ညီလင်းပကတော့ ဘာမှပြောမနေတော့ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ကြောက်ပြနေလျှင် ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်ခြေနှင့် နင်းခြေပြသလိုဖြစ်မည်စိုး၍ ဘာစကားမှမပြောပဲ အသံတိတ် လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်လေးလှုပ်ရှားနေတာတော့ အမှန်။

ကိုယ့်လက်တွေက ကကွက်တွေကိုပဲ ဖန်တီးတတ်တာ၊ လူတစ်ယောက်ကိုနာကျင်အောင် လက်သီးနဲ့ထိုးဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မက်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်. . . ။

ဘေးကိုဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ကြာရိုးဖြူက ကိုယ့်ကိုအားလုံးပုံပြီး အားကိုးနေဟန်ဖြင့် ကိုယ့်လက်မောင်းကိုပင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သေးသည်။

ကဲ. . ရှိစေတော့၊ ဒီတစ်ညတော့ ဘဝမှာ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတဲ့ နှလုံးထင်ကို ကောင်မလေးရှေ့ လုပ်ပြရတော့မှာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၆)

“ဟင်.. ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ထဲနေတာလား”
ကိုဝင်းခိုင်တစ်ယောက် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာ ကြီးမားအံ့
မင်းနေသော အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ရှုးတိုးတိုး၊ ခြေသံကိုလုံလုံနင်း သူခိုးကြားသွား
ရင် သူဘက်ကစပြီး လက်ဦးသွားလိမ့်မယ်”

တကယ်တမ်းအိမ်ထဲကို ဦးဆောင်ဝင်လာသူက သူမကိုယ်
တိုင်ပင် သူမနောက်မှ လိုက်လာသူက ကိုဝင်းခိုင်၊ ကိုဝင်းခိုင်နောက်မှ
ပါလာသူက.. ညီလင်းပ နောက်ဆုံးမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာသူက
သိုးပု.. .

ညီလင်းပ၏ အကျီနောက်ကျောကို ကြောက်ကြောက်လန့်
လန့်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သိုးပုပုံစံမှာ ခြေထောက်တောင် သိပ်ခိုင်
ခိုင်ပုံမရ၊ သူခိုးနှင့်ရင်ဆိုင်ဖို့ တော်တော်လေး သွေးပျက်နေပုံမျိုး.. .

အားလုံး၏ ခြေလှမ်းတွေသည် ငတက်ပြားခြေလှမ်းတွေလို
ထိုသိပ်တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။

တိတ်ဆိတ်သောညမှာ အားလုံး၏အသက်ရှူသံခပ်ပြင်းပြင်း
ထွက်၍ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဟေ့.. သူခိုးက ဘယ်မှာလဲ ဘာသံမှလည်း မကြားရဘူး
ပြန်သွားပြီထင်တယ်”

“မပြန်လောက်သေးပါဘူး ကျွန်မ အခန်းတံခါးလော့ဒ်ချ
ခဲ့တယ်”

“ဪ ခါဆိုရင် မပြန်သေးဘူးမင်းတံခါးဖွင့်ပေးမှ သူပြန်ရ
မလျော့”

ကိုဝင်းခိုင် လေသံမျှဉ်းမျှဉ်းနှင့်ပြောပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လှေ
ထစ်တွေကို ခပ်ဖွဖွနင်းပြီး ကြွက်မြီးတန်းကြီးလို တန်းစီပြီး တက်ခဲ့
ပြန်သည်။

သူခိုးက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ သူတို့စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံကို ကြည့်
တာ လျှို့ဝှက်သဲဖိုဇာတ်ကားတစ်ကား ထိုင်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်နေ
သည်။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ သူခိုးရှိတယ်”
သူမညွှန်ပြသော အခန်းဝနားသို့.. . ခပ်ဖွဖွခြေသံတွေဖြင့်
သွက်သွားကြ၏။

“ဟား.. ဟား.. ဟ.. ဟ.. ခွီး.. ခွီး.. ခွီး.. ယား..
.. တယ်.. ခစ်.. ခိခိ.. ခိ.. ဟီး.. ဟီး.. ယီး.. အန်..

အီး. . .”

အခန်းထဲမှ ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်သံကြီး ထွက်လာသဖြင့် အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ညမီးသီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့အောက်တွင် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဘာသံလဲဟာဟဲ့သော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် မေးဆတ်ပြကြသည်။

ညီလင်းပ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကိုဝင်းခိုင်အမေးကို ခေါင်းခါပြသည်။

“ဦးတီပွားရယ်သံကြီးလားဟေ့. . မင်းဖုန်းမြည်သံတွေ နာရိ Alarm ပေးထားတာတွေလား”

“အို. . ဘယ်ကဖုန်းမြည်သံရမှာလဲ၊ အဲဒါ သူခိုးရယ်သံဖြစ်ရမယ်”

“အယ်. . သူခိုးက သူ့အလုပ်သူမလုပ်ပဲ ဘာလို့ ထိုင်ရယ်နေတာလဲ”

ဒီတစ်ခါ သိုးပု အသံညောင်ညောင်လေးဖြင့် မေး၏။

“ဘယ်သိမှာလဲ သူဟာသူရယ်စရာတွေလို့ ရယ်တာနေမှာပေါ့”

ညီလင်းပ ထိုသို့ပြန်ပြောလိုက်ပြီး သူမဘက်ကိုလှည့်ကာ. . .

“ရယ်စရာဘာတွေ့စရာရှိလဲ ဒါမှမဟုတ် မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတစ်ခုခု၊ ဥပမာ ဓါတ်ပုံတွေဘာတွေ တွေ့သွားပြီး ဖော်လှန်လို့ ထရယ်တာများလား”

ညီလင်းပအမေးကြောင့် သူမ ကိုယ်လေးကျုံ့သွားကာ ရှုတ်အမ်းအမ်းမျက်နှာလေးဖြင့်. . .

“အို မဟုတ်တာ. . ဘာမှတွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူး” တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြစဉ်မှာ ရယ်သံကလည်

ရပ်မသွား ပို၍ပင် အသံကျယ်လာပြီး သူတို့အားလုံးပါ ရယ်ချင်စိတ်တိုက်စီ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ခွီးဟီးဟီး. . သူရယ်တာကြားပြီး ငါတောင်ရယ်ချင်လာပြီ၊ အားရပါးရကို ရယ်နေလိုက်တာ အားကျစရာကြီး၊ ဧကန္တ ပစ္စည်းခိုးရင်း ဘာသခွေ ထိုးကြည့်နေတယ်ထင်တယ်၊ သေသေချာချာ သိရအောင် ငါတို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်မယ်. . .”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုဝင်းခိုင် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကလစ်ခနဲ ဖြည့်အောင် ဆွဲလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“အယ်. . ဘာလဲဟာ ဘာလှိုင်းကြီး ထိုင်ရယ်နေတယ်”
ဝဝဖိုင်ဖိုင် သူခိုးကြီးမှာ ခုတင်ဘေးကြမ်းခင်းတွင် ခြေဆင်းထိုင်ပြီး ခုတင်ကိုမှီကာ တီကောင်ဆားတွန့်သလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်ပြီး အမျှည်းမပြတ် ရယ်နေ၏။

နှပ်ရည်တွေ သွားရည်တွေတောင် ကျလို့. . .

ညီလင်းပတို့ အခန်းထဲဝင်လာတာကို တွေ့သည့်တိုင်အောင် လက်ကလေးယပ်ပြီး ခေါ်တာကလဲ့၍ ဘာမှတုံ့ပြန်မှုမရှိ. . .

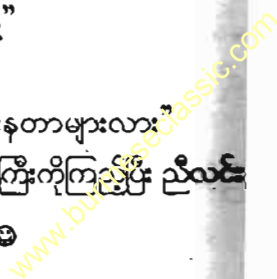
“သူ. . သူဘယ်သူလဲ”

ကိုဝင်းခိုင်အမေးကို သူမ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ခေါင်းခါပြီး. . .

“အို. . သူခိုးပါဆိုမှ ဘယ်သိမှာလဲလို့”

“အေး. . ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

“ပုံစံကြည့်ရတာ ဒီသူခိုး ဝက်ရူးပြန်နေတာများလား”
သွားရည်တမြားမြားဖြစ်နေသော သူခိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ညီလင်း

ပ ထင်ကြေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ပစ္စည်းခိုးဖို့လုပ်ရင်း ရောဂါဖောက်လာ တာဖြစ်မယ်”

ခြေထောက်ကိုကြမ်းခင်းနှင့် တဒုန်းဒုန်းဆောင့်ကာ သတိလက် လွတ်ရယ်မောနေသော ထိုလူကို ဝိုင်းအုံကြည့်ပြီး ညီလင်းပတို့ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ ကြိုးပဲတုတ်ရမလား ဆေးရုံပဲ တရွတ်ဆွဲခေါ်သွားရမလား။

“ကိုဝင်းခိုင်ကြီး ဒီလူအူတက်မတတ်သာရယ်နေတာ တော် တော်လေး မောနေပုံပဲဗျ”

“ဒါဆို . . ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေယူတိုက်လိုက်”

“အီး . . ဟီး . . ဟီးဟီး . . သူခိုးကို အမောပြေရေတိုက်ရမယ် ပေါ့”

သိုးပု ရွှဲပြောလိုက်သော ကိုဝင်းခိုင်စကားကို သဘောတကျ ရယ်၏။ ညီလင်းပ ထိုသို့ရပ်ကြည့်မနေနိုင်တော့၍ ထိုလူကြီးနားသို့ မရဲတရဲ လျှောက်သွားကာ . . .

“ဟေ့လူ . . ဟေ့လူကြီး . . သတိထားဦး၊ ခင်ဗျား ဆက်ရယ် နေရင် အမောဆိုပြီး အသက်ထွက်သွားမယ်”

ထိုလူကြီးပခုံးကို ပုတ်ပြီး မရဲတရဲသတိပေးလိုက်သည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟီး . . ဟီးဟီး . . အီး . . အင်း . . အင်း အဲ . . အဲ . . ကယ် . . ကယ်ပါဦး . . ငါ့ကို ကလိတွေထိုးနေတယ်”

ထိုလူကြီး နှပ်ရည်တရွဲရွဲ မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့် ရယ်ခြင်းကို မနည်းအရှိန်သတ်ထားပုံဖြင့် အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုရင်း ညီလင်းပ ကို ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်၏။

ထိုလူကြီးစကားကြောင့် အားလုံးမရှင်းလင်းသော ပုဏ္ဏားကို အ ပြိုင်ဖတ်လိုက်ကြပြီး မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ

လိုက်ကြ၏။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တော့ မများနဲ့၊ ပြေးပေါက် ဝိတ်သွားလို့ ဝှင်ဆင်တာမဟုတ်လား”

ဒီအခြေအနေဟာ ညီလင်းပအတွက် ဟီးရိုးလုပ်ဖို့အကောင်း ဆုံးအခွင့်အရေးဖြစ်သည်မို့ အတည်ပေါက်နှင့် ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“မညာရပါဘူး ငါက သူများပစ္စည်းပဲခိုးတတ်တာပါ ညာမပြော တတ်ပါဘူး တကယ်ပါ ယုံပါ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားညာနေတာ လုံးဝပေါ်တင်ကြီးနော်”

တစ်ဖက်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသဖြင့် ညီလင်းပ ပို၍တင်း ထာပုံဖြင့် ထိုလူကြီး၏ အင်္ကျီလည်ပင်းစကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ထိုလုပ်ရပ်သည် ဖိုက်တင်ပလေးရသော အလုပ်ထက်စာလျှင် အများကြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါသည်။

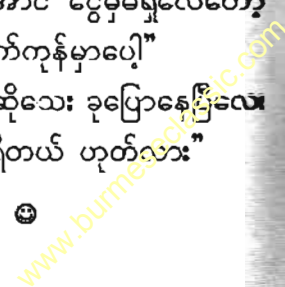
“မပေါ်တင်ပါဘူး တကယ်ပါ အဒီနွာဒါနာအမှုကို ကျူးလွန် လေမယ့် မုသာဝါဒါကိုတော့ မဖောက်ပြားပါဘူး၊ ယုံပါ . . ယုံကြပါ . . ဒီ ဒီမှာ သရဲရှိတယ် . . သရဲရှိတယ်၊ ဒီကနေ ကျုပ်ကို ထွက်ခွင့်ပေးပါ”

“မပေးဘူး ခင်ဗျားကို စခန်းပို့မယ်”

ညီလင်းပ တမင်ပင်ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။ သူခိုး တော်တော် ဆေးလန်သွားပုံဖြင့် ညီလင်းပရှေ့မှာ မော့ပြီး . . .

“တောင်းပန်ပါတယ် . . တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ စခန်းတော့မ ပို့ပါနဲ့ ကျုပ်သာထောင်ကျရင် အိမ်မှာအမေအိုလေးယောက်ကို ဘယ် သူရွာကျွေးမတုန်း ဘိုးဘွားရိပ်သာလဲပို့ရအောင် ငွေမှမရှိလေတော့ အမေအိုလေးယောက်ငတ်ပြီး သေကိန်းဆိုက်ကုန်မှာပေါ့”

“ဟေ့လူ . . မုသာဝါဒမပြောဘူးလဲဆိုသေး ခုပြောနေပြီလေ၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာ အမေလေးယောက်တောင်ရှိတယ် ဟုတ်လား”

ကိုဝင်းခိုင် အမေလေးယောက်ဆို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်မို့ ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အမေလေးယောက်ရှိတာ တကယ်ပါ။ . ကျွန်တော့်အဖေက မိန်းမလေးယောက်တစ်ပြိုင်တည်းယူပြီး ခုတော့ လူလောကထဲက ထွက် သွားပြီ၊ ဒါကြောင့်အဖေတာဝန် ကျပ်ထမ်းနေရတာပေါ့ဗျာ။ . အီး. . ဟီး. . ဟီး”

“ဪ. . တော်တော်လေး သနားစရာကောင်းပါ။ ဒီမှာ ရှင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်မများနဲ့တော့၊ ကဲပါ ကိုညီလင်းပရယ် စခန်းကိုသာ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါတော့”

သူမပြောပြောဆိုဆို စာပွဲပေါ်မှဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
“အောင်မလေး ရှိကြီးအကြိမ်တစ်ရာခိုးပါရဲ့ မလုပ်လိုက်ပါ နဲ့”

သူခိုးမှာ ညီလင်းပကို ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်သည့်အနေ ဖြင့် ဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားသော ညီလင်းပ၏ခြေအစုံကို လှမ်းအဖတ် ခါးမှဘောင်းဘီမှာ အောက်သို့လျှော့ခနဲ ကျွတ်ကျလာ၏။ ညီလင်းပ တစ်မိနစ်လောက် မတ်တပ်မေ့သလိုဖြစ်သွား၏။

“ဟာ. . ဟေ့. . ဟေ့လူ. . ကျွတ်. . ကျွတ်ပြီဗျ”
“အင်”
“ဟယ်. . အမလေး ပေါ်ကုန်ပြီ”

သူမဖုန်းလေးကိုင်ပြီး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ လက် မှလည်း ကင်မရာခဲလုတ်ကို နှိပ်မိလျက်သားဖြစ်သွားကာ ညီလင်းပ၏ ဘောင်းဘီကျွတ်ကျသော ပုံကြီးမှာ ဖုန်းထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာ၏။

သိုးပုံ ဖုန်းထဲမှ ထိုပုံကိုမြင်သွားပြီး အံ့ဩကာ ဟံသွားသော

ပါးစပ်ကို အချိန်မီမအော်မိစေရန် ဘရိတ်အုပ်လိုက်၏။
အားလုံးရုတ်တရက်ဖြစ်သွားသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့်. . ဦးအားထက် ရယ်အားသန်ကုန်ကြသည်။ ကိုဝင်းခိုင်ဆိုလျှင် ခါးကိုကိုင်း တိုင်းပြီး အော်ရယ်တော့၏။

“ဟေ့ကောင်. . ဟားဟားဟား. . ပြန်မတင်တော့လေ၊ တော် သေးတာပေါ့ကွာ အတွင်းခဲဘောင်းဘီဝတ်ထားပေလို့ပေါ့. . ဟားဟား

ဟား”

သူခိုးမှာ သူ့ကြောင့်အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်သွားသဖြင့် လက်အုပ်လေးချီကာ. . .

“တောင်းပန်ပါတယ် မရည်ရွယ်ပါဘူး. . တောင်းပန်ပါတယ် မရည်ရွယ်ပါဘူးဗျာ”

တောင်းပန်စကားကို ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောကာ ထူပူပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝိညာဉ်မရှိတော့သလိုလို စိတ်လွတ်နေသော ညီလင်းပ၏ ခါးပေါ်မှ ကျွတ်ကျနေသော ဘောင်းဘီကို ပြန်ဝတ်ပေးရှာ၏။

သူပြုခဲ့မိတဲ့အမှားတစ်ခုကို သူပြန်ပြီး တာဝန်ယူရမည်မှန်း သူသိသည်။ ဒီတော့မှ ညီလင်းပ ရှက်စိတ်ကြောင့် ထူပူနေသော အာရုံ ထဲသို့ အသိစိတ်ဝင်လာပြီး. . .

“ဟေ့လူ. . ခင်. . ခင်ဗျားအရမ်းလွန်သွားပြီနော်”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး သူခိုးကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး နှင့် မီးပွင့်မတတ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

ကောင်မလေးရှေ့မှာမှ ဒီလိုက်ဆိုးတဲ့ အရှက်ကွဲမှုမျိုး ဖြစ်ရ တယ်လို့. . .

“ကဲပါ. . ဒေါသကိုလျှော့ပါတော့ကွာ ဒီသူခိုးလည်း စခန်း ပို့မနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းလဲ ဘာမှပါတာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုဝင်းခိုင်ကြားထဲမှဝင်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်မို့ စခန်း ပို့ဖို့ ဘယ်သူမှထပ်ပြီး စောဒကမတက်တော့. . .

“ကဲ. . သူခိုး ရှင့်ကို ဒီတစ်ခေါက်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ ရှင်သူခိုးထပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ထောင်ထဲကိုကျိန်း သေရောက်လိမ့်မယ်”

သူမ သတိပေးခြင်းကို သူခိုး ဇက်ကျိုးကျမတတ်ခေါင်းတဆတ်

ဆတ်ညိတ်ကာ. . .

“ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား၊ ဒီကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါ ဘူး”

“သွား. . ခင်ဗျား ဒီအိမ်ထဲက ခုချက်ချင်းထွက်သွားတော့၊ ခင် ဗျား မျက်နှာကြီးမြင်ရင် ကျုပ်လူသတ်မိလိမ့်မယ်”

ညီလင်းပ ဒေါသအရှိန် မပြေသေးဟန်ဖြင့် လက်သီးတရွယ် နှယ်လုပ်ကာ သူခိုးကို အိမ်ထဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

ခက်တာက သူခိုးသည် တဟားဟား အပွင့်မတတ်ရယ်ထားရ ထွန်း၍ လားမသိ မြန်းခနဲ ထမည်လည်းဆိုရော ထ၍မရတော့. . .

“အဲ. . အ. . ခါး. . ခါးဘာဖြစ်လဲမသိဘူး ထလို့မရဘူး”

“ထလို့မရလဲ ဒီမှာပဲနေလိုက်တော့”

တမင်ပင်ရွံ့ပြောလိုက်သော ညီလင်းပစကားကြောင့် ကောင်မ လေးလန့်သွားကာ. . .

“အို. . အဲဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီအခန်းက ကျွန်မအခန်း လေ”

တ်တယ်လေ. . ဒါပေမဲ့ သူမှမထနိုင်တော့တာ”

“မထနိုင်ရင်လည်း အိမ်အပြင်ကို တရွတ်ဆွဲပြီးခေါ်သွားပေး ကြပါလား၊ လုပ်ပါရှင် ကျွန်မအကူအညီတောင်းတာပါ သူ့ကို ဒီအခန်း ထဲမှာထားရင် နောက်ဆက်တွဲဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မတွေးရဲ နေပါပဲ. . လုပ်ပါ ကူညီပါ”

သူမပြောတာလဲ ဟုတ်နေ၍ ညီလင်းပ မကျေနပ်သော သက် မြင်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချပြီး. . .

“ကဲ. . ကိုဝင်းခိုင် သို့မဟုတ် တော့ဘူး ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ပြီး ကူညီလိုက်ကြတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ညီလင်းပစကားပြောတုန်းရှိသေးသည် ကိုဝင်းခိုင် ခါးတောင်းကို မြောင်အောင်ကျိုက်ပြီးနေပြီး...

ထို့နောက်သုံးယောက်သား သူ့ခိုးကို မနိုင်တနိုင် တရွတ်တိုက်မတင်လာပြီး အိမ်အပြင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

သူ့ခိုးအိမ်အပြင်ရောက်သည်နှင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ချပေးလိုက်သည်။

သုံးယောက်သား မောလိုက်ပုံများ ဟတ်ထိုးလဲမတတ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘီယာပင်မသောက်နိုင်ကြတော့ မောမောနှင့် တန်းပြီး အိပ်လိုက်ကြသည်။

တကယ် အိပ်မပျော်နိုင်သူက ညီလင်းပ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြန်းခနဲကွဲရတဲ့ ကိုယ့်အရှက်ဘယ်လို အဖတ်ပြန်ဆယ်ရမလဲ။

အခန်း(၇)

ကိုယ့်အစီအစဉ်ပြီး၍ ကပွဲခန်းမထဲမှ ထွက်လာသော ညီလင်းပ၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေက ဧည့်ပရိတ်သတ်များအကြား ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့နေသည်။

“ကိုညီ ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက နောက်မှာကပ်ပါလာသည် မသိသာ ယုန်လေးအမေးကြောင့် သူ့ခိုးလူမိသလို ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ သိပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှာပါဘူး ဒီနေ့ပွဲကိုလာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်တွေ တော်တော်များလို အံ့ဩနေတာ”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ ကိုညီကြောင့်ပေါ့၊ ဒီပရိသတ်တွေထဲက သုံးပုံနှစ်ပုံက ကိုညီပရိသတ်တွေလေ ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်းပါ ကိုညီ”

ကမ်းပေးလာသော ခရမ်းရောင် သစ်ခွပန်းစည်းကိုကြည့်ပြီး ညီလင်းပ ဟတ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ . . ဒါ နင့်ပရိသတ်တွေပေးထားတဲ့ ပန်းစည်းထဲက တစ် စည်းမဟုတ်လား”

“အယ် . . အဟင်းဟင်း . . ကိုညီက ပါးနပ်သားပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဒီပန်းစည်းလေးကို အကြိုက်ဆုံးမို့ ယုန်လေးက ကိုညီကိုပြန်ပေးတာ”

“ကိုညီလင်းပ”

ယုန်လေးပေးသော ပန်းစည်းကို သဘောမကျပေမယ့် အားနာ စွာလှမ်းယူမည်အပြု မျှော်နေသူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ပန်းစည်း လှမ်းယူနေသည့်လက်တွေ သူ့အလိုလိုရုပ်ကာ နောက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင် . . မင်းမလာဘူးလို့ ထင်နေတာ ပွဲစကတည်းက မင်းကို ရှာနေတာလေ”

“ကိုညီလင်းပရယ် ဒီကပွဲကို မလာပဲနေမလားရှင် ကျွန်မတ ရှင်ကို ခရေဇီဖြစ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ”

ကြာရိုးဖြူစကားကြောင့် ယုန်လေး၏ ပန်းနုရောင်ဆေးသား တင်ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံမဲ့လိုက်သည်။

“ရှေ့ ဒါရှင်အတွက်လက်ဆောင်”

ကြာရိုးဖြူလက်ထဲမှာ အပြာရောင် နက်ကတိုင်လေးတစ်ခု . .

“ဝါး . . မိုက်တယ်၊ အရောင်တွေထဲမှာ ကိုယ်က အပြာရောင် ကိုအနှစ်သက်ဆုံးပဲ သင့်ခယူပါ”

အပြာရောင် နက်ကတိုင်ကို မြတ်နိုးစွာလှမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုတဒင်္ဂသည် ဘေးမှာရှိနေသော ယုန်လေးကိုမေ့နေသည်မို့ ယုန်လေးခြေဆောင့်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ထော်လန်နေ အောင် ဆူပစ်လိုက်သည်။

သူ့လောက်တောင် ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူးဟု ထင်သောကြောင့် ကြာရိုးဖြူထံသို့ မနာလိုသော မျက်စောင်းကို ဒိုင်းခနဲထိုးပြီး ချာခနဲ ထည့်ထွက်သွား၏။

ယုန်လေး လှည့်ထွက်ရာလမ်းမှ ရက်ပါကုလားတစ်ကောင် ဆောက်တစ်ကောင်လို ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ကာ . . .

“ဟဲလို မင်္ဂလာပါယုန်လေး . . အော်တိုလေး ထိုးပေးပါ”

စိတ်တိုနေရသည့်အထဲ တုံးကျွမ်းနေသော ကုလားတစ်ကောင် မိတ်ဆက်ခြင်းခံလိုက်ရ၍ ဖီးလ်ငုပ်သွားသော ယုန်လေးမှာ . . .

“ရှေ့ ဒီပန်းစည်းယူသွား”

ရက်ပါကုလားလက်ထဲသို့ ယုန်လေးလက်ထဲမှ နက်မှောင် သော ခရမ်းရောင်ရင့်ရင့် သစ်ခွပန်းစည်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထိုးပေး ထိုက်ခဲ့သည်။

ယုန်လေးပေးသွားသော ပန်းစည်းကြောင့် ကုလားမှာ အူးခနဲ အသံပေးကာ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်စောင့်နေသော ကုလားအုပ်စုပါ ဝေးခနဲ အသံပေးကာ ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြသည်။

ကုလားအုပ်စုထဲအော်တော့မှ ညီလင်းပ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

ယုန်လေးသူ့ကို ပေးသည့်ပန်းစည်းက မဲမှောင်နေအောင် အ သားမည်းသော ကုလားတစ်ကောင်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ။

သေချာပြီ ယုန်လေးသူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားသည်ဆိုတာ . . နို့စေ

တော့ အမှန်ဆို ယုန်လေးပေးသော သစ်ခွပန်းစည်းသည် ညီလင်းပ
အတွက် ရင်ခုန်စရာ လုံးဝမကောင်းအောင် ခံစားမှုမဲ့စေ၏။

နောက်မှပဲ ဆောရီးဆိုတာကို မက်ဆွေပို့လိုက်တော့မည်ဟု
ခပ်လွယ်လွယ်တွေးကာ ကြာရိုးဖြူဆီသို့သာ အာရုံစိုက်ထားလိုက်သည်။

ကြာရိုးဖြူပုံစံက အရမ်းကိုတက်ကြွပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ ညီလင်း
ပလို အကပရော်ဖက်ရှင်နယ်တစ်ယောက်က သူမကို အရေးတယူ
ဆက်ဆံမှတော့ သူမလောက် စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မည့်သူ ရှိပါဦးတော့
မလား။

ညီလင်းပကရော တကယ်လေးလေးနက်နက် နှစ်နှစ်ကာကာ
ရင်ခုန်နေပြီလားဆိုတာ...

အင်း.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဒါကကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်
အသေအချာ ပြန်မေးရဦးမှာ။

ခုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားရုံသက်သက်ပါပဲ။

အခန်း(၈)

ပြန်နေညက သူ့ခိုးဖမ်းလို့ မအိပ်ရတာနှင့် ဒီနေ့ကျတော့ ရှိုးပွဲ
ကြောင့် ပင်ပန်းတာနှင့်မို့ ဒီညတော့ စောစောအနားယူမည်ဟု စိတ်ကူး
တာ ညစာကိုစောစောစားဖို့ သိုးပုကို ပြင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကိုညီ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးသွားပြီ”

အခန်းဝမှာရပ်ပြီး သိုးပုအသံလှမ်းပေးသဖြင့် ရှိုးပွဲမှာရခဲ့သော
ခန်းစည်းတွေကို စာပွဲပေါ်တင်နေရင်းမှ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းထဲဝင်သည်နှင့် ဟင်းနံ့တွေက မွှေးကြိုင်ကာ အငွေ့တ
ထောင်းထောင်းထနေသော ထမင်းဖြူဖြူစင်းစင်းလေးကို မြင်တော့

www.burmeseclassic.com

ဝိုက်ပို၍ ဆာသွားသည်။

စားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သိုးပုန်းကန်ထဲသို့ ဆိတ်သားနှပ်အတုံးကြီးတစ်တုံး ခပ်ထည့်ပေး၏။

“ဒီနေ့ဆိတ်သားနှပ်မိုက်တယ် ကိုညီ. ရော့စား၊ ဒါက ကြံမဆိုင်းကြက်သားကို အရည်သောက်လုပ်ပေးထားတာ၊ ဒါက ငါးခူဆီပြန်၊ ဘက်က ပုဇွန်တုပ်၊ ဒါလေးက မုန့်လာဥနီသုပ်ထင်တယ်၊ ဒါက ငံပြာရည်ကျော်နဲ့ တွဲစားဖို့ ရှောက်ရွက်နုနုလေးတွေနဲ့ သခွားသီး”

ရှည်လျားစွာဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရှင်းပြနေသော သိုးပု၏ တာဝန်ကျေပုံကို ထမင်းဝါးရင်းမှ. . .

“သိုးပုရာ စားစရာရှိတာစားပါ၊ အဲဒါတွေက ဘာဟင်းတွေလဲဆိုတာ ငါအကုန်မြင်ရတယ်၊ ငါ့ကို မျက်မမြင်တစ်ယောက်များ ထင်နေလားမသိပါဘူး”

“ဒါဆို. . . အိုကေ ကျွန်တော်တီးပြီနော်”

သိုးပုပါ စာပွဲဝိုင်းဘေးထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဆာဆာနှင့်စားထမင်းပန်းကန်ထဲ ထမင်းခပ်ထည့်လိုက်သည်။

ထမင်းကို အားရပါးရ ပလုတ်ပလောင်းဝါးနေရင်းမှ ဒီည အပြင်ထွက်ဖို့ ဇယားခင်းပေး၏။

“ကိုညီ. . . ဒီည ကလပ်ကိုသွားမှာလား၊ ကြက်ဖတို့အုပ်စု လှမ်းမေးနေတယ်”

“ဟာကွာ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးလည်း ပင်ပန်း၊ ညကသူ့ခိုးဖမ်းရတဲ့ အိပ်ရေးပျက်နဲ့ ဘယ်ကလပ်မှ မသွားဘူး”

ညီလင်းပ၏စကားက သိုးပုကို အစဖော်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်ကာ သိုးပု တခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်၏။

“ဟေ့ ဘာရယ်တာလဲကွ”

“ဘောင်းဘီကျွတ်တဲ့ကိစ္စ”

“ဘာ”

ဘာဆိုသော အသံကအနည်းငယ်ကျယ်သွားသည်။ သိုးပု ငြိမ်ငြိမ်စိလုပ်ရင်း. . .

“ညက ကိုညီမသိလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာတုန်း ညက မင်းရောငါရော ကိုဝင်းခိုင်ရော အတူရှိနေကြ ငါမသိလိုက်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဘာရှိတာလဲ”

“မပြောပြဘူး သတ်ရင်သတ်ပစ်လိုက်”

မှင်သေသေနှင့်ပြောကာ ထမင်းဆက်စားနေသော သိုးပုကို ငြိမ်ငြိမ် ညီလင်းပ ထမင်းဆက်စား၍မရတော့. . .

“ဟေ့ကောင် မင်းလျှို့ဝှက်မနေနဲ့နော်. . . ပြော၊ မင်း သိထားတာဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင် ကိုညီ နေမထိထိုင်မထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကိစ္စက နည်းနည်းကြီးတယ်”

ထိုသို့ပြောတော့ ညီလင်းပ ပို၍သိချင်သွားသည်။ လက်ထဲ ခွန်ခက်ရင်းကို ထမင်းပန်းကန် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ဆီမှာ ခပ်သာသာ ထင်လိုက်ပြီး. . .

“သိုးပု ငါ့ကို ဟက်ကျော့ကြီးလုပ်မထားနဲ့နော်၊ ငါ့ကို အဲလို သိစေချင်ရင် ပိုပြီးသိချင်တယ်ကွ. . . ပြော ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောရင် ကိုညီ ထမခုန်နဲ့နော်၊ ကိုညီစိတ်ခိုင်မှပြန် ခာ တတိပေးမလား”

“အေး. . . ပေးတယ်ကွာ”

www.burmeseclassic.com

“အိုကေ. . ဒါဆို ထမင်းကိုပြီးအောင် အရင်စားလိုက်ဦး-
ထမင်း စားပြီးရင် အချို့တည်းရင်း ပြောကြမယ်”

ပြောပြမယ်ဆိုမှတော့ ဇွတ်အတင်းမမေးနေတော့ စားလဲ
စထမင်းကို ခပ်မြန်မြန် စားလိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီး ရေကိုသောက်ပြီးသည်နှင့်. . .

“ကဲ. . ပြောပြတော့ ဘာလဲ”

“ကိုညီ ဘောင်းဘီကျွတ်တဲ့ကိစ္စပြောမလို့”

“လာပြန်ပြီ ဒီဘောင်းဘီကျွတ်တဲ့ကိစ္စ”

“ကိုညီပဲသိချင်လို့ ဇွတ်အတင်းမေးနေပြီးတော့၊ ရတယ် မ-
ချင်ရင်လည်း မပြောတော့ဘူး ထမင်းစားရတာ ဖိမ်ပျက်တယ်”

သိုးပု ဆက်မပြောတော့ပဲ သူ့ထမင်းသူ့ဆက်စားနေ၏။

ဒီလိုဆိုတော့ ညီလင်းပ ဂနာမငြိမ်. .

သိုးပု ဘာအကြောင်းအရာကို ပြောမလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်
လူကို မရိုးမရွ ဖြစ်စေ၏။

သူ့ထမင်းသူ့စားနေသော သိုးပုကို သံသယမျက်လုံးနှစ်
ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“သိုးပု မနော့က သူ့ခိုးလုပ်လို့ ငါဘော့အင်းဘီကျွတ်သွားတဲ့အချိန်
မှာ မင်းငါ့ကို စိတ်နဲ့ပြစ်မှာလိုက်မိလို့လား၊ ငါ့မှာအတွင်းခဲဘောင်းဘီ
တစ်ထပ် ပါပါသေးတယ်ကွာ”

“အာ. . ကျွန်တော်က ယောက်ျားအချင်းချင်းဘာကို ပစ်မှာ
ရမှာလဲ ရာရာစစ၊ ကိုညီနေရာမှာ ယုန်လေးသာ အဲလိုကျွတ်ကျကြည့်
ကျိန်းသေတယ် စိတ်နဲ့ပစ်မှားမိမှာ”

“အေး. . ဒါဆိုဘာလဲ ငါမသိတာ ဘာလဲ၊ မင်းနော် ငါ့စိတ်ထဲ
ခိုးလိုလုလုဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်၊ မပြောပဲ မူနေရင် ငါ့လက်သီးထဲ

“အခုနဲ့အခုနဲ့ခွက်ဝင်သွားအောင် လုပ်နိုင်တယ်”

“အောင်မလေး ကြိမ်းလိုက်တာ အကြီးကြီး”

သိုးပု ကြံမစိုင်းဟင်းရည်ကို တရုတ်ရူးသောက်ရင်း ဇက်ပုသွား

ပြီးနောက်. . . ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

“ဒီလို ကိုညီရ. . မနော့က သူ့ခိုးကို ရဲစခန်းပို့ဖို့ ဖုန်းဆက်မယ့်

အချိန်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ အချိန်တော့ ဘယ်မှတ်မိမလဲကွ”

“အယ်. . ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ဖုန်းဆက်ဖို့ပြောတာ. . .

အယ်. . ဘယ်သူ ကြာစေ့ဖြူ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ကြာရိုးဖြူပါ၊ ဘယ်နှယ့်ရိုးကနေ စေ့ခိုင်း

တာလဲ”

“ထားပါတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဖုန်းရှိတယ်လေ”

“အေးပါ. . ဟုတ်ပါတယ် သိုးပုရယ်၊ သူ့ဖုန်းကိုင်ထားတာ ငါ

လည်းသိတယ်လေ”

“အင်း. . အဲဒါပဲ၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာ၊ သူ့ဖုန်းထဲက တင်မရာ

ဆုတ်တို့ တမင်နှိပ်လိုက်တာလား မတော်တဆနှိပ်လိုက်မိတာလား
တော့ မသိဘူး၊ ကိုညီ ဘောင်းဘီကျွတ်တဲ့ပုံကြီး သူ့ဖုန်းထဲမှာ ရိုက်မိသွား

တယ်”

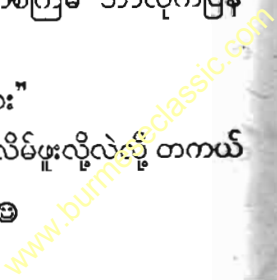
“ဘာ”

ထိုင်ခုံမှာ ဆတ်ခနဲထကာ နောက်တစ်ကြိမ် ဘာလိုက်ပြန်

သည်။

“မင်း. . မင်းတကယ်ပြောနေတာလား”

“ဪ. . ကိုညီရာ သိုးပုဘယ်နှစ်ခါ လိမ်ဖူးလို့လဲလို့ တကယ်

၅

ခိဏ

ဝဲ. . . တွန့်တော်လဲ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်တာ”

“မင်း. . မင်းကွာ. . အဲဒါများငါ့ကို အဲဒီတုန်းကတည်းကပြော ပါလား၊ အောင်မလေး ခုတော့ ဒီသူခိုးကြောင့် တစ်ရှက်ကနှစ်ရှက်ဖြစ် ရပြီ၊ ဒင်းလေးကရော သူများ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အရှက်ကွဲနေတဲ့ပုံတို့ ခိုက်ထားစရာလား၊ မတော် ဖေဘုတ်ပေါ်တင်လိုက်ရင်တော့ သွားပြီ”

“မသွားပါဘူး ကိုညီဒီထက်တောင်ပိုပြီး နာမည်ကြီးသွားဦးမယ် ခုခေတ်မော်ဒယ်လ်တွေလိုပေါ့ သူတို့နာမည်ကြီးချင်ရင် အဖော်အချွတ် ပုံတွေ များများရိုက်တယ်၊ ရှိုးပွဲတွေမှာ သားအဖချင်း သားအမိချင်း မျက်နှာပူလောက်စရာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေနဲ့ စင်ပေါ်တက် လမ်း လျှောက်ပြကြတယ်၊ တချို့ဆို လေတိုက်ရင်တောင် ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ပိုင်း ကျိုးမယ့် ပုံစံမျိုးတွေနဲ့ စင်ပေါ်တက် ရှိုးပြကြသေး”

“ကဲ. . တော်. . တော်ပါတော့ကွာ၊ စကားတွေ အဲလောက် အရှည်ကြီး မပြောနဲ့. . ငါစိတ်တိုနေတယ်”

“ဒါဆို ကိုညီသွားပြီး ပြဿနာရှာလိုက်”

“ပြဿနာရှာရင် ပိုရှုပ်ကုန်မှာပေါ့. . ဒီကိစ္စက အကြမ်းကိုင် လို့မရဘူး”

အဲဒါဆိုရင်လည်း ကော်ပတ်စားပြီးမှကိုင် ဒါဆိုရင် ချောမွတ် နေမှာ”

အရေးထဲနောက်နေသေး၍ စားပွဲပေါ်မှာရှိသော ပန်းသီးတစ် လုံးယူပြီး ပိတ်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

သိုးပု ဖျတ်လတ်စွာ ကိုယ်ကိုရှောင်ရင်း လှမ်းဖမ်းကာ ဝှပ်ခနဲ ကိုက်စားလိုက်သည်။

“ဟဲဟဲ. . ခုလို ဦးဦးဖျားဖျား အချို့ပွဲတည်ခင်းပေးတဲ့အ တွက် ကျေးဇူးပါ”

သိုးပုကို အရေးစိုက်မနေတော့. . ညီလင်းပ ကြာရိုးဖြူဆီသို့ ဩတ်လာလိုက်သည်။

အခန်း(၉)

“ဟဟတ် . . ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

ပေါ်တီကိုအောက်ရှိ ဒန်းပေါ်တွင် ကြာရိုးဖြူ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ တစ်ဖန် ကင်မရာဖိုင်ထဲမှ ညီလင်းပ ဘောင်းဘီကျွတ် ကျသောပုံကို ဖွင့်ကြည့်မိ၍ ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ တစ်ယောက် တည်းဝါးလုံးကွဲမတတ် ရယ်လိုက်သည်။

“ရုပ်ကတော့ ချောပါတယ်၊ အဟင်း . . ပေါင်ရိုးလေးတွေက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သေးလိုက်တာ မိန်းကလေးပေါင်ကျနေတာပဲ၊ အင်း ပေါ့လေ dancer သမားဆိုတော့လည်း သေးသေးသွယ်သွယ်ပဲ ကောင်း ပါတယ်”

ကြာရိုးဖြူ ကင်မရာထဲမှ ဘောင်းဘီကျွတ်ကျ၍ ကုန်းကုန်း ကွဲနေသော ညီလင်းပ၏ ပရုတ်သုတ်ခပုံကိုကြည့်ပြီး . . . တစ် ယောက်တည်းဝေဖန်နေ၏။

“ကျွီး . . ကျွီး . . ကျွီး . . ”

အိမ်ရှေ့တံခါးက လေမတိုက်ပဲ လှုပ်ရမ်းကာ တကျွီကျွီမြည် သာသဖြင့် အာရုံက ဓါတ်ပုံဆီမှခွာကာ၊ လှုပ်ရမ်းနေသော တံခါးမကြီး ကို ဗျက်လုံးလေးနှစ်ဖက် စုကျုံးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ဖြတ်သွား သလို လေဟတ်သွားသည့် ခံစားမှုမျိုးကိုလည်း ခံစားနေရသည်မို့ . . အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ရောက်နေသလားဟူသော သံသ အတွေ့ဖြင့် အနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ရှိလာ၍ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဒန်းပေါ်မှ လိုက်သည်။ ခြံထဲကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့မိုင်းနေသော သစ်ပင် တွေသည် ညအမှောင်သို့ ကူးစအချိန်မို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဘုန်း”

“အမေ”

အိမ်ထဲမှ ဘောလုံးတစ်လုံး ခပ်ပြင်းပြင်းကန်လိုက်သကဲ့သို့ အနီရောင်ဘောလုံးလေးသည် အရှိန်ဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်ကို လှိမ့် သာသည်။

“ဟင်း . . ဘောလုံး ဘောလုံးလေး၊ ဒါ မောင်လေးရဲ့ ဘောလုံး လေးပဲ၊ ဘုရားရေ ငါ့အိမ်မက်ထဲကလို မောင်လေး ဒီအိမ်မှာရှိနေသေး သယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

ဘောလုံးကိုပြေးကောက်ပြီး အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ဧည့်ခန်းသည် ငြိမ်သက်နေသည်။

ဧည့်ခန်းဘေးရှိ လူသွားစင်ကြို၏ အတွင်းဘက်အခန်းဝမှာ အရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ ကြာရိုးဖြူ ကြက်သီးတွေ ဖြန့်ခနဲ ထသွားသည်။ သို့သော် ကြောက်စိတ်ထက် စူးစမ်းချင်စိတ်ထဲ ပိုနေ၍ ဘောလုံးလေးကိုပိုက်ပြီး စင်ကြိုလမ်းတစ်လျှောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏။

အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ရောက်နေတာများလားဟူသော အတွေးဖြင့် အခန်းတံခါးတွေကို အသံလုံလုံဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံးရှင်းလင်းကာ လူရိပ်ပင်မတွေ့ရ ကြာရိုးဖြူစဉ်းစားရ ကြပ်သွားသည်။

စောစောကမြင်လိုက်ရတဲ့ လူရိပ်က ဒီအခန်းဘက်ကဖြတ်ပြေး သွားတာပဲ ဘယ်လိုမှ မျက်စိမမှားနိုင်. .

စဉ်းစားရကြပ်ဟန်ဖြင့်. . လက်ထဲမှ မောင်လေးငြိမ်းချမ်း ဆော့ခဲ့သည့် ဘောလုံးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နှင့် နာကျင်ကာ မျက်ရည်တို့ ဆိုတက် လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မောင်လေးငြိမ်းချမ်း၏ ပုံရိပ်တွေ တိုးဝင် လာသည်။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

တံခါးဟနေသော အခန်းတွင်းရှိ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကြာရိုးဖြူဝေတက်လာသော မျက်ရည်တို့ကို. . မျက်တောင်

ဘောကော့ရှည်ရှည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဟနေသောတံခါးကို ခွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေသော မောင်လေး တို့ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၍ မျက်ဝန်းအစုံမှာ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွား သည်။

“မောင်လေး. . မောင်လေး”

နှုတ်မှတွင်တွင်ခေါ်ကာ အနားသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား ခဲ့တတ်သည်။

“ဟင်. . ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ စောစောက ဒီနားမှာ ထိုင်နေ တာပါ”

“တစ်ယောက်ထဲ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေတာလား၊ ညဘက် ငြိမ် နတ်ဝှက်တတ်တယ်လေ”

မြန်းခနဲပေါ်လာသော နောက်ကျောမှအသံကြောင့် ကြာရိုးဖြူ ခတ်ခနဲ တုန်တက်ကာ လန့်သွားသည်။

နောက်လှည့်ကြည့်တော့မှ ညီလင်းပဆိုတာ သိသွားတော့မှ ကြောက်စိတ်တို့ပြေကာ အားရှိသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

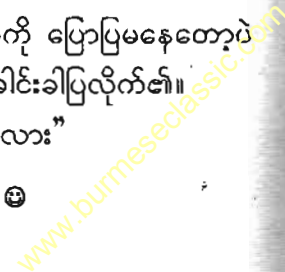
“ရှင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီအိမ်ထဲရောက်နေတာလဲ”

“ခုလေးတင်ပဲလေ. . ခြံတံခါး သော့မခတ်ထားတာနဲ့ ဝင်လာ တာ မင်းအိမ်ထဲဝင်သွားတာနဲ့ ကိုယ်လဲ လှမ်းမခေါ်ပဲ အိမ်ထဲလိုက်ဝင် ခဲ့တိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

စိတ်ထဲမှ သံသယနှင့် ကြောက်စိတ်ကို ပြောပြမနေတော့ပဲ ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ကျွန်မအိကို ကိစ္စရှိလို့လာတာလား”

“အင်း. . ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလာလေ ဧည့်ခန်းထဲသွားရအောင်”

သူမ ဦးဆောင်ခေါ်ရာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ညီလင်းပ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကိုယ်ပြောမည့် အကြောင်းအရာကို ဘယ်ကစပြောရမလဲ. . စကားလုံးစီရင်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြဲနေသည့် ဆိုဖာဆက်တီခုံပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောလေ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ညီလင်းပ အကြည့်တွေက ကြာရိုးဖြူကိုင်ထားသော လက်ကိုင် ဖုန်းဆီသို့ ရောက်နေ၍ ကြာရိုးဖြူပြောတာကို မကြားလိုက်. . .

“ကိုညီလင်းပ ပြောလေ”

“ဪ. . . ဟို ဘာမှထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအုပ်လေးဘာလေး ငှားဖတ်မလားလို့ပါ”

“ဒါလား. . . အင်း. . . ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်မဆီမှာ စာအုပ်များများစားစား မရှိပါဘူး၊ အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်တွေက အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟင်. . . ဒီအိမ်က မင်းအိမ်မဟုတ်လား၊ အခြားအိမ်ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတယ်. . . အမှန်တော့ ဒီအိမ်ကို ကျွန်မတို့က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ် လောက်ကပဲ ပိုင်ခဲ့တာပါ။ ခုချိန်မှာ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်မတို့မပိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မက အေးအေးဆေးဆေး စာရေးချင်လို့ ခဏလာနေတာ သူမပြောတာကို ညီလင်းပနားထဲ အနည်းငယ်ရှုပ်သွားသည်။

“ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်က မင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်က ကျွန်မဦးလေးဖြစ်သွားပြီ”

“အင်း. . . ကိုယ်တို့အိမ်ကြီးကို စပြီးဝယ်တဲ့အချိန်တုန်းက. . . ခုအိမ်ကလူမနေဘူး”

“ပြောရမယ်ဆိုရင် အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးပေါ့၊ ဦးလေးက ကျွန်မအဖေနဲ့ တခြားသူတွေကို ရသင့်ရထိုက်တာ ခွဲပေးလိုက်လို့ ဒီအိမ်ကနေ ပြောင်းပြီး တခြားနေရာမှာ အခြေသွားချနေကြတာလေ”

“ဒါဆို မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဘာလို့ဒီမှာလာနေတာလဲ”

“စိတ်ရှုပ်လို့ မိသားစုများတယ်လေ. . . အစ်ကိုတွေက အိမ်မှာ မီးပွားရေးလုပ်တယ်၊ အမေတို့ရဲ့ အိမ်လုပ်ငန်းနဲ့ တစ်နေ့တခြား နည်းနည်းတွေများလာတယ်၊ အိမ်မှာ လူတွေများတယ် ကျွန်မကစိတ်ရှုပ် သူတို့ကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ လာပြန်နေတာ၊ စာလည်း မရေးအေးဆေးဆေးဆေး ရေးလို့ရတယ်”

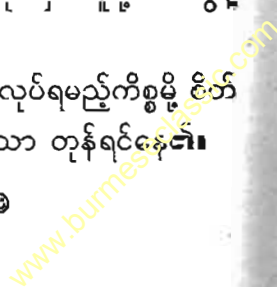
မိသားစုအတွင်းရေးတွေကို ရင်ဖွင့်ပြောပြနေသော ကြာရိုးဖြူ မှုတ်နှာပေါ်မှာ ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေ ရုတ်ခြည်းပေါ်လာ၏။

“ခဏနေဦးနော် ကျွန်မ ကိုညီလင်းပ ဖတ်ဖို့စာအုပ်တွေ သွား ယူလိုက်ဦးမယ်”

ကြာရိုးဖြူထိုသို့ပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသဖြင့် ညီလင်းပအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ထပ်ရသွားသည်။

ဆက်တီစားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဖုန်းကိုလှမ်းယူဖို့ လက် ရှောင်လိုက်သည်။ တကယ်တမ်း ညီလင်းပဖုန်းကို လှမ်းယူဖို့လက်တွန့် နေ၏။

ပိုင်ရှင်မသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရမည့်ကိစ္စမို့ ဇိတ် ထဲမှာမရဲ လှမ်းရွယ်နေသော လက်တွေမသိမသာ တုန်ရင်နေ၏။

သို့သော် တွန့်ဆုတ်နေ၍ မရဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွန်းအားပေးကာ ဖုန်းကိုဆတ်ခနဲလှမ်းယူလိုက်သည်။

ကိုယ်ကိုင်နေကျဖုန်းမဟုတ်၍ အရင်ဆုံး ဖုန်းပါဝါခလုတ်နှိပ်ပြီး ကင်မရာဖိုင်ကို အရင်ရှာရ၏။

“ဟေ့ . . သူများဖုန်းကို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဧည့်ခန်းထဲ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဝင်လာသော ကြာရိုးဖြူ၏ သံကြောင့် ညီလင်းပတုန်တက်သွား၏။

“ဟို . . ဘာ . . ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဖုန်း . . ဖုန်းလေးကလွှတ်ကိုင်ကြည့်တာပါ”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြေကာ လက်ထဲမှဖုန်းကို စာပွဲပေါ်ပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ . . ရှင်ဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေ၊ စာရေးဆရာမ ဂျူးစာအုပ်တွေ သုံးလေးအုပ် ညီလင်းပရှေ့မှာ ချပေးသည်။ ဖတ်ဖို့စာအုပ်တွေ ချပေးပြီးပြီဆိုမှတော့ ညီလင်းပ ထပြန်ရုံပေါ့။ သို့သော် လာရင်းကိစ္စစာအုပ်ငှားဖို့မှ မဟုတ်တာ . .

ဒါဟာ အကြောင်းပြချက်သက်သက် . .

“ဟို . . ဟိုလေ . . ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟင် . . ပြောစရာရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ဘာပြောမလို့ထဲပြောလေ . . ရှင့်လိုအကမော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်ဆီမှာ ကျွန်မကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိသေးလို့လား၊ အဟင်း . . ထူးတော့ထူးဆန်းနေပြန်ရင်တုန်လိုက်တာ . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ဖိပြီး စိတ်လှုပ်ရှားပုံဟန်ပြလိုက်သော ကြာရိုးဖြူကိုကြည့်ပြီး ညီလင်းပ စိတ်လေသွားသည်။

ဒီမိန်းကလေးကတော့ခက်ပြီး သူ့ကို ရည်းစားစကား ပြောမယ်

သူ့များ ထင်နေလားမသိ။

သူမ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့်

သူ့လောက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရည်းစားစကားပြောဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာ . . .

“ပြောလေ ဘာပြောမှာလဲလို့”

“ဘောင်း . . ဘောင်းဘီကျွတ်တဲ့ကိစ္စ ပြောမလို့”

“ဟယ်တော့ . . ရှင်နော် ဘောင်တွေကျော်ကုန်ပြီလေ၊ လူကို ဘယ်အစားထဲကများ မှတ်နေလဲ”

မျက်စောင်းခပ်လက်လက်ထိုးကာ မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းဆူ

ထုတ်သည်။

“ဟာ . . မဟုတ်ဘူး လွဲကုန်ပြီ၊ ကိုယ်ပြောတာ မနေ့ညက

သူ့ခိုးလုပ်လိုက်လို့ ကိုယ့်ဘောင်းဘီကျွတ်ကျတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာ” ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဒဲ့ပင်ပြောချလိုက်သည်။ ကြာရိုး

ပြောစာခပ်ခပ်ရယ်ပြန်သည်။

ကြာရိုးဖြူရယ်လေ ညီလင်းပ ပို၍အရှက်သည်းကာ အနေရခက်လေနှင့် ဆက်ပြောမည့်စကားတောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ

တော့။

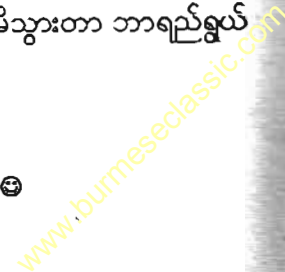
“ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြောပါ ဘာပြောမှာလဲ”

“မင်းဖုန်းထဲက ကင်မရာမှာ အဲဒီပုံကို ရိုက်ထားတယ်ဆို . .

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရိုက်လိုက်တာလဲ ကိုယ့်ကိုအပုပ်ချမလို့လား၊ အရှက်ခွဲမလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ငပေါလို့ ထင်သွားအောင်လို့လား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး ကျွန်မမှားပြီး နှိပ်မိသွားတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါဘူး၊ အဲဒါကိုတော့ယုံ”

“ဒါဆိုရင် ဖျက်ပေးပါ”

“ဟင့်အင်း မဖျက်နိုင်ပါဘူး”

“ဟာ. . အဲ. . အဲလိုတော့ မညစ်ပါနဲ့၊ မင်းမှာ ဘာအကြံမှမရှိဘူးဆိုရင် ဖျက်ပစ်လိုက်ပါ”

“အို. . မဖျက်ပါဘူးဆိုမှ၊ အဲဒီပုံက ရယ်စရာကောင်းလို့ ဖုန်းထဲမှာ အမှတ်တရထားတာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ သာမန်လူမဟုတ်ဘူးလေ”

“ကျွန်မကလည်း သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ စာရေးဆရာမပါ”

ပြောရခက်သော ကြာရိုးဖြူကို ညီလင်းပ စိတ်ရှုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကိုယ်တို့အပေးအယူတစ်ခုခု လုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်”

ကြာရိုးဖြူ၏ သွယ်တန်းလှပသော မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် ခပ်ပြေပြေလေး မြင့်တက်သွား၏။

“အပေးအယူဟုတ်လား. . ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

“ဒီပုံကို ဖျက်ပေးဖို့အတွက် မင်းကိုယ့်ဆီမှာ လိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုတောင်း၊ အဲဒီအရာဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးမြင့်နေပါစေ ကိုယ်ပေးမယ်”

“အလဲ့. . ဘယ်ဆိုးလို့လဲ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းလားဗြ”

“ဒါဆိုရင် တောင်းလေ. . ဘာလိုချင်လဲ”

ကြာရိုးဖြူ မျက်ဝန်းလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ သူလိုချင်တာ စဉ်းစားမိသွားဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်တီးကာ. . .

“အိုကေ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မလိုချင်တာ စဉ်းစားမိသွားပြီ”

“ပြော. . ဘာလိုချင်လဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို အကသင်ပေးရမယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မအံ့ဩနဲ့၊ ရှင်မှာရှိတဲ့အကပညာ တချို့ကို ကျွန်မ share ချင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ အချိန်မှမရှိတာ၊ နောက်ပြီးမင်းမှာ talent ခြီးမှ”

“ဒါဆို ကျွန်မလည်း အဲဒီပုံကိုဖျက်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ. . အဲလိုတော့ မညစ်နဲ့လေ၊ မင်းသင်ချင်တဲ့ အကကို ခသင်ပေးဘူးလို့ ယတိပြတ်ငြင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်အချိန်ရရင် သင်ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်မလည်း အရှင်းမဖျက်ပေးဘူးလို့ ယတိပြတ်မငြင်းပါဘူး၊ အချိန်ရရင် ဖျက်ပေးမှာပါ”

ကိုယ့်အတိုင်း လိုက်ပြောနေသဖြင့် ညီလင်းပဆက်ပြီး မငြင်းချင်တော့။ သူ့ကိုအချိန်နည်းနည်းဖဲ့ပေးလိုက်လို့ ဘာမှဖြစ်မသွား. . ဒီခါတ်ပုံ သူ့ဆီမှာရှိနေတာက ညီလင်းပအတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ တိုင်းသိပြည်သိ အရှက်ကွဲသွားနိုင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ်မင်းအတွက် တစ်နေ့ကိုတစ်နာရီ အချိန်ပေးမယ် မင်း အကတတ်တဲ့အထိပေါ့”

“အိုကေ. . ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မရှင်ပုံကို အကတတ်သွားတာနဲ့ delete လုပ်ပေးမယ်”

“ဟာ. . . အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ ကိုယ်မင်းကို သင်ပေးမယ်လို့ ထတိပေးပြီးပြီပဲ၊ ခုဖျက်ပေးလေ”

“လူစိတ်က မျောက်စိတ်နဲ့အတူတူပဲတဲ့၊ ရှင်လည်း မျောက်စိတ်”

www.burmeseclassic.com

လိုမျိုး ကျွန်မကို အကမသင်ပေးချင်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီ တော့. . ရှင်ကျေနပ်ချင်ကျေနပ် မကျေနပ်ချင်ရင်လည်း ဒီအပေးအ ယူကို ဖျက်သိမ်းလို့ရတယ်”

“အဲ. . အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကဲ. . ကောင်းပြီကွာ မင်း ကို ငါမြန်မြန်တတ်အောင် သင်ပေးမယ်၊ တတ်သွားရင်သာ မင်း ကတိ တည်ပါစေ”

“အိုး. . ရက်စ်. . လုံးဝကို ကတိပေးတယ်၊ ဒီခေတ်က ဟုတ် ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် အလုပ်ဖြစ်တဲ့ခေတ်မို့ ကျွန်မလည်း နောက်ကျရင် ရှင်တို့အကအဖွဲ့ထဲ ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်သိလား”

တကယ်လား အပျော်သဘောနှင့် လျှောက်ပြောနေသလား

မသိသည့် ဝေခွဲရခက်သည့် ကြာရိုးဖြူ၏ မြူးကြွနေသော ဟန်ပန်တို့ ကြည့်ပြီး ညီလင်းပ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ဟင်းခနဲမသိမသာချ လိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီညကစပြီး အကသင်ပေးရတော့မယ်နော်”

“အမ်. . မနက်ဖြန်မှစမယ် ကိုယ်ဒီနေ့ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ စောစောအနားယူမှ ချာချင်ပြည့်ပြီး မနက်ဖြန် အလုပ်လုပ်နိုင်မှာ”

ဒီတစ်ခါလည်း ရလိုရငြား ထပ်ငြင်းလိုက်သည်။

ဒီကောင်မလေး စိတ်သိပ်မပုပ်ဘူးဆိုလျှင် လိုက်လျောမှာပါ။

“အင်းလေ ရှင်မနေ့ညက သူခိုးဖမ်းပေးထားရလို့ အိပ်နေ ဖျက်နေတာဆိုတော့. . ကောင်းပြီ မနက်ဖြန်မှ သင်တန်းစမယ်၊ ဝတ် နှိုက်ပါဆရာ ကျွန်မလည်း မျက်လုံးတွေအရမ်းစင်းနေပြီ၊ ဒီည စာမ နေနိုင်တော့ဘူး အသေလေးကျင့်ပြီး အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ထူးဆန်းသောစကားကြောင့် ထမို့ဟန်ပြင်လိုက်သော ညီ ယင်းပ ကြာရိုးဖြူကို အထူးအဆန်း ပြန်စုံကြည့်ကာ. . .

“ဘယ်လို. . အသေလေးကျင့်မယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကိုပြော တာလဲ”

“ဪ. . . ရှင်ကလည်း. . လူတိုင်းတစ်နေ့မှာ သေကြရတာ စဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ. . အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီလို လောကကြီးထဲက အပြီးထွက်သွားကြတာကို တရား သဘောအမြင်နဲ့ကြည့်ပြီး အသေကြီးလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလို အသေကြီး နဲ့ ကြုံကြိုက်လာရင် လူတွေသေခြင်းတရားကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံ နိုင်ဖို့အတွက် ခုကတည်းက အသေလေးနဲ့ ကြိုပြီးကျင့်ထားရမယ်၊ ဒါမှ အသေကြီးနဲ့ကြုံတဲ့အခါမှာ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ရင်မဆိုင်ကြရမှာ”

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့် . . . လူတွေ နေ့စဉ်အနားယူ အိပ်စက်ကြတဲ့ အချိန်လေးကို အကျိုးရှိရှိအသုံးချတဲ့အနေနဲ့ တစ်ညတာအိပ်စက်ခြင်းကို . . . ငါဟာ လောကကြီးထဲက အပြီးအပိုင် သေဆုံးသွားတော့မှာပါလားဆိုတဲ့ စိတ်ကို နှလုံးသွင်းပြီးအိပ်လိုက်၊ အဲဒီလို အမြဲတမ်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နှလုံးသွင်းပြီး အိပ်တဲ့လူဟာ တကယ့်သေခြင်းတရားကို အပြီးမပျက် ရင်ဆိုင်သွားရဲပြီ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ မင်းက စာရေးဆရာအပြင် တရားဟော ဓမ္မကထိကပါ လုပ်လို့ရသေးတာပဲ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်လည်း အသေလေးနဲ့ ပြန်ပြီးအိပ်လိုက်ပါဦးမယ်”

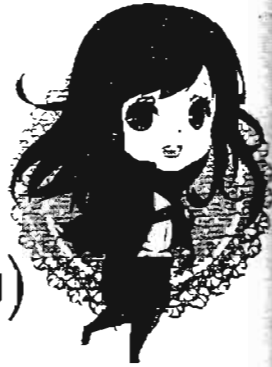
ထိုသို့ ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောပြီး ညီလင်းပ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ ထိတ်သည်။ ကြာရိုးဖြူ ခပ်သွဲ့သွဲ့လေး ရယ်လိုက်သည်။

ညသည် ထုံးစံအတိုင်း အမှောင်ဘက်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ထွက်သွား၏။

အခန်း(၁၀)

“ဒါက ဘာကြီးလဲ ယုန်လေး”

ပလတ်စတစ် ပါကင်အိတ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ယုန်လေးကို မသိမသာမေးလိုက်သည်။

“ပျော်ပွဲစားတွေဘာတွေ ထွက်ရင် . . သုံးတဲ့ရွက်ဖျင်တဲလေ”

“အဟတ်. . အချိန်လုနေရတဲ့ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ် ပျော်ပွဲစားထွက်မလဲ”

“ဪ. . ကိုညီကလည်း ခရီးဝေးထွက်မှ ပျော်ပွဲစားလား. . ကိုယ်ခြံထဲက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးမှာလည်း ဒီရွက်ဖျင်တဲလေးနဲ့ ထွက်အိပ်ရင် ဘယ်လောက်ရိုမန့်တစ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ၊ ယုန်လေးဆို တစ်ခါ

ဘလေ ညီမလေးနဲ့အတူ ထွက်အိပ်ဖြစ်တယ်၊ ခုလို နွေဦးရာသီဆို ပိုတောင်မိုက်သေးတယ်”

ဟုတ်တာမဟုတ်တာအပထား ယုန်လေးပြောသလို ထွက်အိပ်ရင်တော့ လေတဖြူဖြူနှင့် အိပ်လို့ကောင်းမှာ သေချာသည်။

“အင်း. . မဆိုးပါဘူး တစ်ရက်လောက်တော့ ယုန်လေးပြောသလို ထွက်အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟယ် ယုန်လေးအကြံတစ်ခုရပြီ သိလား”

“အင်း ပြောပါဦး”

“ယုန်လေးတို့ အဖွဲ့တွေ ကိုညီအိမ်မှာ ညဘက်ပါတီပွဲလေး ထုပ်ပြီး ခြံထဲမှာ ရွက်ဖျင်တဲလေးတွေနဲ့ အိပ်ကြမလား၊ ယုန်လေးမှာ အဲဒီရွက်ဖျင်တဲ သုံးလေးခုလောက်ရှိသေးတယ်. . .”

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပြန်ရင်လည်း အားနာစရာ ကောင်းနေသည်မို့ ညီလင်းပ အီလည်လည်ကြီး ခေါင်းညိတ်ကာ. . .

“စတိတ်ပါတီလုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အစားအသောက်တွေစိမ့်ဖို့ကျတော့. . ကိုယ်ကဒါမျိုးတွေ မကျွမ်းဘူးနော် သုံးပုကလည်း အဲလောက်အားကိုးလို့မရဘူး၊ ခုတောင်ချိုင့်ဆွဲစားနေရတာ”

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ကိုညီရယ်၊ အဟင်းဟင်း. . ယုန်လေးတို့ အားကိုးလိုက်၊ အဲဒီညကျရင် ပွဲတော်အုပ်ကြီးလို အစားအသောက်အစုံအလင် ရောက်ရှိလာစေရမယ်. . အိုကေ”

“အင်းလေ ဒါဆိုရင်တော့ အားလုံးကို မက်စေပို့လိုက်ပေါ့”

“ဟေ့. . နှစ်ယောက်သားဘာတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကြနေကြတာလဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောကြပါဦး၊ ပွဲကောင်းဆိုရင် ငါပါဝင်ကဲလို့ရအောင်”

ကိုဝင်းခိုင် အနားရောက်လာပြီး ညီလင်းပဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်

သည်။

ညီလင်းပ တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြလိုက်သဖြင့် အပျော်အပါး မက်သူ ကိုဝင်းခိုင် အားတက်သရော ထောက်ခံသည်။

“အေး.. အဲဒီအစီအစဉ်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ခုတလော ဦး ဆက်တွေကများတော့ ငါတို့ရဲ့စိတ်တွေကို အနားပေးဖို့လိုတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် စတိတ်ဒီဇိုင်နာကြီးရဲ့ ယုန်လေးလဲ အဲဒါကို ပြော နေတာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဘယ်နေ့လုပ်မှာလဲ ကြုံပြောဦး”

“မနက်ဖြန်လေ”

“ဟာ.. ငြုန်းစားကြီး”

“ဘာလဲ မအားလို့လား”

“ညရစ်နာရီ သင်တန်းရှိတယ်”

“ဟင်.. ဘာသင်တန်းလဲ”

“ဘာမှတော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကောင်းပြီလေ မနက်ဖြန် အိမ်မှာ ဆုံကြတာပေါ့”

ကြာရိုးဖြူအား အကသင်ပေးနေရသည်ကို ယုန်လေးတို့အား မပြောပြချင်၍ တမင်ပင် စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်ညတော့ တစ်ရက်ဖျက်ရမှာမို့ ဒီညကတည်းကကြို ပြီး ပြောထားမှဟုတွေးကာ ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရသွား၏။

အကြောင်းကိစ္စ ထွေထွေထူးထူးမရှိပေမယ့် တစ်ခါတထေ ဖုန်းဆက်ချင်စိတ်ပေါ်လာလျှင် ကြာရိုးဖြူဆီ ဖုန်းခေါ်နေကျ.. .။

ဒီအချိန် သူမလေး ဘာလုပ်နေလဲ၊ နေခင်းနေလယ် အပျော် ကြီးပြီး အိပ်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သရဲဝတ္ထုတွေပဲ ထိုင်ရေးနေသ လား။

အတွေးနှင့်အတူ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး.. တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပြန်ထူး သံကို ကြားရသည်။ ကြာရိုးဖြူအသံတော့မဟုတ်.. .

“ဟဲလို ဘယ်သူပါလဲ ကြာရိုးဖြူရော”

“မမ ပဲဟင်းတွေအစားများပြီး သန့်စင်ခန်းထဲမှာ ပန်းနေပါ တယ်”

ထူးဆန်းသော ကလေးတစ်ယောက်၏အသံနှင့် ထူးဆန်း သောစကားကြောင့် ညီလင်းပ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့.. မင်းဘယ်သူလဲ”

တစ်ဖက်မှ တခစ်ခစ်ရယ်သံကလွဲပြီး ဘာမှထပ်မကြားရတော့။

“ဟေ့.. အဲ.. ဟဲလို.. ဟဲလို.. ဟဲလို”

ရယ်သံတွေနှင့်အတူ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ဘောလုံးကန်နေသော အသံလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ဂိုးဆို့သော ထအော်လိုက်သံကြောင့် ညီလင်း ပ ဇဝေဝါဖြစ်သွားသည်။

ဖုန်းများမှားနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြာရိုးဖြူအိမ်ကို ဧည့် သည်ကလေးများ ရောက်နေတာလား။

မနက်က အိမ်ကထွက်လာတော့ ကားပေါ်က လှမ်းကြည့်ခဲ့ သေးသည်၊ ကြာရိုးဖြူ၏ အိမ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နှင်းလင်းစွာ အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သည်။

ညီလင်းပ ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒါ ဖုန်းမှားတာဖြစ်မှာပါ တဲ့ပဲ ပြီးစလွယ်တွေ့လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၁)

“လွတ်... လွတ်နော် မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့မရဘူး လိုက်ရမယ်”

ညကြီးအချိန်မတော် ကြာရိုးဖြူ၏အိမ်ရှေ့တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော အသံပလံတွေကြောင့် ရှိုးပွဲမှပြန်လာသော ညီလင်းကားကိုအရှိန်လျှော့ကာ စူးစမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်... ကြာရိုးဖြူပဲ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ အတင်းဆွဲခေါ်နေပြီး ကြာရိုးဖြူက အားရှိသလောက် ရုန်းကန်နေပုံကို ဒီအတိုင်း ထိုင်

ကြည့်၍မှမရတာ။ ဒီတော့ ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့... ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ လွတ်ထိုက်စမ်း”

ဝင်ပြီး ဟီးရိုးလုပ်လိုက်သံကြောင့် ကြာရိုးဖြူကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသောလူနှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် ကိုယ့်တံတားကိုယ်သောက်၊ သွား... မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒါ ငါတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ”

“ကိုညီလင်းပ ကြာရိုးကို သူတို့အတင်းဆွဲခေါ်နေကြတယ် လုပ်ပါဦး ကြာရိုး သူတို့နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး”

နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ချရဲသော သတ္တိမရှိသည့် ညီလင်းပက ကြာရိုးဖြူအားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းလာတော့ ရှောင်လွှဲသွား၍မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ မရဲတရဲခြေလှမ်းတွေဖြင့် တိုးသွားရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“အောင်မယ်... မင်းက ဘာမို့လို့ ငါတို့ကို အမိန့်ပေးတာလဲ၊ ငါတို့က ဂျယ်လိုလို့ မတ်လိုလို့နဲ့... ဘေထည့်လိုက်လို့ တစ်လလောက် ခန့်ပြတ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားနေရမယ်”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့လောက်ကို စာမဖွဲ့ပါဘူး၊ ကျုပ်တော်ခေါက်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်တပည့်တွေ ချက်ချင်း ဆုတ်လာပြီး ဖြုတ်ထည့်လိုက်လို့ အရင်းကနေ ပြုတ်ထွက်သွားမယ် ထင်မောင်းရင်းကိုပြောပါတယ်... ဟွန်း”

ညီလင်းပ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆရာကြီးစတိုင်လုပ်ကာ အသံမြင့်တက်လိုက်၏။ ကြောက်လို့ကြောက်ငြားပေါ့...

“မင်းက ဘာလဲ”

“ကျုပ်က တိုင်းသိပြည်သိ အကျော်အမော်တစ်ယောက်”

“ပုံစံကပျော့တိပျော့ဖပ်နဲ့ မင်းသားရှုပ်ပေါက်ပေမယ့် ဇာတ်မကသေးဘူးနော်. .”

“မယ့်ရင်စမ်းကြည့်လိုက်. . လာလေ. . လာပါ”

အကျီလက်နှစ်ဖက်မတင်ကာ ဖိုက်တင်ပေးတော့မည့် ပုံစံဖြင့် ခပ်မိုက်မိုက်စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်ရှေ့ကို တိုးလာကြသည်။

ညီလင်းပ ဖြန်းခနဲ ထိတ်လန့်သွားကာ ပွဲမဆူခင်မှာ. . .

“ဒီတော့ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ကျုပ်တပည့်တွေကို ခေါ်လိုက်ရမလား ဒီနေရာကနေ ကျုပ်ပေးတဲ့ငွေကိုယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး လစ်မလား၊ ဟာဟ. . ဒါကညာတာတဲ့သဘောနော် ကျုပ် တပည့်တွေရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို အရေးပေါ်ခန်း မရောက်စေချင်လို့ အခွင့်အရေးပေးတာ”

ထိုလူတွေရှေ့မတိုးလာခင် ညီလင်းပ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ငါးထောင်တန် ခုနစ်ရွက် ရှစ်ရွက်လောက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ညီလင်းပအတွက် အသားနာတာထက်စာလျှင် ဒီငွေလောက်က အသေးအနည်း

ကားမီးရောင်အောက်မှာ ညီလင်းပထုတ်လိုက်သော ငါးထောင်တန်တွေကို ထိုလူနှစ်ယောက်မြင်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက်မျှန်နာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဖော်ညှိလိုက်ကြပြီး. . .

“ငါတို့ကလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ကော်ပီပြီလေ မင်းဘက်က ဒီလိုပြေပြေလည်လည်ညှိနှိုင်းလာမှတော့ ငါ့မင်းပေးတဲ့ငွေကိုယူပြီး ပြန်တော့မယ်”

ဗလတောင့်တောင့်နှင့် လူတစ်ယောက် ညီလင်းပလက်ထဲ ငါးထောင်တန်တွေကို အငမ်းမရနှင့် ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကဲ. . ကျော်စွာ လာ လစ်မယ်၊ အချိန်မရှိဘူး”

“အေးလေ. . ဒီကောင်မ ငါတို့ခေါ်တာ မလိုက်ဘဲ ငြင်းနေတဲ့ အကြောင်းအရင်းကပါ ဘာလဲဆိုတာ သိသွားပြီ၊ ထားလိုက်တော့. . ဟဲ့ နင်ကောင်းကောင်းနေနော် ဘာသံညာသံမကြားချင်ဘူး၊ မိသားစုရဲ့ ဇုက်သိက္ခာကိုထိန်း. . နင့်ကြောင့် အမေဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနေရလဲသိလား”

ကြာရိုးဖြူ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် ဘာမှမပြောပဲ ကြောင်စိစိလေး ရပ်နေ၏။

“ညီလေး အစ်ကိုတို့ ခုလိုဒါနပြုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ညီမလေးကို ခုလိုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်”

ကျေးဇူးစကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောပြီး ရပ်ထားသော တားတစ်စီးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသော လူနှစ်ယောက်တို့ ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသာ ကျန်ခဲ့သူက ညီလင်းပ။

ဒီတော့ သူမ ဘက်လှည့်ကာ. . .

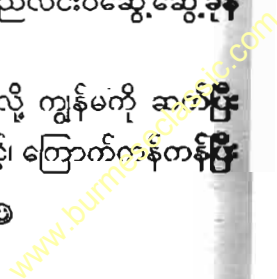
“ဟေ့. . ဟေ့. . နေပါဦး အဲဒီလူတွေက မင်းကိုနှောင့်ယှက်နေတဲ့ လူရမ်းကားတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး. . အဲဒါ ကျွန်မအစ်ကိုတွေလေ”

“ဟမ်း. . အဲ. . အဲဒါ စောစောကပြောပါတော့လား၊ ခုတော့ မိုက်ဆံတွေပါသွားပြီ”

ခုမှ နှမြောရကောင်းမှန်းသိသွားကာ ညီလင်းပဆွေဆွေခုန်သွားသည်။

“အမလေး. . သူတို့ကလည်း ငွေမြင်လို့ ကျွန်မကို ဆက်ပြီး အနှောင့်အယှက်မပေးတော့တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကြောက်ကန်တန်ပြီ”

ရက်ရောနေတာတွေ့လို့ သက်သက်လူလည်ကျသွားတာ. . ကျေးဇူးပဲ ကြားထဲက ငထွားခါးနာပေးလို့”

“ဪ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ငါကပဲ ငထွားဖြစ်ရပြန်ပြီ ဒါနဲ့ မင်းနေခင်းက ဘာလို့ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

“ဟင်. . ရှင်ဖုန်းခေါ်သေးလို့လား၊ အဟင်း သိတောင်မသိဘူး ဖုန်းထဲမှာ ဘေလ်နည်းနေတာနဲ့ ဖွင့်တောင်မကြည့်ဖြစ်ဘူး”

“မင်းမကိုင်ပေမယ့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုင်တယ် ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေလို့လား”

“ဟင်. . ဘယ်လို ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုင်တယ် ဟုတ်လား. . မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါဆိုရင် သေချာပြီ. . ရှင်ဖုန်းမှားနေတာ”

“ဟာ. . မမှားပါဘူး၊ မင်းဖုန်းနံပါတ်. . လုံးဝတစ်လုံးမလွဲဘူး နေဦး ငါပြမယ်”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖုန်း call တွေကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဖုန်းထဲမှ ခေါ်ဆိုထားသည့်အချိန်နှင့် နံပါတ်က ကြာရိုးဖြူ၏နံပါတ်။ တစ်ခုခုတော့လွဲနေသဖြင့် ကြာရိုးဖြူ မျက်မှောင်လေးကျုံ့ကာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နေ. . နေပါဦး ကောင်လေးတစ်ယောက် ကိုင်တယ်ဆိုတော့ သူက ရှင့်ကိုဘာပြန်ဖြေလဲ”

“အစ်မ ပဲဟင်းတွေစားပြီး ပန်းနေလို့တဲ့”
“ဘုရားရေ”

ကြာရိုးဖြူ အယောင်ယောင်မှားမှားဖြင့် ဘုရားတမိသွားသည်။
“မင်းတကယ်ပဲ ပဲဟင်းစားထားလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ပဲဟင်းချက်စားပြီး အဟဲ. . ဖုန်းထဲမှာပြောသလို ဖြစ်နေလို့ လူကမြော့မြော့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဒါဆို အဲဒီကောင်လေးကဘယ်သူလဲ၊ တော်တော်ကဲမယ့်ပုံပဲ ဘောလုံးတွေ တဘုန်းဘုန်းတဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ကန်နေတာ ဖုန်းထဲမှာ နားကွဲဇေတ်. . ဘယ်သူလဲ ဘယ်က၊ကလေးလဲ”

ဘောလုံးတွေ တဘုန်းဘုန်းကန်သည်ဆို၍ ကြာရိုးဖြူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သို့သော် ပျက်သွားသောမျက်နှာကို မနည်းပြန်ထိန်းကာ. . .
“အဟင်း. . အဲဒါ. . ဟို. . ဟိုလေ အိမ်ကိုခဏလာလည်တဲ့

မောင်လေးပါ၊ သူကဒီလိုပဲ ခဏခဏ ဘောလုံးဆော့နေကြလေ”
“ဪ ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ပန်းဖလားတာပြီးပြီလား. . ဓါတ်

ဆားရည်ရော သောက်ထားလား ခုရောဘာစားပြီးပြီလဲ”
ဂရုတစိုက်မေးလာသော ညီလင်းပအမေးကြောင့် ကြာရိုးဖြူ

အရယ်မျက်နှာလေးဖြင့် ဖျော့တော့စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး. . .
“အင်း သက်သာသွားပါပြီ”

“ဒါဆို ဒီည အကမသင်တော့ဘူးနော်”
“ဟင့်အင်း. . သင်မှာပဲ၊ ဒီနေ့မှ သင်တန်းစတယ် ဒီနေ့ပျက်လို့

ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
“ကဲ. . ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ကိုယ်ရေချိုးပြီးရင် မင်းအိမ်ဘက်

တူးလာခဲ့မယ်”
“အင်း မျှော်နေမှာနော်”

“အင်းပါ. . ငါက ကတိကို မဖျက်တတ်ပါဘူး၊ မင်းသာ အိပ်ငိုက်မနေနဲ့၊ ကဲ. . ဝင်တော့ မှောင်နေပြီ”

“အင်းပါ. . တာ့တာ”
ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တာ့တာပြုကာ ခြံထဲပြန်ဝင်သွား

သော ကြာရိုးဖြူကို စိတ်မသက်မသာကြည့်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ

www.burmeseclassic.com

ခြံဘက်ကို မောင်းခွဲလိုက်သည်။

အလကားနေရင်းထိုင်ရင်း ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံက ဘူမသိ ကိုးမသိ ခုန်ထွက်သွားရတယ်လို့. . .

ကိုယ်တုံးတာ ကိုယ်ခံပေါ့ဟဲ့. . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင် လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၁၂)

“မောင်လေး မောင်လေးရယ် မမဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မင်း ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိနေမှန်း မမသိတယ်. . ဒါကြောင့် လေးလေးဆီမှာခွင့် တောင်းပြီး ခဏလာပြန်နေတာပါ”

ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ကြာရိုးဖြူ၏ရိုက်သံက လွှမ်းမိုးနေ၏။

“မင်းကို ဒီလိုဘဝမျိုးကြီးနဲ့ မနေစေချင်ဘူး၊ မမဘယ်လို ကယ် တင်ရမလဲ ပြောပါ၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒတွေကို မမကိုသိအောင် တုံ့ပြန်ပေးပါ တွယ်”

ထိုစဉ် တိတ်ဆိတ်နေသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဘောလုံးလေးတစ် လုံး လှိုင့်ဝင်လာကာ ကြာရိုးဖြူနားရောက်တော့ ရပ်သွားသည်။

ငိုနေရင်းမှ ဘောလုံးဖြူဖြူလေးကို ကောက်ယူပြီး ရင်မှာအပ်ထားလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မီးတွေတဖျတ်ဖျတ် ကစားသွားသည်။ လင်းတစ်လှည့် မှောင်တစ်လှည့် အခန်းထဲတွင် ကြာရိုးဖြူ မောင်လေး ငြိမ်းချမ်းလေးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာလိုက်သည်။

တွေ့ပါပြီ. . . ခန်းစည်းလိုက်ကာကြားထဲမှာ တိုးထွက်လာသော မောင်လေး၏ပုံသဏ္ဍာန်. . .

မဆုံးခင်ကရုပ်ပုံအတိုင်း ပကတိအပြစ်ကင်းစင်သော မောင်လေးကို မြင်တော့ ကြာရိုးဖြူ လက်ကမ်းလိုက်သည်။

“မောင်လေး မမဆီလာပါဦး”

ငြိမ်းချမ်းလေး သူ့အစ်မဆီကို အမှောင်ထဲမှ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဝင်လာသည်။

“မမ. . . မမ”

“မောင်လေး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်လုံးအိမ်တွေမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်. . .

“မမ သားနဲ့အဖော်လာနေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မမ အိမ်ကိုပြန်မလာခင်တုန်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ သားတစ်ယောက်ထဲနေရတာ အရမ်းဇဲပျင်းဖို့ကောင်းတယ်. . . အားလဲငယ်တယ်၊ ခု မမသားနားမှာရှိတော့ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့ဘူး”

“အေးပါ. . . အေးပါ မောင်လေးရယ်၊ မမလေ မောင်လေးဒီလို ဘဝကြီးနဲ့ နေနေရတာကိုမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ မချီဘူးကွယ်”

ကြာရိုးဖြူ ငြိမ်းချမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်မတတ် ခပ်တင်းတင်း ဖက်လိုက်သည်။

ငြိမ်းချမ်းကလည်း အစ်မဖြစ်သူ၏ရင်ခွင်မှာ အားကိုးတကြီး

တိုးဝင်ကာ တဟီးဟီးနှင့် ငိုရွိုက်နေ၏။

“ခုကစပြီး မမ မင်းအနားမှာ အမြဲနေပေးမယ်နော် မောင်လေး ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့ သိလား”

ငြိမ်းချမ်း၏ဆစ်တွေကို တယုတယသပ်ပြီး ချွေးသိပ်ပေးနေသော ကြာရိုးဖြူ၏ရင်ထဲမှာ နာကျင်လိုက်တာမှ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် ပါပဲ. . .

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်သွားရသော မောင်လေးအဖြစ်က ဆိုးလွန်းပါသည်။

အဲဒီနေ့က ကြာရိုးဖြူဟာ မောင်လေးတအားဆော့၍ မျက်စိ ခွပ်လွန်းသဖြင့် အပြင်မှာဘောလုံး ထွက်ကန်ချင်ကန်ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့် အပြင်ထွက်ဆော့ရာမှ မောင်လေးကို သေမင်းတမန်က ရက်ရက်စက်စက် ခေါ်သွားသည်။ ကားတိုက်ခံရ၍ မောင်လေးသေရခြင်းဟာ ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုသည့် စိတ်ကြီးက ကြာရိုးဖြူ၏ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ပြေသိမ်၍မရနိုင်မည့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကြီးပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယခုချိန်ထိ ပြစ်တင်နေဆဲ. . .

လူရှေ့သူရှေ့မှာ ပျော်တတ်တဲ့ကြာရိုးဟာ လူမသိသူမသိ ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ မောင်လေးအတွက် ထိုင်ကြေကွဲခဲ့ရတာတွေ တို့ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ. . . ။

ကျန်မိသားစုအားလုံးက သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုသလို ခေ့သွားနိုင်ကြပေမယ့် ကြာရိုးဖြူအနေနှင့် မောင်လေးကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တာ ကြီးမားတဲ့မေတ္တာတရားတစ်ခုပါ. . . ။

“မမ ဒီမှာ သားနဲ့အပြီးနေမှာလားဟင်”

“အင်းပေါ့. . . နေမှာပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ မမလေ မောင်လေးတို့ ဒီဘဝကလွတ်မြောက်ပြီး ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုကိုသွား

နိုင်အောင် ကူညီပေးမယ်သိလား”

“အဲဒီနေရာမှာ ဒီနေရာလို ဘောလုံးကန်လို့ ရလို့လားမမရာ၊ မောင်လေးက ဘောလုံးပဲကန်ချင်တာ၊ ဒီနေရာမှာ မမပါရှိနေမှတော့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာကိုမရောက်လဲ နေပါစေမမရာ”

ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်သည့်စကား၊ မောင်လေး ရှေ့မှာ မငိုရက်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေက ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို အဖော် ပြုထားပြီးပြီမို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကိုတင်းခံ၍မရတော့၊ ဒီတော့. . ဟီးချ ပြီးသာ ငိုချလိုက်တော့၏။

“မောင်လေးရယ် မမ မင်းကိုချစ်ပါတယ်၊ မမကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

မောင်လေးခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျင်လည်နေရတဲ့အကြောင်း မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ၊ မေမေ သိရင် အရမ်းခံစားသွားရမှာ. . ။

“ဟင့်အင်း မမအနားမှာရှိနေပြီပဲ၊ မေမေ့ကို သွားမပြောနဲ့နော် မေမေသားကို ပြန်ခေါ်သွားရင် ဒီမှာလို ဘောလုံးလွတ်လွတ်လပ်လပ် ကန်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေးပါ. . အေးပါကွယ်၊ မမ မပြောပါဘူး၊ မမတို့မခွဲဘဲ အ တူနေကြမယ်နော်”

အခန်း(၁၁)

“ဟေ့. . ဟေ့. . ထ. . ထ. . အောင်မယ် အကသင်ချင်တဲ့ ခုတု ခုံပေါ်မှာ အိပ်နေလိုက်တာ အိပ်မက်တွေဘာတွေတောင် မက်လို့ လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ပြီး နှိုးနေသော ညီလင်းပ အသံကြောင့် ကြာရိုးဖြူ အသိစိတ်တို့ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်။

“ဟင်. . ကို. . ကိုညီလင်းပ”

“ပြောတော့. . မငိုက်ပါဘူးဆို၊ ခုတော့ အိပ်တောင်အိပ်နေ လို့တံသေးတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ရည်းစားနဲ့တွေ့ပြီး အလွမ်းသယ်နေပုံ နောက်. . မျက်ရည်တွေရော နှပ်ရည်ရော သုတ်လိုက်ဦး” ကမ်းပေးလာသော စနိုးတာဝါတစ်ခုကို ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်

လှမ်းယူလိုက်ကာ ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး . . . နှပ်ရည် တွေကို ဗျစ်ခနဲ ညှစ်လိုက်သည်။

ညီလင်းပ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့ စာရေးဆရာမပဲဟု စိတ်ထဲမှ ကဲ့ရဲ့လိုက်သည်။

“မင်းရည်းစားကောင်လေးက မိန်းမယူပြီး ထားသွားလို့လား”

“အို . . . မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ဘာငိုစရာအကြောင်းရှိလဲ”

“အို . . . အိမ်မက်မက်ပါတယ်ဆိုမှ သူမက်ချင်တဲ့အကြောင်း အရာ မက်မှာပေါ့လို့”

“ဒါဆို . . . မောင်လေးက မင်းချစ်သူမဟုတ်လား”

“ဖတ် . . . ဖတ် . . . ဖတ်”

ပျော်စေပျက်စေ ရွတ်နောက်နောက်စကားတွေပြောနေတုန်း အတွင်းခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် ဆက်တီခုံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်နေသော ညီလင်းပ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“ခြေသံကြားလိုက်တယ်”

“စိတ်ထင်လို့ပါ”

“စောစောက မင်းအိပ်မက်ထဲက ချစ်သူတော့ မရှိပါဘူးနော်”

“ရှင်နော် . . . လူကို ဘယ်လိုအစားထဲကများ မှတ်နေလဲ”

“အိပ်ပျော်ရင်းသွားရည်ကျတတ်တဲ့ အစားထဲကလေ”

“ဘာသွားရည်မှ မကျဘူး လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဟာ မယုံဘူးလား မင်းဆက်တီခုံမှာ မှီပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံကို ငါဓါတ်ပုံရိုက်ထားတယ် . . . ဟားဟားဟား . . . ဝင့်

သည်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ၊ ရယ်စရာကောင်းအောင် ငုတ်တုတ် အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံကို အင်တာနက်ပေါ်သာ တင်လိုက်ရင် comment ဆွဲအများကြီး တက်လာကြမှာ မြင်ယောင်သေး”

“ရှင်နော် အဲဒီလို လုပ်ရဲလုပ်ကြည့် အခုပြန်ဖျက်ပေး”

“နိုး . . . လုံးဝပဲ ဒီပုံကို အင်တာနက်ပေါ် တင်ဖြစ်အောင်ကို ခင်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ကြာရိုးဖြူ ဆွေဆွေခုန်နေသည် ထိုပုံကို အင်တာနက်ပေါ်တော့ အရောက်မခံနိုင်။

“ပေး . . . ရှင့်ဖုန်း ဒဏယူကြည့်ဦးမယ်”

ညီလင်းပလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲလှယူလိုက်သည်။

သို့သော် လျင်မြန်သောရှောင်တိမ်းမှုကြောင့် ဖုန်းက ညီလင်းပ

ထက်ထဲမှာပင် . . .

နှစ်ယောက်သား ဖုန်းလုကြရင်းနှင့် လုံးထွေးသွားကြသည်။

“ပေးနော် ကျွန်မပုံကြည့်ချင်လို့”

“မပေးဘူး . . . ဟားဟားဟား”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငြိမ်တူရယ်လိုက်ကြသည်။

ရုတ်တရက် ညီလင်းပနောက်ရောက်လာသော ငြိမ်းချမ်းကို

မြင်တော့ ကြာရိုးဖြူထိတ်လန့်သွားသည်။

ငြိမ်းချမ်း၏လက်နှစ်ဖက်က ညီလင်းပ၏လည်ပင်းအစုံကို ကိုင်

ဆီး ညှစ်တော့မည့် အနေအထားမျိုး . . .

တဟားဟားနှင့် ရယ်နေသော ညီလင်းပမှာလည်း မျက်နှာ

ပျက်တာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကိုယ့်အနောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသော ကြာရိုးဖြူကိုကြည့်ပြီး အရယ်ကိုရပ်ကာ . . .

“ဟေ့ . . . ငါ့နောက်မှာ ဘာရှိလို့ အဲလောက် မျက်လုံးကျွတ်တယ်
မတတ် ကြည့်နေတာပဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့”

“ဟာ . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငါဘာမှ မလုပ်ဘူး”

ကြာရိုးဖြူ အချိန်မီလှမ်းတားလိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်း၏လက်
တွေသည် ညီလင်းပလည်ပင်းမှ လျော့ဆင်းကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့
တင်ထား၏။

ကြာရိုးဖြူ၏ လက်အစုံက ညီလင်းပ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တင်ထား
သော ငြိမ်းချမ်း၏ လက်ပေါ်သို့ အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ညီလင်းပ ရုတ်တရက်အပြုအမူကြောင့် ကြောင်သွားသည်

“ကြာရိုးဖြူ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့ကို ချစ်
နေပြီမဟုတ်လား၊ အဟတ် . . . ငါ့ကိုချစ်တဲ့မိန်းမတွေ မင်းနဲ့ပါဆိုရင်
အယောက်တစ်သိန်းနဲ့တစ်ယောက်ပဲ”

အရေးထဲ ပဏာဝင်ယူနေသော ညီလင်းပစကားကို မတုံ့ပြန်
အားသေး၊ ညီလင်းပအား မောင်လေးတစ်ခုခုတုံ့ပြန်မှာကို စိုးရိမ်
ရသည့်အတွက် ငြိမ်းချမ်း၏ အေးစက်စက်လက်ကို မလွှတ်ရဲ . . .

“မောင်လေး မလုပ်နဲ့ သူကမမချစ်ရတဲ့သူ၊ သူ့ကိုဒုက္ခရောက်
အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်လေးဘဝမှာ မမကို လိုအပ်သလို မမလည်
သူ့ကိုလိုအပ်တယ်၊ မမကိုချစ်သလို မင်းသူ့ကိုလည်း ချစ်ရမယ်”

ကြာရိုးဖြူ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်လေး သူ့ကိုချစ်ရင် သူ့အိမ်ထဲမှာရော ဝင်ဆော့လို့
လား၊ မောင်လေးကိုရော အဖော်ဆော့ပေးမှာလား၊ သူတို့အိမ်ထဲ
ဘဲလဲသွားတီးရုံလောက်နဲ့တော့ ပျော်စရာမကောင်းဘူးနော်”

ငြိမ်းချမ်းပြောနေတာကို ညီလင်းပမကြားပေမယ့် ကြာရိုးဖြူ

ကြားနေရသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ညီလင်းပ၏ ပခုံးကို ပြိုင်တူကိုင်ထားကြ
ပြီး တယ်လီပသီနည်းဖြင့် စိတ်ချင်းဆက်သွယ် စကားပြောနေကြသည်။

“အင်း . . . တစ်ခါတလေ ဝင်ဆော့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောက်
အောင်တော့ မခြောက်ရဘူး မမကိုကတိပေး”

“အင်း ပေးတယ်မမ”

“ဒါဆိုရင် အခုမောင်လေးရဲ့လက် လွှတ်လိုက်တော့”
ငြိမ်းချမ်း အစ်မစကားကိုနားထောင်သည့်အနေဖြင့် ညီလင်းပ
ပခုံးထက်မှာ တင်ထားသော သူ့လက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။

ကြာရိုးဖြူလည်း လက်ရုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . မင်း အပမီနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ပခုံးကိုကိုင်ပြီး
မီးလင်တွေတက်သွားတာမဟုတ်လား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . စိတ်
လေးဘာလေးလည်း ထိန်းပါဦး၊ လူကိုကြည့်နေလိုက်ပုံများ မြွေမသာဆို
ထစ်ကိုယ်လုံးကို မျိုချပြီးနေလောက်ပြီ”

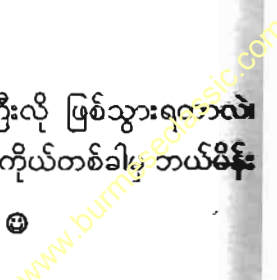
ပြောချင်ရာကိုပြောနေသော ညီလင်းပကို ဘာဖြေရှင်းချက်မှ
မပေးချင်တော့၍ ခပ်တွေ့တွေ့တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆက်တီခုံမှာ ခပ်ငူငူ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ညီလင်းပပါ ကြာရိုးဖြူနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည် စောစောကလို
ခပ်နောက်နောက်စကားတွေ မပြောတော့ပဲ ညှိုးကျသွားသော ကြာရိုး
ဖြူကို အကဲခတ်နေ၏။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို . . . ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဖြစ်သွားရတာလဲ၊
ထိုက်ထိုက်စိတ်ဆိုးသွားလို့လား . . . ဆောရီးနော် ကိုယ်တစ်ခါမှ ဘယ်မိန်း

ကလေးနဲ့မှ ခုလိုတရင်းတနှီး မနေခဲ့ဖူးဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လာလေ အကသင်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း. . . ဒီညတော့ မသင်တော့ဘူး မနက်ဖြန်မှ သင်တော့မယ်”

“မနက်ဖြန်ည ကိုယ်မအားဘူး၊ ခြံထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပါတီ ပွဲလေး လုပ်မလို့. . မင်းပါလာရမယ် လာမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း. . လာခဲ့မယ်လေ”

“ဒါဆို ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ဝှုတ်နိုက်”

“ဟုတ်”

ညီလင်းပ အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ကြီးနှင့် မောလျှော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဆန်းကြယ်မှု၊ ရင်နာစရာကောင်း လိုက်တာ ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး ခိုးသားဖြူစင်ခဲ့တဲ့ မောင်လေးဟာ ဘောလုံး လေးတစ်လုံးကို စွဲလမ်းမိသွား၍ ခုလို အမှောင်လောကသားအဖြစ် နေနေရတယ်တဲ့လား. . . ။

မောင်လေး အဖြစ်ကဆိုးလိုက်တာ. . ။

အခန်း(၁၄)

“ဤနဲ့. . ဘုန်း. . ဘုန်း. . ”

“ဟာ. . . ဘာလဲ ဘာသံလဲဟ”

အိပ်ရေးတွေပျက်နေသဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်မည် ခြံတာရှိသေးသည် အကခန်းမဘက်မှ တဘုန်းဘုန်းမြည်သံကြောင့် ညီလင်းပ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုညီ အဲဒါဘာသံလဲ”

“မသိဘူးလေ. . ငါလဲ အဲဒီအသံကြားလို့ နားစွင့်နေတာ”

နှစ်ယောက်သား ခုတင်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ အသံ

www.burmeseclassic.com

ကြားရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“အသံက ခန်းမဘက်က ထင်တယ်”

“အင်း. . . ကျွန်တော်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သိုးပု ခန်းမဘက်သို့ထွက်သွား၏။ ခန်းမထဲမှာ ဘာမှရှိမနေ၍ သိုးပုငေါင်သွားသည်။

ဒါဆို ဒီတဘုန်းဘုန်းအသံက ဘယ်ကအသံလဲ. . . ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပြီ။

“တွေ့လား. . . ဘာတွေ့ပြုတ်ကျတဲ့အသံလဲ”

ညီလင်းပ အမေးကို သိုးပု ခေါင်းခါပြရင်း. . .

“ဒါ ပစ္စည်းတစ်ခုခုပြုတ်ကျတဲ့ အသံမဟုတ်ဘူး နံရံကို ဘောလုံးနဲ့ပေါက်နေတဲ့အသံမျိုး ကိုညီရ”

“အောင်မလေး ငါတို့တော့ ဒီညရော အိပ်ရပါဦးမလား သိုးပုရ ဘယ်ကောင်ကများ ခုလို အနှောင့်အယှက်တွေအမျိုးမျိုး လာပေးနေပါလိမ့်”

“ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်”

“အယ်”

“ဟင်. . . အောင်မလေးဗျ. . . သ. . . သရဲခြောက်တယ်”

တခစ်ခစ်ရယ်သံကို နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူကြားလိုက်ရ၍ သိုးပု မျောက်တစ်ကောင်ခုန်သလို စွေခနဲခုန်ကာ ညီလင်းပနား ရောက်လာသည်။

“ဟာ. . . နေ. . . နေပါဦးကွ၊ ဘယ်ကသရဲရှိရမှာလဲ”

“ဪ. . . ဒီလောက်ရယ်သံထွက်နေတာကို မကြားဘူးလား ကိုညီရ”

သရဲကြောက်တတ်သော သိုးပုအသံတွေပင် ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်

လာသည်။

ညီလင်းပ ထပ်ပြီးနားစွင့်လိုက်သည်။ ရယ်သံရော တဘုန်းဘုန်းအသံရော ထပ်မကြားရတော့။

အဲဒီရယ်သံနဲ့ တဘုန်းဘုန်းအသံက ဘယ်ကထွက်ပေါ်နေတာလဲ ဟိုဘက် ကြာရိုးဖြူတို့ အိမ်ကများလား၊ အဲဒီအိမ်က ကြာရိုးဖြူအောင်လေး ဆော့နေတာများလားဟူသောအတွေးနှင့် အခန်းထောင့်သို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“အောင်မလေးဗျာ. . . ပန်းအိုးကြီးကွဲနေပါလား၊ ကုန်ပါပြီ. . . ထုန်ပါပြီ. . .”

အခန်း(၁၅)

ယုန်လေး၏ အိုင်ဒီယာဖြင့် ခြံထဲတွင် ရွက်ဖျင်တဲလေးတွေ ဖွင့်ကာ မြက်ခင်းပြင်တွင် ဘာဘီကျူးလုပ်စားကြ၏။ ဂျပန်ဆိုင်မှအကင် သမားကိုခေါ်ပြီး ကိုရီးယားအသားလုံးများနှင့် အသားငါးများကို ခေါ် ကင်ခိုင်းထားသဖြင့် ခြံတစ်ခြံလုံး အသားကင်နံ့တွေ လှိုင်နေအောင် မွှေးကြိုင်နေ၏။

“ကိုညီ ကျွန်တော်တို့ ကကြရအောင်ဗျာ”

ဘီယာမော့ထား၍ ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသော . . မော်ဒယ်လ် ကျော်မင်းမောင် မြောက်ကြွမြောက်ကြွလျှောက်လာပြီး ကရန် အဖော် ညှိ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုညီ . . ပရိသတ်တွေရွှေ့မှာပဲ ကပြရတာ စိတ် တွေအရမ်းမွန်းကြပ်နေပြီ၊ အခုပရိသတ်တွေ တစ်ယောက်မှမရှိတဲ့ ခုလို ညချမ်းကို အကတွေနဲ့ မြူးလိုက်ကြရအောင်၊ ယုန်လေး စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ်ကို ကချင်လာပြီ . . လာပါ ကရအောင်”

ကိုဝင်းခိုင်တို့ သိုးပုတို့ကတော့ တခြားအဖွဲ့သားတွေနှင့် ဘီ ဘာဝိုင်းကမထ ခေါင်းတောင်သိပ်မဖော်နိုင်ကြတော့ . .

“အင်း . . ကတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲမှာ ပရိသတ်အရှင်းမရှိ ဘာမဟုတ်ဘူး . . တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်”

“ဟင် . . အဟုတ် ဘယ်သူလဲ ကိုညီ”

မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ လှမ်းမေးသောယုန်လေးကို ကြည့်ပြီး ခြေရမှာ အားနာသွားသည်။

ကြာရိုးဖြူကို ဖိတ်ထားသည်ဟုဆိုလျှင် ယုန်လေးမျက်နှာပေါ် အပျော်တွေ သွေးပေါင်ကျသွားနိုင်သည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ ကြာရိုးဖြူဝင်လာတာမြင်တော့ ညီလင်းပ၏ အကြည့်တွေ ခြံကိုရောက်သွားသည်။ ကျော်မင်းမောင်နှင့် ယုန်လေးပါ ခြံကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကြာရိုးဖြူကိုမြင်တော့ ကျော်မင်းမောင်အဖို့ ဘာမှမထူးခြား သေးပေ။ ယုန်လေးအတွက်တော့ ဂျေတွေအလိပ်လိုက်တိုးဝင်လာပြီး မျက်နှာမှာ မသိမသာမဲ့ပြီး ညိုမှောင်သွားသည်။

“သူက ကိုညီပြောတဲ့ ပရိသတ်လား”

“အင်း . . ဟုတ်တယ်”

“ဟွန်း . . သွားပြီ အပျော်တွေ အတောင်ပံပေါက်ကုန်ပါပြီ . . ဘယ်ပဲဟယ် . . ကိုညီတို့ လုံးဝမမိုက်ဘူးသိလား”

ထိုသို့ပြောပြီး ယုန်လေးမကျေမနပ်ဖြင့် ကြာရိုးဖြူကို ၆၀

www.burmeseclassic.com

စောင်းပေစောင်းကြည့်ကာ ကိုဝင်းခိုင်တို့ ဘီယာဝိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့ယုန်လေး. . ငါတို့မိန်းကလေးဝိုင်းကိုလာလေဟာ။ နင်ကလည်း ဘယ်ထဲသွားထိုင်မလို့လဲ”

“လာမယ်. . လာမယ်. . ဘီယာကုန်သွားလို့ ထပ်ငဲ့မလို့၊ ဒီညမပျော်တော့ဘူး အားလုံးကို ဘာမှမသိအောင် အမူးကိုသောက်ပစ်မယ်”

“ဟိုင်း. . လာ ကြာရိုးဖြူ ခုမှဘာလို့လာတာလဲ တော်တော်ညဉ့်နက်နေပြီ”

ညီလင်းပ အရေးတယူ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ကြာရိုးဖြူနောက်နားမှာ ကပ်ပါလာသော ငြိမ်းချမ်းလေးတို့ ဘယ်သူမှမမြင်ကြ။

ညီလင်းပ ကြာရိုးဖြူအတွက် သီးသန့်စိစဉ်ထားသော စားစွဲဝိုင်းသို့ခေါ်လာသည်။ ကျော်မင်းမောင်ပါ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် လိုက်လာပြီး ကြာရိုးဖြူနှင့် ညီလင်းပအနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သိုးပု အလိုက်သိစွာဖြင့် အကင်တွေလာချပေး၏။ စားပွဲပေါ်မှ အချိုရည်ဘူး အစုံနှင့် ဝိုင်ပုလင်းကို မေးဆတ်ပြုပြီး. . .

“ဆရာမ အချိုရည်သောက်လဲရတယ်၊ အဟဲ. . မူးချင်ရင်တော့ ဝိုင်လေးသောက်၊ ထူးချင်ရင်တော့ ဘီယာသောက်. . ဟဲ. . ဟဲဟဲ”

“နေပါစေ ကျွန်မ အချိုရည်ပဲသောက်မယ် ဝိုင်နဲ့မတည့်ဘူး ဝိုင်အနံ့နဲ့အရည်ကိုထိရင် အလာ့ဂျစ်ထွက်လို့လေ”

တစ်ဖက်မှ အကဲခတ်နေသောယုန်လေး မသိမသာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေးကာ မဲ့လိုက်သည်။

ငြိမ်းချမ်းလေး စာပွဲခုံဘေးမှာ ခြေဖျားလေးထောက်ရပ်ပြီး. . စားပွဲပေါ်မှ စားစရာတွေကိုမျှော်ကြည့်ရင်း. . နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်သိမ်းလိုက်ပြီး ကြာရိုးဖြူရှေ့မှ အကင်တစ်ခုကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

ကြက်ကင်တစ်ချောင်း သူ့အလိုလိုရွေ့နေသည်ကို ကြာရိုးဖြူ မြင်လိုက်၍ အခြေအနေကို ဘယ်သူမှမရိပ်မိစေရန် သူမပါတစ်ချောင်းလှမ်းယူပြီး မတော်တဆအောက်ပြုတ်ကျသလိုလိုနှင့် စားပွဲဘေးကို ထွတ်ချလိုက်သည်။

“ဟယ်တော် ပြုတ်ကျသွားပြီ အားနာလိုက်တာ”

အားနာဟန်ဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်သော ကြာရိုးဖြူ၏အကြံတို့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။

“နေ. . နေ. . ပြန်မကောက်နေနဲ့ ဒီမှာအများကြီးရှိသေးတာ”

“ပေါ်ပြုလာတစ်ယောက်နဲ့ အခုလို တစ်ဝိုင်းထဲထိုင်ပြီး ဂရုစိုက်ခဲရလို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်ထင်တယ်နော်. . အဟင်း. . ဟင်းဟင်း”

ယုန်လေးအနားရောက်လာသည်။ သူမကိုင်ထားသော ဖန်ခွတ်ထဲတွင် ဝိုင်နီနီတွေ ထည့်လာသည်။

ယုန်လေး ဘာတွေကြံစည်ပြီး အနားရောက်လာသည်ဆိုတာတို့ ဘယ်သူမှမသိနိုင်။ ငြိမ်းချမ်းကတော့ အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်နေသည့်အလား ယုန်လေးကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်၏။

“အို. . ဆောရီး ဖိတ်ကျပြီး”

“ဟင်း. . ယုန်လေး”

ညီလင်းပ ယုန်လေး၏အပြုအမူကို နားမလည်နိုင် ကြာရိုးဖြူ၏ ထက်ပေါ်ကို ဝိုင်တွေတမင်ဖိတ်ကျလိုက်တာလား ဒါမှမဟုတ် တကယ်

မတော်တဆပဲလား. . .

ဝိုင်ထိလျှင် အလှူဂျစ်ထွက်တတ်သော ကြာရိုးဖြူမှာ လက်ပေါ်ကို ဝိုင်နီတွေကျလာတော့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး တစ်ချို့နှင့် ကယာကယာသုတ်လိုက်သည်။

“ယုန်လေးရာ နမော်နမဲ့နဲ့ ကြာရိုးဖြူက ဝိုင်အရည်ထိလို့မရဘူး၊ သူ့မှာ အလှူဂျစ်ရှိတယ်”

အားနာစွာဝင်ပြောလိုက်သော ညီလင်းပစကားကြောင့် ယုန်လေးစိတ်ထဲမှာ ပို၍ အမုန်းပွားသွားကာ မျက်နှာကိုမဲ့ပစ်လိုက်ပြီး. . .

“ဒီလောက်လဲ အဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့ ကိုညီရယ်၊ တကယ်ပဲ ယုန်လေးကရော တမင်လုပ်လို့လား မတော်တဆ ဖြစ်သွားတဲ့ဟာကို”

“ရ. . ရပါတယ် ကိုညီလင်းပ၊ ကြာရိုး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုသည် ကြာရိုး၏ လက်တစ်ဖက်က ဝိုင်မှောက်ခံထားရသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်နေ၏။

ငြိမ်းချမ်းမနေသာတော့ သူ့အစ်မကို ရန်စသည့်ယုန်လေးကို လက်တုံ့ပြန်ရန် ယုန်လေးနားကို တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

ယုန်လေး၏ရန်လိုမှုတွေက ကြာရိုးဖြူဆီမှာပဲ ပုံထပ်နေသည်မို့ ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုမမြင်နိုင်. . .

ငြိမ်းချမ်းလက်တစ်ဖက်က ယုန်လေး၏ ခါးသိမ်သိမ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ တို့ထိလိုက်သည်။

“ဟင်. . သိုးပု နှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟမ်. . ဘာလုပ်လို့လဲ”

သိုးပု ကြောင်စိစိဖြင့် ပြန်မေး၏။

“နှင်အရူးကွက်လာမနင်းနဲ့နော် ငါ့ခါးကိုနှင်တို့လိုက်တာ. . မသိဘူးများ မှတ်နေလား”

ဘလိုင်ကြီးစွပ်စွဲခံရသဖြင့် သိုးပုခေါင်းတွေတဖျင်းဖျင်း ကုတ်တာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ယုန်လေးကိုကြည့်ပြီး. . .

“တကယ်ပါဟာ ငါနှင့်ကို ဟိုတို့ဒီတို့လုပ်ဖို့ နေနေသာသာ အခုဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာ စိတ်နဲ့တောင်မပစ်မှားမိပါဘူး”

မျက်လုံးလေး ပေကလတ်ပေကလတ်နှင့် တောင်းပန်နေသော သိုးပုကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်းချမ်းခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ကာ ပျော်နေသည်။ သူက လူတွေကို အဲသလိုစရတာ အလွန်အရသာတွေ့တဲ့သူ. . .

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ဖန် ကျော်မင်းမောင်ရှိသောနေရာတွင် ပြောင်းရပ်လိုက်ပြီး ယုန်လေးခါးကို ထပ်ပြီးတို့လိုက်ပြန်သည်။ ယုန်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူမဒေါသက ကျော်မင်းမောင် ဘက်လှည့်သွားပြန်သည်။

“ကြည့်. . နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ ကျော်မင်းမောင်၊ သိုးပုကိုတောင် ပြောလို့မပြီးသေးဘူး နင်ကပါ ငါ့ကိုထပ်တို့ပြန်ပြီလား”

“ဟာ. . ဘာလဲ ဘလိုင်ကြီးနော်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့အဝေးကြီး နှင့်ခါးတို့ငါတို့လို့ ဒေါ်လာတစ်သိန်းရမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားလိုက်မယ်၊ ခုတော့ လုံးဝပဲ စိတ်မဝင်စားဘူး အလကားသောက်ရတာ ဇိမ်ပျက်တယ်”

ကျော်မင်းမောင် ခပ်တည်တည်နှင့် ပိတ်ဟောက်တော့ ယုန်လေးဝေဝေဝါဟန်ဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကျော်မင်းမောင်ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ညီလင်းပကို စစ်ကူတောင်းနေသလို ကြည့်လိုက်သည်။

သိုးပု ယုန်လေးအနားမှာ မရပ်ရဲတော့. .

ငြိမ်းချမ်းတစ်ဖန် ယုန်လေး၏ဂါဝန်စကို ဆတ်ခနဲဆောင်ဆွ လိုက်ပြန်သည်။

“အမေ့. . ဟင်. . ဘယ်. . ဘယ်သူဆွဲတာလဲ”

“အမေ့. . ဟင်. . ဘယ်. . ဘယ်သူဆွဲတာလဲ”

“အမေ့. . ဟင်. . ဘယ်. . ဘယ်သူဆွဲတာလဲ”

“အမေ့. . ဟင်. . ဘယ်. . ဘယ်သူဆွဲတာလဲ”

အနောက်မှ ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် . . ယုန်လေး အနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှရှိမနေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စွပ်စွဲ၍မရ။

“ကိုညီ ယုန်လေးကို ဘယ်သူ့ဂါဝန်စဆွဲလိုက်တာလဲ၊ ကိုညီတွေ့လား . . ဒီကကြာရိုးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဝုန်း . . အမလေး အေးလိုက်တာ”

စကားပင်မဆုံးသေး ယုန်လေး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုးမှောက်ကျကာ မျက်နှာနှင့် ရေခဲတုံးလေးတွေထည့်ထားသော ဖန်ပုဂံလုံးကြီးနှင့် အပ်မိသွားသည်။

ယုန်လေးအတင်းကုန်းထပြီး ကြာရိုးဖြူကို ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ . . .

“နင့် . . နင့်လုပ်တာ ငါသိတယ် . . အဟင့် . . ဟင့် . . ဟင့်”

“အို . . မဟုတ်တာယုန်လေးရယ် တို့ကဘာလို့ လုပ်ရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်ယုန်လေး၊ နင့်ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ဘူး . . နင့်ဟာနင် ဖြစ်နေတာ”

ယုန်လေး ရှက်လွန်း၍ တအင့်အင့်ငိုရွိုက်တော့၏။ ကျော်မင်းမောင်က ကောင်းတယ်ဟူသော အမူအရာနှင့် မချီမချပ်ပြီးကာ ကြာရိုးဖြူဘက်က လိုက်ပေးသည်။

“ဟား . . ရေခဲတုံးနဲ့ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ရောကုန်ပြီ၊ သုံးလို့မရတော့ဘူး နှမြောစရာကွာ”

သိုးပုရေခဲတုံးတွေကို နှမြောစွာကြည့်ပြီး ညည်းတွားလိုက်၏ ဒီဘက်ဝိုင်းမှာ ရုန်းစုရုန်းစုနှင့် ဆူဆူညူညူဖြစ်နေသဖြင့် ကိုဝင်းခိုင်တို့ဝိုင်းကလူတွေ ထလာကြသည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုဝင်းခိုင်အမေးကို ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်အား . . .

ယုန်လေးမှာ တစခန်းထပြန်သည်။ ငြိမ်းချမ်းမှာ သစ်ကိုင်းတစ်ခုနှင့် ယုန်လေး၏ မျက်နှာကို မထိတထိတို့ထိနေ၏။

သစ်ရွက်တွေနှင့် မျက်နှာကို ဟိုတို့ဒီတို့မှတော့ ယုန်လေးမျက်နှာပေါ်ကို အကောင်တွေတက်သလို ယားကျလိယားကျလိဖြစ်လာသည်မို့ လက်တွေနှင့် ဟိုကုတ်ဒီဖဲ့ လုပ်နေရ၏။

“အား . . ယားတယ် . . ယားတယ် . . ဘာကောင်တွေများ ငါပေါ်တက်လာတာလဲ”

“ဘာကောင်မှမရှိဘူး အိုင်းလိုင်နာတွေ စီးကျနေတာပဲရှိတယ်”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေတွေနှင့် ကုတ်ဖဲ့နေကာ မျက်ခွံမှအိုင်းဆိုင်နာတွေမှာ ရေနှင့်ထိပြီး အမည်းတွေ ပါးပေါ်သို့ စီးကျနေသဖြင့် ယုန်လေးငုံ့ခဲမှာ တော်တော်လေး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေ၏။ တခြားဆော်ဒယ်လ်မလေးအချို့ပါ ဒီဘက်လာစုကုန်ကြသည်။

ဒါတင်မကသေး ကလိပါထပ်ပြီး အထိုးခံရသဖြင့် . . .

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ဒီဒီ . . ဒီ . . ဒီ . . ဒီ ”

ကိုယ်ကို ဟိုဘက်ဒီဘက်စောင်းကာ ခွက်ထိုးခွက်မှောက် ရယ်နေတော့ . . .

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ မော်ဒလ်မလေးအချို့ပင် ရုတ်တရက် တက်မထက်ချက်မတတ် ထရယ်နေသော ယုန်လေးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩကုန်ကြသည်။

“ဟယ် . . ရွှေယုန်၊ ဒါ . . ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဝက်ရှူးပြန်တာလားမသိဘူး”

“အပမီတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဟယ်. . နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်မှာ ဒီလိုရောဂါကြီးရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“အဟင့်ဟင့်. . ယား. . ယားတယ် ကလိမထိုးနဲ့ ယားတယ်ခစ်. . ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

ရယ်ခြင်းကို အတောမသတ်နိုင်သလို ခန္ဓာကိုယ်မှာလဲ ရွှေဟောက်တစ်ကောင် ကနေသလို တွန့်လိမ်ကွေးကောက်နေ၏။ ကြာတော့ ယုန်လေးရယ်ရလွန်း၍ မောဟိုက်လာသည်။ အသိစိတ်တွေလည်း လွတ်ချင်သလိုဖြစ်လာ၏။

အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်သူက ကြာရိုးဖြူ။

ဒါ မောင်လေးလက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်။

ထို့အတူ ညီလင်းပသည်လည်း အရင်တစ်ခါ သူ့ခိုးကလိအထိုးခံရသည့် မြင်ကွင်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားပြီး ယုန်လေးအဖြစ်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ ဒါကိုသွေးရိုးသားရိုးဟု မထင်တော့. . .

ကိုဝင်းခိုင်နှင့် သိုးပု တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။

ယုန်လေးမှာတော့ ခြေအစုံပင် မရပ်နိုင်သဖြင့် မြက်ခင်းပြင်မှာထိုင်ချကာ တဟားဟားဖြင့် ရယ်နေ၏။

ကြာရိုးဖြူ ဒီအတိုင်းရပ်ကြည့်နေ၍မရတော့ စိတ်ထဲမှ မောင်ဖြစ်သူကို ထိုသို့မလုပ်ဖို့ပြောရန် အတွေးဝင်သွားသည်။

“မောင်လေး မလုပ်ပါနဲ့. . မင်းအခုလို လျှောက်လုပ်နေရင် မမမင်းအနားမှာ မနေတော့ဘူးနော်”

အစ်မဖြစ်သူထံမှ ထိုသို့သော စကားကြားရတော့ ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်နေသော ငြိမ်းချမ်းမှာ တုန့်ခနဲရပ်သွားပြီး ကလိထိုးခြင်းလည်း ဆက်မလုပ်တော့။ မောင်နှမနှစ်ယောက် စိတ်ချင်းဆက် စကားပြော

နေကြသည်။

“မမ သားကိုထားမသွားပါနဲ့၊ မလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်တော့ပါဘူး၊ အမက သားမမကို မနာလိုနေတာ သားသိတယ်. . ဒါကြောင့် ဆုံးမနေတာ”

“သိတယ် မမသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့. . ဒီနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းတာ တောင်းပါဘူး မောင်လေးရယ်. . လိမ္မာပါတယ်၊ မောင်လေးကို မမထားမသွားတော့ဘူး. . သူ့ကို ဘာမှထပ်မလုပ်နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်”

ငြိမ်းချမ်းလေးမှာ အစ်မစကားကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပန်းခုံဘေးမှာ သွားရပ်နေ၏။

အရယ်ရပ်သွားသော ယုန်လေးမှာ ဖရိုဖရဲသူပုံစံကို မယုံနိုင်သလို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရှက်သွားသည်။ သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ငုံ့မိုးကြည့်နေသော သူ့အားလုံးကို ရန်လိုစွာကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အနီးဆုံး၌ရှိနေသော သိုးပုအား. . .

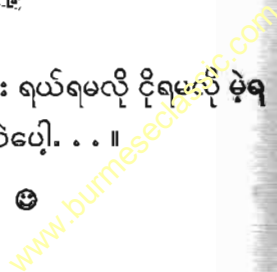
“ဖြန်း. . . ဖြန်း”

သိုးပု ပါးနှစ်ဖက် လည်ထွက်သွားသည်။

“အား. . ဘာ. . ဘာဆိုင်လဲလို့. . ငါနဲ့ နင့်ဟာနင် ဝက်လူပြန် ချောဂါဖြစ်ပြီး. . အီး. . ဟီး. . ဟီး”

ယုန်လေး စကတ်နှစ်ဖက်ကို စွန်တောင်ဆွဲကာ ဒေါသတကြီး ခြေလှမ်းတွေဖြင့်. . . သူ့၏ရွက်ဖျင်တဲရီရာသို့ ငေါက်တောက်ငေါက်တောက်နှင့် ဝင်သွားသည်။

အားလုံး ယုန်လေးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ မှုရလို့နှင့် ရုတ်တရက်ကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲပေါ့. . . ။

ထိုညက ပွဲဆူသွားသဖြင့် အရမ်းညဉ့်နက်တဲ့အထိ မနေကြ
တော့ပဲ ရွက်ဖျင်တဲထဲ အလျှိုလျှိုဝင်ပြီး အိပ်လိုက်ကြတော့သည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ရွက်ဖျင်တဲတွေကို သစ်ပင်တွေမှာ ချိတ်
လျက်မြင်ရပြီ။ သူတို့အားလုံးကတော့ အတုံးအရုံး အိပ်ပျော်နေကြ
ဆဲ။

ထိုမြင်ကွင်းကို ထိုင်ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေသူက ငြိမ်း
ချမ်းလေးပဲဖြစ်သည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အရင်ဆုံးနိုးလာသူက ညီလင်းပ။ နေရောင်ခြည်တောက်
တောက်တွေ ဖြာဆင်းကျနေသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် အားလုံး
အိပ်နေကြသည်။

ညီလင်းပ မြက်ခင်းပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထပြီး သိုးပုတို့ အိပ်နေ
သောနေရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်သွားပြီး...

“ဟေ့... သိုးပု... သိုးပု... ကိုဝင်းခိုင်၊ ဟောဗျာ မျက်နှာပေါ်
မိတ်ကပ်တွေနဲ့”

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ယုန်လေးတို့မိန်းကံ

www.burmeseclassic.com

လေးတွေကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေခွေလေးတွေ အိပ်ပျော်နေကြ တုန်း၊ မြင်ကွင်းက တော်တော်လေး အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ မြင်ကွင်းမျိုး

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ရွက်ဖျင်တဲ့တွေက အပင်ပေါ်ဘာ လို့ တက်ချိတ်နေရတာတုန်း”

“သိုးပု . . ကိုဝင်းခိုင် ထပါဦး၊ ဟေ့လူတွေ မြန်မြန်ထကြ အရေး ကြီးနေပြီ”

ညီလင်းပ၏ ဝရုန်းသုန်းကားနှိုးသံကြောင့် ကိုဝင်းခိုင်၊ သိုးပု နှင့်ကျော်မင်းမောင်တို့ တအင်းအင်းတအဲအဲနှင့် အကြောဆန့်ပြီး နီ လာကြသည်။

“ဟာ . . အောင်မလေး . . ဘာ . . ဘာကြီးလဲ”

သိုးပုမှာ ကိုဝင်းခိုင်မျက်နှာမြင်တော့ လန့်သွားသည်။ ကိုဝင်း ခိုင်လည်း လန့်သွားကာ သိုးပုမျက်နှာကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ . . တဟားဟား အော်ရယ်၏။ ကျော်မင်းမောင်က ကြောင်စိစိဖြစ်နေ၏။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ . . .

“ဟားဟား . . ဟားဟား . . သိုးပု မင်းကွာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီ မိတ်ကပ်တွေပြာနှမ်းနေအောင် လိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဆိုးထားလိုက် တာ . . ပစ္စပါပီကျနေတာပဲ . . ဟီး . . ဟီးဟီး . . ခွီးခွီးခွီး”

“ကိုဝင်းခိုင်ကရော ဘာထူးလဲ၊ တရုတ်သရဲကားထဲက သရဲတွေ နေတာပဲ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထုံးတွေလုပ်ထားသလားမှတ်တယ် . . ခွီး ခွီး . . ခွီး”

သိုးပုနှင့် ကိုဝင်းခိုင် တခွီးခွီးနှင့်ရယ်နေကြသည်။

“ဟေ့လူတွေ ရယ်မနေကြနဲ့၊ ဒါ တစ်ယောက်ယောက် လက် ချက်ဗျ ဘယ်သူလုပ်သွားတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းရမယ်”

ညီလင်းပ ထိုသို့ပြောပြီး . . မိန်းကလေးတွေ ရှိရာဘက်သို့

သူ့ကလာပြီး နှိုးလိုက်သည်။

အားလုံးနိုးလာကြပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ရောက်နေသော သူတို့

အပြစ်ကြောင့် . . .

“ယုန် . . ယုန်လေး . . ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟယ် . . တို့ ရွက်ဖျင်တဲ့တွေ ဟိုပေါ်မှာတော့”

“ဟဲ့ . . ငါတို့တွေ အကောင်းအတိုင်းရော ရှိသေးရဲ့လား လုပ်

မိဦး ဒီအပြင်ကို ဘယ်လိုရောက်နေကြတာလဲ”

“ကို . . ကိုညီ . . မီးတို့ကို ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်လိုက်ကြပြီလဲ၊

ဥတ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတာ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ ငါနိုးတော့ အားလုံးအပြင်မှာ ရောက်

နေကြတာပဲ၊ မြန်မြန်ထကြ ငါတို့အဖွဲ့ ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေတာကို မီဒီယာ

အဖွဲ့တွေသာ သိသွားလို့ကတော့ မတွေးရဲစရာပဲ”

အားလုံးခုမှပင် ဝရုန်းသုန်းကားနှင့်ဖြစ်ကာ ကြောက်အားလန့်

အဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ညီလင်းပ စိတ်ထဲမှာတော့ . .

သေချာပြီ ဒါဟာ သရဲခြောက်ခံရတာပဲဖြစ်မည်။

အခန်း(၁၇)

“ရှင်

. . ညက ယုန်လေးဖြစ်တဲ့ကိစ္စက သွေးရိုးသားရိုးကို မဟုတ်ဘူး. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . ကြာရိုး၊ ဟိုတစ်နေ့ညက သူ့ခိုးဖြစ်တဲ့အဖြစ်၊ ယုန်လေးဖြစ်တဲ့အဖြစ်က တူနေတယ်၊ ဒါတင်ဘယ်ကဦးမလဲ မနက်က ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း ကြာရိုးသိပြီးပြီမဟုတ်လား”

ကြာရိုးဖြူ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက် သည်။ တရားခံဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိပေမယ့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် မှာပင်၊ မောင်လေး အနောက်သန်ပုံက လူတစ်ဖက်သားကို ကသိ

အောက်ဖြစ်စေ၏။

“ကိုယ်တော့ သရဲခြောက်တယ်လို့ထင်တယ်”

“ရှင်”

အကင်းပါးတွေးခေါ်တတ်သော ညီလင်းပ၏ မှန်ကန်သော ထင်ကြေးကြောင့် ကြာရိုးဖြူမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“အို. . မဟုတ်တာ. . သရဲမရှိနိုင်ပါဘူး”

“ရှိလို့ ညကယုန်လေးကို ဝင်နှောင့်သွားတာပေါ့၊ မနက်ကဆို လည်း ကိုယ်တို့အဖွဲ့တွေ တော်တော်လေး ဣန္ဒြေပျက်သွားကြတယ်”

ယုန်လေးအကြောင်းကို ပြောနေကြစဉ် အတွင်းခန်းထဲမှ ရိပ် ခနဲမြင်လိုက်ရသော အရိပ်ကြောင့် ညီလင်းပ စကားပြောခြင်းကိုရပ် ထာ အတွင်းခန်းထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြာရိုးဖြူပါ ညီလင်းပကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ဘာကြည့်တာလဲဟင်”

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတာကွ၊ ကိုယ်တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“သရဲကို”

“အို. . မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်”

ကြာရိုးဖြူ မယုံရဲသဖြင့်ငြင်းသည်။ ညီလင်းပ ထိုင်ရာမှ ခပ် ခြည်းဖြည်းထလိုက်ပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့ ခြေသံဖွဖွနင်းပြီး ဝင်ခဲ့လိုက် သည်။ ကြာရိုးဖြူပါ လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ငြိမ်းချမ်း ညီလင်းပအနောက်ကိုရောက်နေတာ မသိ။

ကြာရိုးဖြူ လည်းမမြင်ရ. . .

နှစ်ယောက်သား အတွင်းခန်းထဲရောက်သွားကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းချမ်း ညီလင်းပ၏ကိုယ်ထဲကို ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ညီလင်းပစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်သွားသည်ဆိုတာကို ရေရေရာရာမသိ။ နောက်မှပါလာသော ကြာရိုးဖြူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့် မော့ကြည့်လာသော ကြာရိုးဖြူကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လက်အစုံက ကြာရိုးဖြူ၏ သိမ်ကျဉ်းသောခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ထင်မှတ်မထားသော အပြုအမူကြောင့် ကြာရိုးဖြူ မျက်ဝန်းအဝိုင်းသားဖြစ်ကာ...

“အို... ကိုညီလင်းပ ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်ပါ”

“ချစ်တယ် အရမ်းချစ်တယ်”

“အို... ပြုံးစားကြီးပါလား ရှက်စရာကြီး”

ကြာရိုးဖြူ ထိုသို့မုန့်နွဲ့နွဲ့ ပြောနေတုန်း ငြိမ်းချမ်းညီလင်းပ ကိုယ်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကျွန်မကို တကယ်ချစ်လို့လား၊ ရှင့်နားမှာ ကျွန်မထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ဟာကို”

အသိစိတ်ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသော ညီလင်းပမှာ သူ့လက်အစုံက ကြာရိုးဖြူကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည့်အပြင် ကြာရိုးဖြူ၏ ရှက်ရွံ့စကားကြောင့် အခြေအနေတွေကို မသုံးသပ်တတ်လောက်အောင် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟာ... ဆော့... ဆော့ရီးဗျာ၊ ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လိုအပြုအမူမျိုး ပြုမူလိုက်မိပြီလည်း မသိဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားတယ် ထင်တယ်”

စကားကို လှအောင်ပြောကာ ကြာရိုးဖြူကို ဖက်ထားသော လက်အစုံကို ရုပ်လိုက်သည်။ ကြာရိုးဖြူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ လက်

ညီထိပ်လေးကို အရှက်ပြေမနာအောင် ခပ်ဖွဖွကိုက်လိုက်ပြီး ညီလင်းပအား မျက်ဝန်းလေးဝင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ ရှင့်အနမ်းတွေက နွေးပါတယ် ကျွန်မနှစ်သက်တယ်”

“ဗျာ”

“ကြည့်... လူကိုဘာလိုပြုကြည့်ပြီး ဗျာနေရတာလဲလို့ စောစောကတော့ ရှင်ပဲ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ချစ်တယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီး နင်းနေပြီးတော့”

“ဟမ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

စိတ်ထဲမှ ဘုရားတမိသည့်အဖြစ် ခုမှ ငြင်းလိုက်ပြန်ရင်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ခေါင်းဖော်မရအောင် စော်ထားသလို ဖြစ်တော့မည်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုယ့်အပြုအမူ ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကြည့် တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးဆို ကျွန်မမေးတာကိုပဲ ဖြေပါရှင်၊ ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာလား”

“ဗျာ”

ခုမှပင် တကယ်မြေ့ခြောက်ကိုက်ခံရပြီမို့ ညီလင်းပ ဘယ်လို ဖြေရမုန်းမသိတော့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အသေအချာမမေးရသေးပဲ နှင့်တော့ ပြီးစလွယ်မပြေချင်ပါ။

ညီလင်းပ တွေဝေနေသည် ထိုအချိန်တွင် ငြိမ်းချမ်းလေးက ညီလင်းပနောက်မှာရပ်နေပြီး သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးမှာ အပေါ်သို့ ထပြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။

ခပ်ထွေထွေရပ်နေသော ညီလင်းပ၏ ဦးခေါင်းကို နောက်မှ နေ၍ လက်ဖြင့် နှစ်ခါသုံးခါမက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်သည်။ ညီလင်းပ၏ ခေါင်းမှာ ရှေ့သို့သုံးလေးချက်ဆင့်ပြီး ငိုက်သွားသည်။

သို့သော် ကြာရိုးဖြူအမြင်မှာတော့ ဒါဟာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းပဲမို့။

ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေစုကာ ညီလင်းပကို ရွန်းရွန်းစားစား ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မရှင့်အချစ်ကို လက်ခံပါတယ်”

ကြာရိုးဖြူ ညီလင်းပ၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ညီလင်းပ ခပ်တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ထိုအခြေအနေကို

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ လက်ခံလိုက်ရတော့မှာပေါ့...။

ရင်ခုန်သံတွေ ကဗျာမဆန်သေးတာတော့ ဘယ့်နှယ်မှမတတ်

နိုင်ပါ။

အခန်း(၁၈)

“ဟား... ဟား... ဟား... ကိုညီတို့ အကသွားသင်ပေးတာ ခုတော့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့ လက်သွက်ပါဗျာ”

သိုးပုက သဘောတကျဖြင့် ရယ်နေသလောက် ညီလင်းပက တော့ မသေချာသော ဇာတ်မျောကြီးထဲ ဝင်ကနေရသလို အီလည်ထည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ငါ... ဘာကြောင့် ကြာရိုးဖြူကို ချစ်တယ်လို့ ပြောမိသွားလဲ ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါမသိလိုက်ဘူး၊ ငါ သတိမေ့တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ အသိစိတ်ဝင်လာတော့ ကြာရိုးဖြူကို ငါကဖက်ထားပြီး ကြာရိုးဖြူက ငါ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပြီ သူပြောတာတော့ ငါက သူ့ကိုနှမ်းတယ်တဲ့”

ကြံ့ခဲရသမျှကို ပြန်ပြောပြပြီး ငူငူကြီးဖြစ်နေသော ညီလင်းပ
စကားကို ဆိုးပု ဘယ်လိုမှ မယုံသည့်ပုံစံ။

ဒါဟာ တမင်အကြောင်းပြချက်ပေးတာဟုထင်ကာ ခပ်လှောင်
လှောင်ရယ်၍နေ၏။ ညီလင်းပ သက်မမော့ကို ခပ်လေးလေးချစ်မှုအစ
ဘာမှ ပြန်မချေပနေတော့။

သူ့နေရာမှာ ကိုယ်သာဆိုလျှင်လည်း ဒီလိုပဲ လှောင်ပြောင်မိမ
လားပဲ. . .

“ဒါနဲ့ ဒီအိမ်မှာအရင်က သရဲရှိသလားလို့ မေးခဲ့သေးလား”

“အင်း. . မေးခဲ့တယ်”

“မရှိပါဘူးတဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မနေညက ယုန်လေး ကြံ့ခဲ
တာတွေ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ ဗရုတ်သုတ်ခဖြစ်ခဲ့တာတွေ
ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးလက်ချက် မဟုတ်ရင်ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ကျွန်တော်
တော့ ဒီမှာနေရတာ ကျောစိမ့်လာပြီဗျာ”

“မင်းကလည်းကွာ ကြောက်စရာမရှိ ကြံဖန်ကြောက်နေပြန်
ပြီ၊ သရဲဆိုတာ သူတို့ကို ကြောက်ရင်ပိုပြီး ဖြခြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးတူ
အကယ်၍ သရဲဖြစ်နေတယ်ပဲထားဦး ငါတို့ကို ကြောက်အောင်ခြောက်
နေတဲ့ပုံမပေါက်ပဲ ရယ်စရာဖြစ်အောင် နောက်ပြောင်နေတဲ့ပုံ ပေါက်နေ
တယ်ကွာ အဲဒါမထူးဆန်းဘူးလား. . .”

“အင်း. . ဒါလဲ ဟုတ်တယ်နော်၊ ရယ်တော့ရယ်စရာကောင်း
တယ် ဒီသရဲတော်တော်ဆော့တဲ့သရဲ”

ဒီလိုကျတော့လည်း သိုးပုမျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရိပ်တွေ
သိပ်မထင်ပဲ ဟာသတစ်ပုဒ်ထိုင်ကြည့်နေရသလို စပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာနှင့်
ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ. . ဒီညတော့ စောစောအိပ်မယ်ကွာ”

ညီလင်းပ ထိုသို့ပြောပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သိုးပု
သည် အခန်းမီးပိတ်ပြီး ပြာလဲ့လဲ့ညအိပ်မီးသီးလေးပြောင်း ထွန်းကာ
သူ့ခုတင်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီး လှဲအိပ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ဟောက်သံတွေ ပြိုင်တူ
ဩဇာလာကြသည်။

အခန်း(၁၉)

“ယောက်ဖ... ယောက်ဖကြီး...”

ကလေးအသံဖြင့် ယောက်ဖကြီးဟု တကြော်ကြော်ခေါ်နေသော အသံကြောင့်... ဖက်လုံးကြီးခွကာ အိပ်ပျော်နေသောညီလင်းဖ မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်သူလဲ ယောက်ဖကြီးလို့ခေါ်တာ”
အိပ်ချင်မှူးတူးအသံဖြင့် ခေါင်းထောင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

ဘောလုံးကို ကြမ်းပြင်နှင့် တဘုန်းဘုန်းပုတ်ကာ ခုတင်ဘေးတွင်ရပ်နေသော ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တော့

ညီလင်းပ လန့်ကာ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အိမ်ထဲ ဘယ်လို ချောက်နေတာလဲ၊ မင်း ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာလား၊ ငါ ရဲခေါ်လိုက်မှာနော်”

မေးခွန်းပေါင်းများစွာမေးကာ ကမူးရှူးထိုးဖြစ်နေသော ညီလင်းပကို ငြိမ်းချမ်းပြုံးပြုံးကြီးကြည့်သည်။ လက်ထဲမှ ဘောလုံးက အပုတ်မပျက် သိုးပုကတော့ အိပ်မေ့ချခံထားရသူလို အသေကောင်ကြီးအလား အိပ်ပျော်နေ၏။ သိုးပုကိုနှိုးဖို့လည်း သတိမရ။

“ယောက်ဖမေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ၊ သား ဘယ်ကစဖြေမလဲ၊ အဟတ် ရဲခေါ်မယ်ဟုတ်လား... ခေါ်လိုက်လေ၊ သားကို... ရဲပြောနဲ့ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးတောင် ဖမ်းလို့မရဘူး... ဟဲ... ဟဲ”

“ဘာ မင်းကဘာမို့လို့လဲ”

“ကိုယ် ဒုပျောက်ဝိဇ္ဇာလေ၊ ယောက်ဖအိမ်ထဲကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် နှုတ်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရတယ်”

ညီလင်းပကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်အထိ ကြက်သီးတွေ ကြာသွားသည်။ ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်ထလာသည်။

“မင်း... မင်း... သ... သရဲလား”

“ဟာ... ယောက်ဖကြီးကလည်း သရဲလို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ... လိုက်တာ၊ သားက သရဲမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သားကိုနတ်ဝှက်ထားလို့ သားထို့ ဘယ်သူမှ သိပ်မမြင်ကြရတာ”

“အယ်... အယ်... ဘယ်လို နတ်ဝှက်တယ်ဟုတ်လား... အနိပ္ပာယ်မရှိ၊ ဒါနဲ့ မင်းကဘာလို့ ငါ့ကို ယောက်ဖကြီးလို့ခေါ်တာလဲ”

“ယောက်ဖကြီး သိဖို့မလိုပါဘူး၊ ယောက်ဖကြီးကို သားသိဖို့ပဲ သိတာပါ”

“ဟေ့ကောင်လေး မင်းငါ့ကို ယောက်ဖကြီးလို့ မခေါ်နဲ့ကွ... ”

www.burmeseclassic.com

ငါ မိန်းမရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့တော့ အိုကေသွားပြီးမဟုတ်လား၊ ညက အာဘူးရှလူးနေတာ ကျွန်တော်တွေ့သားပဲ”

“အယ်. . မင်း. . မင်းမြင်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုမင်းက ကြာရိုးဖြူရဲ့မောင် ဘောလုံးဝိဇ္ဇာလေးလား၊ နားကွဲအောင် တဘုန်းဘုန်းကန်တာ”

“ဟုတ်တယ်. . မဆိုးဘူး ယောက်ဖကြီးက အကင်းပါးသားပဲ ကျွန်တော်ရက်ရောတာ ယောက်ဖကြီး သိတယ်နော်. . အဟဲ”

“အာ. . မင်းကလည်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ထိုစဉ်. . .

“ပူ. . ဖွတ်. . ဖွတ်. . ဖွတ်”

ထိုအသံသည် တစ်ဖက်ခုတင်မှ တခွီးခွီးဟောက်နေသော သိုးပုဇွန်အီးပေါက်သံဖြစ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နှာခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ပြီး. . .

“ဖူး. . ဟူး. . နံလိုက်တာ၊ မသေခင်ကတည်းက အပုပ်နဲ့ထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ၊ ယောက်ဖနှာခေါင်းပိတ်ထား ဒီအခန်းထဲမှာ လေထုညစ်ညမ်းနေပြီ”

သူတင်မဟုတ် ညီလင်းပကိုပါ နှာခေါင်းပိတ်ဖို့ လှမ်းပြောနေသဖြင့် ညီလင်းပ ယောင်ယမ်းပြီး သူ့နှာခေါင်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

မပိတ်၍လည်းမရ သိုးပုအီးနဲ့က လယ်ကွင်းထဲက ဖုန်လုံးကြီးတွေလို. . . ထောင်းခနဲ. . . ထောင်းခနဲ. . .

“ဟာ. . မရဘူး. . သားတို့ ဒီအနံ့ဆိုးကြီးထဲ ပိတ်မိနေပြီလား. . ယောက်ဖကြီး သားတို့အပြင်ထွက်မှဖြစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ညီလင်းပ ငြင်းချိန်မရလိုက်ခင်မှာပင်

ငြိမ်းချမ်း၏ အတင်းဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ တရွတ်တိုက်မတတ် ပါသွားသည်။ မြန်လိုက်ပုံများ လူက အိပ်ချင်စိတ်တွေတောင် ပျောက်သွားသည်။

ညဉ့်လေတဖြူဖြူနှင့် မို့ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်တော့ ကြယ်စင်တွေတိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ယောက်ဖ ဘောလုံးကန်မလား”

“ဟာ. . ညကြီးအချိန်မတော်ကွာ”

“အဲဒါ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်၊ သား ယောက်ဖကို သုံးငှါအကြာပေးဆော့မယ် သွေးကြောင်ရင်တော့ လှန်လိုက်လို့ရတယ်နော်”

“အံ့မယ် မင်းက မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ ငါ့ကိုလာ ခိုခေါ်တယ်၊ ဒါဆို မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြိုင်ကမလား”

ကလေးနှင့်အပြိုင် ညီလင်းပကပါ ပြန်၍စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်းဟတ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး. . .

“ရတယ်. . . ကုလားအကလား၊ ဝမာအကလား၊ တရုတ်၊ ကိုဇွဲယား၊ အမေရိကန် အကုန်ရတယ်”

“အံ့မယ် လေကကျယ်သေးတယ်”

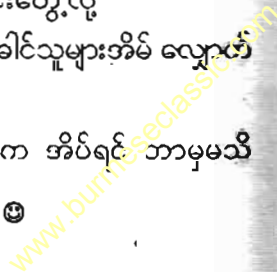
“လေကျယ်ရမယ်လေ ယောက်ဖနဲ့တူလို့”

“ဟေ့. . ငါ့ကို ယောက်ဖလို့မခေါ်နဲ့၊ မင်းအစ်မနဲ့ငါ လက်ထပ်နေသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မရဘူး သားအဲလိုခေါ်ရတာ ခံတွင်းတွေ့လို့”

“မင်းအစ်မက မင်းခုလို ညကြီးသန်းခေါင်သူများအိမ် လျှောက်သည်တာ မသိဘူးလား”

“သိလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး. . အစ်မက အိပ်ရင် ဘာမှမသိ

တော့ဘူး”

“ဪ. . မိန်းကလေးပီသတယ်ပေါ့”

“ဟာ. . ဒါပေါ့. . ပီသ, သလားမမေးနဲ့ သားအစ်မကအရမ်း
တော်တယ်၊ ကဗျာစပ်လည်း အရမ်းတော်တယ်၊ စာရေးလည်း အရမ်း
ကောင်းတယ်၊ သားကတော့ ဘောကန်ကောင်းတယ်၊ လာပါ ကန်ကြ
ရအောင်”

ငြင်းပြစ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပေမယ့် တကယ်တမ်း ငြင်းဖို့စကားလုံး
တွေ ထွက်မလာခဲ့။ ထို့ကြောင့် ညကြီးသန်းခေါင် ကလေးတစ်ယောက်
နှင့် ဘောလုံးကန်နေသည့်အဖြစ် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ဘယ်လောက်ကြောက်
သလဲဆိုတာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့. .

“ဂိုး. . ဂိုး. . ဂိုး. . .”

ထိုအသံဖြင့် လန်နီးလာသူက သိုးပု. . .

“ဘာသံလဲဟ ဒီအချိန်ဘောလုံးပွဲမရှိပါဘူး၊ ဟင် ကိုညီဇော”
ခုတင်ပေါ်မှာ ညီလင်းပကို မတွေ့၍ သိုးပု သန်စင်ခန်းတံခါး
ဖွင့်ကြည့်သည် မရှိ. . .။

“ဟာ. . ဒီလူ ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေ
တာပါလိမ့်”

အတွေးနှင့်အတူ နွေဦးလေတဖျတ်ဖျတ် တိုးဝင်နေသော ပြ
တင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဟင်. . ပြတင်းတံခါးလည်း မပိတ်ရသေးပါလား”

တံခါးပိတ်ရန်လက်လှမ်းအရွယ် ခြံထဲတွင် ညီလင်းပတစ်
ယောက်ထဲ ဘောလုံးကန်နေ၏။

“ဗုဒ္ဓေါ. . ဒါ. . ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုညီနဲ့ ဘယ်သူနဲ့
ဘောလုံးကန်နေတာလဲ ဘောလုံးက ကိုညီအနားမှာ သူ့အလိုလိုရွေ့

နေပါလား”

သိုးပု ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

“သ. . သရဲ. . သရဲနဲ့ ဘောလုံးကန်နေတာများလား”

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သိုးပု သွေးပျက်နေသည်။ ဇောဇော
ဘွဲ့စို့တက်လာကာ ဖုန်းရှိရာသို့ပြေးပြီး ကြာရိုးဖြူဆီကို ဆက်လိုက်
သည်။ ဖုန်းက တော်တော်နှင့်ခေါ်မရ အိပ်ပုပ်ကြီးလိုက်ပုံများ. . .

အခန်း(၂၀)

ကြာရိုးဖြူ ဖုန်းသံကြောင့် လေးလံသော မျက်ခွံတွေ ပွင့်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ အိပ်ချင်မူးတူး အသံဖြင့်..

“ဟဲလို”

“ဆ.. ဆ.. ဆရာမ၊ ကျွန်.. ကျွန်တော် သိုး.. သိုး.. သိုးပုပါ”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသော သိုးပုအသံကြောင့် ကြာရိုးဖြူ စိတ်ပူသွားသည်။

“သိုးပု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကို.. ကိုညီကို သရဲဝင်ပူးနေလားမသိဘူး၊ တစ်ယောက်ထဲ

ခြံထဲမှာ ဘောလုံးတွေကန်နေတယ် တစ်ယောက်ထဲအော်ရယ်နေတယ်”
“ဟင်”

ကြာရိုးဖြူကိုယ်ပေါ်မှစောင်ကို ဆွဲဖယ်လျက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းတာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

တံခါးချက်ဖွင့်ပြီး ညီလင်းပခြံထဲကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်လေးနှင့် ညီလင်းပ ဘောလုံးကန်နေကြသည်။

“ဘုရားရေ”

စိတ်ထဲမှ ထိတ်လန့်စွာဘုရားတလိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်းကို သူမထစ်ယောက်ထဲမြင်သည်ဟု ထင်ထားခဲ့တာ ခုတော့ ညီလင်းပပါမြင်ရပြီပေါ့.. . . ။

အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ခြံတံခါးဖိတ်ထား၍ လူခေါ် ဘဲလ်အရင်တီးရ၏။ ညီလင်းပခြံရှေ့ ရောက်တော့ သိုးပုတုန်တုန်ချီချီဖြင့် ခြံဝသို့လျှောက်လာပြီး ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

“လုပ်ပါဦး.. သရဲကအရင်တုန်းက ခြောက်ရုံခြောက်တာ.. ခုသူ့ကိုယ်မှာ ဝင်ပူးပြီထင်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး.. မဖြစ်ဘူး.. မနက်ဖြန် ကိုထင်းခိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သရဲနှင်တဲ့ နတ်ဆရာခေါ်မှ ရတော့မယ်”

သွေးရှူးသွေးတန်းပြောနေသော သိုးပုစကားကြောင့် ကြာရိုးဖြူလန့်သွားသည်။ ထိုသို့လုပ်၍ ဘယ်လိုမှမဖြစ်။

“အို.. နေပါဦးသိုးပုရယ် အခြေအနေကိုကြည့်ပါဦး၊ လာ..

တာ.. သူ့ဆီသွားမယ်”

“ဟမ်.. အမလေးဗျာ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး.. လုံးဝမလိုက်ဘူး”

အဲဒီနားကိုသွားရင် ကျွန်တော် အရှင်လတ်လတ် အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ် မလိုက်ဘူး.. ဟူး.. ဟူး.. ဟူး”

သွက်သွက်ခါအောင်ငြိမ်းနေသော သိုးပုကိုတပ်မခေါ်တော့

ဘောလုံးကန်ရင်း စကားတွေပြောပြီး တဟားဟား အော်ရယ်နေသော ညီလင်းပအနားသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ကိုညီလင်းပ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီအချိန်ကြီးမှ ဆူညံနေတာပဲ”

“ဟင်. . ကြာရိုး မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဒီမှာကွာ မင်းရဲ့မောင် ကိုယ့်ကိုလာပွေးနေလို့ အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်သွားတာနဲ့ အပျင်းပြေ ဘောလုံးဆင်းကန်နေတာတာလေ၊ ဝါသနာပါရင် ဝင်ကန်လို့ရတယ်”

“အို မဟုတ်တာ. . တစ်ခြံလုံးကို ဆူညံနေတာပဲ၊ သိုးပု ဖုန်းဆက်နှိုးလို့ ကျွန်မဆင်းလာတာ၊ ငြိမ်းချမ်း သူများကို မနှောင့်ယှက်ရဘူးလေ၊ သွား. . ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ ကြာရိုးဖြူတို့ ခြံနှင့် ကာထားသော အုတ်တံတိုင်းကို ထွင်းဖောက်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ လှစ်ခနဲ ကူးသွား၏။

“ဟင်. . ဗုဒ္ဓေါ”

ညီလင်းပ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြာရိုးဖြူကို ကြည့်ကာ. . .

“ကြာရိုး. . ဒါ. . ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သ. . သရဲလား. . အဲမင်း. . မင်းရဲ့မောင်က. . လူ. . လူမဟုတ်ဘူးလား”

ခုမှပင် ညီလင်းပ သွေးပျက်ရကောင်းမှန်းသိကာ သွေးရှူးသွေးတန်းမေး၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုညီ၊ မောင်လေးက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က တည်းက ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ၊ ခြံထဲမှာ ဘောလုံးကန်ရင်း ခြံအပြင် ရောက်သွားတဲ့ ဘောလုံးကို ထွက်ကောက်ရာက ကားတိုက်ခံရပြီး နေရာမှာ

ထင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားတယ်လေ”

“ဟင်. . ဒါဆို အခု ကိုယ်နဲ့ဘောလုံးကန်နေတဲ့ ကလေးတို့ ညီညာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟား. . ကြည့်စမ်း ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ မင်းရဲ့မောင်က ကိုယ့်အိမ်ထဲခိုးဝင်လာပြီး ကိုယ်နဲ့ ဘောလုံးကစားဖို့ အဖော်လာခေါ်တယ်လို့ပဲ သမားရိုးကျတွေ့လိုက်တာ၊ သူပြောတာတွေမှန်သမျှကို သတ်မှတ်ထင်ရှား လူတစ်ယောက်က နောက်ပြောင်ပြောနေတယ်လို့ပဲ ထင်တာ”

ထိုသို့ပြောတော့ ကြာရိုးဖြူ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုသည်။ ညီအချိန်နီးလွန်းမီးတိုင်အောက်မှာ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော ချစ်သူလက်သစ် ငလေးကို ညီလင်းပ ဘယ်လိုချွေးသိပ်ရမလဲ၊ သူ့ကိုချွေးသိပ်ဖို့ နေနေသော ကိုယ်တောင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်သွေးပျက်ကာ. . သရဲ. . အဲညီညာနှင့်အတူ ညသန်းခေါင် ဘောလုံးကန်ခဲ့မိသည့် ကိုယ့်အပြစ်။

ဝိညာဉ်မှန်းလူမှန်းတောင် မခွဲခြားတတ်တဲ့ကိုယ် တော်တော် ထုံးတားပဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ မညှာတမ်း ခပ်တိတ်တိတ် ကျိန်ဆဲ လိုက်သည်။

“ဒါဆို ညည ဘောလုံးကန်သံတွေကြားနေရတာ၊ ညအချိန်တော် အိမ်ရှေ့လူခေါ် ဘဲလ်ကို လာလာနှိပ်တာတွေက မင်းရဲ့မောင် ညီညာလက်ချက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . မောင်လေးက အရမ်းအဆော့သန်သလို အနောက်လဲသန်တယ်၊ သူမဆုံးခင်တုန်းကဆို အခုကိုညီတို့အိမ်မှာ အရင်နေသွားခဲ့ဖူးတဲ့ မိသားစုတွေနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတယ်လေ၊ အဲဒီအိမ်က ဘုရားလေးနဲ့ ဆော့ဖော်ဆော့ဖက်ပေါ့၊ အမြဲတမ်း အဲလိုဘဲလ် တီးတီးပြီး သွားနောက်တတ်တယ်”

ဝိညာဉ်ဆိုသော ကြောက်စိတ်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန်

ဖြစ်သွားမိပေမယ့်၊ သွက်လက်ချက်ချာပြီး အပြစ်ကင်းစင်သော ငြိမ်းချမ်းလေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ဒီလိုဖြူစင်တဲ့ကလေးမျိုးဟာ အစွဲအလမ်းတစ်ခုကြောင့်... ဒီလောကထဲမှာ ဘယ်လိုမှရှိမနေသင့်၊ ဒီတော့ အကြံတစ်ခုတော့ ပေးဖို့ဖြစ်တော့မည်။

“ကြာရိုး မင်းမောင်ကို ဒီလိုဘုံဘဝထဲမှာ ကျင်လည်နေတာထက် မင်းကြည့်နေရက်လား”

ကိုအမေးကြောင့် ကြာရိုးမျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။

“သူ့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လေးလုပ် အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ရင် သူ့ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဘုံဘဝကို ရောက်နိုင်တာပေါ့... ဥပမာကွာ မင်းအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် မင်းဆီမှာ ပြန်ဝင်စားတာတို့ နောက်ပြီး တခြားလူတွေဆီမှာ ဝင်စားတာတို့ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ နတ်ပြည်တွေဘာတွေလဲ ရောက်သွားနိုင်တာပဲ”

ကြာရိုးဖြူမျက်နှာ တစ်ဖန်ပြန်၍ လက်လာပြီး..

“အင်း.. ဟုတ်တယ်နော်၊ မောင်လေးကို ဒီလိုဘဝမျိုးကြီးထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရပြီး ဘေးမှာစောင့်ရှောက်နေရတာထက်စာရင် လူပြန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရင်သွေးလေးအဖြစ်နဲ့ စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုရင် အရမ်းကို အဆင်ပြေမှာ”

“ဒါပေါ့.. ဒါကြောင့် မင်းမိဘတွေဆီမှာ သဘောတူတဲ့လူတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား၊ ရှိရင်လက်ခံလိုက်”

ညီလင်းပ အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာ”

ကြာရိုးဖြူ မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ခပ်စောင့်စောင့်ကြည့်ကာ ဘာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုညီဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစကားမျိုးပြောရတာလဲ.. အမှန်ဆို ကြာရိုးက ကိုညီချစ်သူလေ၊ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ကိုညီပဲထပ်ရမှာဟာကို၊ ကိုညီသိပ်သွေးအေးတာပဲ၊ သူပဲချစ်တယ်ပြောပြီး အာဘွားအေးတုန်းကပေးပြီး..”

အသံခပ်စူးစူးလေးဖြင့် မကျေမနပ်ဆိုတော့ ညီလင်းပ ကိုယ့်အထက်ကိုယ်စူးပြီး..

“အဲ.. အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က သဘောကိုပြောတာပါ”

“သဘောမပြောနဲ့.. မနောနဲ့ပြော၊ ကြာရိုးကရော ကိုယ့်ချစ်သူတလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ”

“ဒါပေါ့.. ဒါအမှန်ပဲ.. ဟဲဟဲဟဲ”

ညီလင်းပ ကြာရိုးဖြူစိတ်ဆိုးပြေစေရန် ဖော်လိုလိုပြောလိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်မြားဦးက ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာတော့မည် ဘယ်လိုအောင်ပြေးလို့မှ မရတော့..

ကြာရိုးဖြူ ခပ်စိမ့်စိမ့်လေးပြုံးကာ မော့ကြည့်ပြီး..

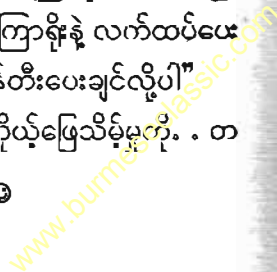
“ကျွန်မနဲ့ကိုညီ လက်ထပ်ကြမလားဟင်”

ဒီနံ့ခနဲ ဆောင့်ခနဲလိုက်သော နှလုံးခနဲသံက လက်ထပ်ဖို့ မညီညွတ်ရသေးသော ကိုယ့်စိတ်တွေကို လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်သလို..

“အဲ.. ဒါကလေ.. ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ.. ဒီ.. ဒီလိုရှိသေး”

“အို.. ဘယ်လိုတွေ ဒီလိုတွေရှိမနေနဲ့.. ကြာရိုးဘက်ကစပြီး လက်ထပ်ခွင့်ကို တောင်းခံပါမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြာရိုးနဲ့ လက်ထပ်ပေး”

မောင်လေးအတွက် ဘဝအသစ်တစ်ခု ဖန်တီးပေးချင်လို့ပါ” မရေမရာအကြံကို ပေးလိုက်မိသော ကိုယ့်ဖြေသိမ့်မှုကို.. တ

ကယ်အဟုတ်ထင်ကာ တောင်းဆိုနေသော ကြာရိုးဖြူကို စိတ်မသက်သာစွာကြည့်လိုက်သည်။

ကြာရိုးဖြူထံမှ ညီလင်းပ၏ အကြောင်းပြချက်တွေကို နားမထောင်လိုဟန်ဖြင့် ခြေဖျားလေးထောက်ကာ မရေရာသော အရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော မျက်နှာပေါ်သို့ အနမ်းတို့ တရစပ် ခြွေချလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ကျွန်မအိမ်ခဏပြန်မယ် မောင်လေးအကြောင်းနဲ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောပြီး စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

ညီလင်းပမှာ အနမ်းတွေထဲမျောမိရင်း အင်းဟုသာ ပြေလိုက်သည်။

အခန်း(၂၁)

ဆိုင်

မဆင့် ဘုံမဆင့်ရောက်ချလာသော မိဘနှစ်ပါးကိုကြည့်ပြီး ညီလင်းပအံ့ဩနေသည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ သားကိုလည်း အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ရောက်လာတယ်”

“ကိုယ့်သားသမီးဆီလာတာ အကြောင်းကြားစရာလိုလို့လား ဒါလားရယ်”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမိတို့က သားဆီကို အကြောင်းမရှိရင် မလာတတ်လို့ သားကအံ့ဩပြီး မေးရုံလေးတင်ပါ”

မိဘတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်စိုး၍ ညီလင်းပ ကပျာတ

ယာ ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မျက်နှာ ပြုံးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကလည်း သားကိုစွတ်ပြီး အပြစ်တင်ချင်နေတာကိုးကွ”

“အမေကြီးသိပါတယ် အဖေကြီးရယ်”

သိုးပု ကော်ဖီနှင့်မုန့်တွေ ယူလာပြီး ဆက်တီစားပွဲပေါ်လာချ ပေးသည်။ သူ့ပါ ညီလင်းပနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခု မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆို ဟုတ်လား”

“ဗျာ. . ဘယ်သူပြောလဲ”

“အဟဲ့. . ကျွန်. . ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာကိုညီ”

ညီလင်းပ သိုးပုကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်တိတ်တိတ် ဆဲလိုက် သည်။

“ကောင်မလေးက စာရေးဆရာမလေးဆို”

“အယ်. . ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မသိပါဘူး မာမီရယ် ဟို့. . မထင်မှတ်ပဲနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားတာပါ”

“ဒါဆို သားကသူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ထားသေး ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ဒယ်ဒီအမေးကို ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ချစ်ရောချစ်ရဲ့လား”

“ဗျာ”

“ကဲပါ အဖေကြီးရယ် ဒီအဆင့်ထိမေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ခင်တို့ စိစဉ် ထားတဲ့ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်ပါတော့”

“မာမီတို့က ဘာစိစဉ်ထားလို့လဲ”

ညီလင်းပ အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို သင့်တော်တဲ့သူနဲ့တွေ့တုန်း အိမ်ထောင်ချပေးချင်လို့”

“ဗျာ”

လာပြန်ပြီ ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ခုတလော ထင်မှတ်မထားသောကိစ္စတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြုံနေရသည်။

ထိုအကြောင်းအရာတွေအားလုံးဟာ အမှန်တရားဖြစ်နေ၍ ထုတ်ခံလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ. . .

“ဟုတ်တယ်သား ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေရဲ့ တူမလေးပါ၊ ဒယ်ဒီတို့ ဘဝနဲ့ မနှစ်ကတစ်ခါတော့ မြင်ဖူးလိုက်တယ်၊ ကောင်မလေးက ရုပ် ရည်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး ငါ့သားနှစ်သက်မယ့် ရုပ်မျိုးလေးပါ။

ဒယ်ဒီနှစ်သက်မှတော့ ငါ့သားနှစ်သက်မယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီသိတယ်”

ဒယ်ဒီထိုသို့ပြောတော့ မာမီ ဒယ်ဒီကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုး ထိတ်သည်။

“ဟွန်းနော်. . အဖေကြီး စကားကို အနှောင့်အသွားမလွတ် သယ်ငယ်တုန်းကစီတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီ”

“ငါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါကွာ”

“ကဲ. . သား မာမီတို့စိစဉ်တာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ သားက မိမိခင်ကျော် အကပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သားလက်

ထပ်မယ့်မိန်းကလေးက တအားကြီးထက်မြက်နေဖို့ မလိုဘူးလေ၊ မာမီ

တို့က သားရဲ့ဘဝရပ်တည်မှုပညာရပ်ကို ဝေဖန်ရှုံ့ချမယ့် ဇနီးမယားမျိုး

ထက် သားကိုအမြဲတမ်း အထင်ကြီးလေးစားပြီး ယောက်ျားကိုတန်ဖိုး

ထား ပါရမီဖြည့်ပေးမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ သားရဲ့ဇနီးမယားအဖြစ်

ရွေးချယ်ပေးချင်တာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မာမီလက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ပန်းရောင်စာ

အိတ်လေးတစ်အိတ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

စာပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီထဲမှာ သားနဲ့သဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးပုံပါတယ်.. သူ့နာမည်က ဗေဒါပန်းတဲ့”

“ကျွတ်.. သူလည်း ရေထဲမှာ ဒိုက်ပင်လိုမျောနေတဲ့ ပန်းနာမည်”

စိတ်ထဲမှ ခပ်တိုးတိုးညည်းတွားပြီး စာအိတ်ကို လှမ်းယူကာ သိုးပုကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော့.. သိုးပု ငါ့အခန်းထဲက အံ့ဆွဲထဲ သွားထည့်ထားလိုက်နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်မယ်၊ မာမီ ခုသားရိုက်ကွင်းသွားရဦးမယ်၊ မာမီတို့လည်း အနားယူလိုက်ပါဦး၊ ညပြန်လာမှ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

“အေးအေး.. သွား၊ ညကျမှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီကို ထိုသို့ချွေးသိပ်လိုက်ပြီး ရိုက်ကွင်းသွားရန် ထွက်လာလိုက်သည်။

ကြာရိုးဖြူနှင့် ဗေဒါပန်း ရေထဲကပန်းတွေနှင့် တော်တော်အကျိုးပေးသန်ပါလားဟုတွေးကာ ကားမောင်းရင်း ဟတ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။ ဗေဒါပန်းက ကြာရိုးဖြူလောက် လှနိုင်ပါ့မလား..။

လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုလာသည့် ကြာရိုးဖြူ၏ ကမ်းလှမ်းမှုတို့ တောင် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာ... မာမီတို့အစီအစဉ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးမယ့် ဆန္ဒတစ်ခုက ဟိုးအဝေးကြီးမှာ...။

ဗေဒါပန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကြားရုံနှင့်တောင် စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းတာ။

အခန်း(၂၂)

“ကြာရိုးဖြူ... ကြာရိုး အိပ်ပြီလား”

အိမ်ထဲခါးဖွင့်ထား၍ ဝင်ခဲ့ပေမယ့်.. ကြာရိုးဖြူ၏ အရိပ်အသောင်လေးတောင် မတွေ့ရ၍ အသံခပ်တိုးတိုးပေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဂီတသံငြိမ်ငြိမ်လေးက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမိုးနေ၏။

အကသင်ပေးမယ် ပြောပြီးကတည်းက ညစဉ်အကြောင်းအမျိုးမျိုးပေါ်နေသဖြင့် ဒီညတော့ အသေအချာ စနစ်တကျသင်ပေးမည် ဟုသောစိတ်နှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခပ်မှိန်မှိန် မီးပန်းဆိုင်းတွေသာ ထွန်းညှိထားသော ဝါကျင့် ကျင့်မီးရောင်အောက်မှာ ကြာရိုးဖြူထွက်အလာကို အေးအေးလူလူ ပင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ခြေသံခပ်ဖွဖွကြားရသည်မို့ ဧည့်ခန်းနှင့်အတွင်းခန်း ကာထား သောလိုက်ကာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လက်တစ်ဖက် . . လိုက်ကာကိုဆွဲဖယ်နေတာ အရင်ဆုံးမြင်ရ သည်။ ညီလင်းပ ခပ်ဖန့်ဖန့် ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီနေ့ည ခါတိုင်းညတွေလို တက်ကြွမှုမရှိသလို ငြိမ်ကုပ်ခြောက် ကပ်လွန်းနေသည်။

ညှိုးမှိန်သောမျက်နှာနှင့် ထွက်လာသော ကြာရိုးဖြူကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲ ထင်ခနဲပူသွားသည်။

“ကြာရိုး နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒီနေ့ မင်းအမေအိမ် သွားမယ် ဆို”

ညီလင်းပအမေးကို မဖြေပဲ အသက်မပါသော ခြေလှမ်းတွေ ဖြင့်လျှောက်လာပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ညီလင်းပ ဆက်မ မေးတော့ . . .

“ကိုယ်တို့ ဒီညတော့ ကကွက်တွေ စရအောင်”

ညီလင်းပကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ . . အိုကေ ဒါဆိုရင်ထ”

လက်ကိုကမ်းပေးပြီး ထိုင်ခုံမှထလိုက်သည်။ ကြာရိုးဖြူ ကမ်း ပေးသော ညီလင်းပ၏လက်ကို အလိုက်သင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်သောညတွင် ရင်ဘတ်ချင်းခဏအပ်ကာ မြူးရစ် တေးသွားအောက်မှာ ကကြိုးသင်ဖို့ အာရုံတွေ စုစည်းလိုက်သည်။

ဒီညတကယ်တမ်း ရင်ခွန်နေသည့်သူက ညီလင်းပဖြစ်နေတာ

တော့ အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်။ သူမသည်လည်း အရင်ညတွေ ထက် ပိုလှနေသလို ခံစားရသည်။

“အကဆိုတာ ဂီတသံထဲကို ကိုယ့်ကိုယ်လုံးကို အပ်နှံလိုက် တာပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေရှိရင်တောင် ဖယ်ထုတ်နိုင်ရမယ်၊ အခု ကိုယ်မင်းကို သင်ပေးမှာ ကျူးဘားနိုင်ငံက အာရယ်ဟန်ဒို စုံတွဲ အတပဲ”

“အဲဒီအက အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလား ကိုညီ”

“ဒါပေါ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး ခံစားလိုက်ရင် အနည်းဆုံး ထကွက်တွေရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်လာလိမ့်မယ်၊ အာရုံစိုက် နည်း နည်းလွဲတာနဲ့ နောက်ကကွက်တွေ လွဲသွားနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ အချစ်တွေကရော အခုကကွက် တွေလို ဟန်ချက်ညီနိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲကအချစ်တွေကို စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး ရှင်ခံစားလိုက်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး စစ်မှန် ဆွဲကျွန်မရဲ့ ရင်ခွန်သံတွေကို ရှင်ကြားနိုင်မယ် ထင်တယ်နော်”

ချောင်ပိတ် မေးခဲလိုက်ရသောကြောင့် သူမလက်အစုံကို ဆုပ် ထိုင်ကာ ရင်ဘတ်ချင်းအပ်ပြီး ကနေသော ကကွက်အချို့ မလွဲချော် အောင် သတိထားနေရသည်။ သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ချကာ မျှော်လင့် ထေးမောနေသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်သည်။

နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ထိုတဒင်္ဂကို စိတ်လှုပ်ရှားမှု ထစ်စုံတစ်ရာအား ထူးဆန်းစွာပေးစွမ်းနေ၏ ရင်ထဲမှာ နွေးသလိုလို နှိုလကက . .

“အင်း ကိုယ်တို့ရင်ဘတ်ချင်းနီးနေမှတော့ မင်းရဲ့ရင်ခွန်သံ စစ်စစ်ကို သိလာမှာပါ၊ မင်းရဲ့တက်ကြွနေတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ငါ့ကို အင်းစားနေပြီပဲ”

ဟန်ဆောင်မှုမဟုတ်သော ရင်ထဲက စကားတစ်ခွန်းသာဖြစ်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကဟာ တို့နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ခုထဲသော ထွက်ပေါက်ဖြစ်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း.. အဲဒါထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ရှင့်အတွက်စိတ်ပျက်စရာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရော မောင်လေးငြိမ်းချမ်းရော ရှင့်ကိုတစ်ချိန်လုံး အနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေခဲ့တာလေ၊ ခုဆို ရှင့်အချိန်တစ်ချို့ကို ကျွန်မကို ဖဲ့ပေးနေရတာမဟုတ်လား၊ ရှင်မပျော်တာ ကျွန်မသိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့.. ကျွန်မတော့ ရှင်နဲ့အခုလို တွေ့နေခဲ့ကြတဲ့ အချိန်လေးကို ဘယ်တော့မှ အာရုံထဲမှာ ပျောက်ပျက်မသွားဘူး၊ ကျွန်မအချစ်တွေထဲမှာ ရှင်ဟာ ပရောဖက်ရှင်နယ် အကပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်မပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်တို့ ခိုးခိုးလေး ချစ်ခဲ့မိတာပါ၊ ကျွန်မရှင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် ကျွန်မရဲ့အသွေးအသား အသက်တွေကို ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့အထိ ချစ်တယ်၊ ရှင်သာ ကျွန်မနဲ့ဝေးခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကမ္ဘာလည်း တစ်စစပျက်ပျက်ပျက်စီးသွားမလားပဲ”

“မင်း ဘာတွေတွေ့ပြီး ခံစားနေတာလဲ၊ ရင်ထဲမှာ တကယ်ချစ်ကြရင် တကယ်ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြမှာပါ”

ချမ်းမြေ့စရာစကားမို့ ကြာရိုးဖြူ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးသည်။ ခံစားချက်တွေ ပြတ်သိပ်နေပေမယ့် အသက်သိပ်မပါ။ ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်နေမိသည်။

ကနေရင်းနှင့် တီတိုးဆိုနေကြသော ရင်ဘတ်နှစ်ခုထဲတွင် ခံစားချက်တွေကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

“တကယ်လား.. ကျွန်မရှင့်ကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်ရမှာလား တီ”

ညီ ရှင်ကျွန်မကို ချစ်သွားပြီလားဟင်”

“အင်း.. ချစ်မိသွားပြီ၊ ဟုတ်တယ် ကိုယ်မင်းကို တကယ်ချစ်မိသွားတာ”

ရုတ်တရက်နှုတ်မှ ထွက်သွားပေမယ့်.. ဒါဟာအမှန်တရားတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကြာရိုး၏ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

အခန်း(၂၃)

“ဟေ့. . . ကိုညီနိုးပြီလား”

“အေး. . . ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီရော”

“မနက်ကအစောကြီး အပြင်ထွက်သွားကြတယ်၊ ကိုညီကို သွေးတယ် နှိုးမရတာနဲ့ သူတို့ဘာသာ သွားကြတာ၊ အရေးကြီးတဲ့ပုံ သိုးပုစကားကြောင့် ညီလင်းပ မျက်လုံးနှစ်ဖက်စုကျသွားတာ”

“ဘာအရေးကြီးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ အသေအချာမသိဘူး ဖုန်းဝင်လာလို့ သွေးကြတာ”

“ဟင်. . . မင်းကလည်း မသိတာကြီးပဲ”

သိုးပုကို အပြစ်တင်စကားပြောပြီး စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ကာ ပီဇာ နုလေးတစ်ချပ်ယူကာ ဝါးလိုက်သည်။

“ကိုညီ ဗေဒါပန်းကချောလား၊ ကြာရိုးဖြူနဲ့ ဘယ်သူပိုလှလဲ”

“စိတ်မဝင်စားလို့ ဓါတ်ပုံတောင် မကြည့်ရသေးဘူး”

သိုးပု ဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ. . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုညီကိုအားကျလို့”

“ဘာကိုအားကျတာလဲ”

“ဝိုင်းချစ်မယ့် မိန်းကလေးတွေများလို့လေ၊ ခုတလော ယုန် လေးတောင် ဒီအိမ်က သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး အကလာမကျင့်တော့ တာ နိမ့်ဆို ကိုညီကို ကပ်ချွဲနေတာနဲ့ မျက်စိနောက်ဦးမှာ”

“အဲဒါကောင်းတယ်၊ သူမလာလေ ငါနားညည်းသက်သာလေ ပဲ သူထပ်လာလဲ ပြဿနာက ထပ်ရှာဦးမှာ”

“ဒါနဲ့ကိုညီ ဗေဒါပန်းနဲ့ကြာရိုးဖြူ ဘယ်သူကိုရွေးမလဲ”

“ဗေဒါပန်းကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုမှ ရွေးစရာလား”

“မမြင်သေးလို့ပါ ကိုညီရော၊ မြင်သွားရင် ဗေဒါပန်းက ကြာရိုးဖြူ ထက်တောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိရင် ကိုညီစိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ”

ဘေးမှ တတွတ်တွတ်လာပြောနေ၍ အစားကောင်းကောင်း မစားရပဲ လေပြန်ပေါ်နေရသဖြင့် ညီလင်းပ သိပ်စိတ်မရှည်တော့. . .

“ဟေ့ကောင် အချောအလှတွေကြိုက်မှတော့ ကြာရိုးဖြူတွေ ဗေဒါပန်းတွေကို စိတ်မဝင်စားပဲ ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းက အချောအလှ တွေနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားတော့မှာပေါ့ဟ၊ မင်းက မိန်းမမြင်တိုင်း ငါ့ကို သွေး သာတဲ့ကောင်လို့ မြင်နေသလား”

“အဲလိုမထင်ပါဘူး ကိုညီရော၊ အဟဲ. . . ဗေဒါပန်းနဲ့ ကြာရိုးဖြူ”

ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ မရွေးတဲ့သူ ကျွန်တော့်ကိုမျှလို့ ပြောမလို့ပါ”
သိုးပု သူ့စကားနှင့်သူ တဟားဟား သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှကားဝင်လာသည်မို့ သိုးပုအရယ်ရပ်ကာ
ဧည့်ခန်းဝင်ပေါက်ဝဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော. . ဦးနဲ့အန်တီတို့ပြန်လာပြီ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာသော ဒယ်ဒီနှင့်
မာမီ မျက်နှာမကောင်းကြတာ ညီလင်းပသတိထားလိုက်မိသည်။

“ဒယ်ဒီ ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ”

ညီလင်းပ စားတာကိုရပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်
ချလိုက်သော ဒယ်ဒီနှင့်မာမီကိုမေးကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မာမီ ငိုတော့မည့်မျက်နှာနှင့် ညီလင်းပကို မျက်ရည်တစ်
ကြည့်ကာ. . .

“ဗေဒါပန်း ဆုံးပြီးသားရေ”

“ဗျာ. . ဂိမ်းက ဆော့တောင်မဆော့ရသေးဘူး အိုဟာဖြစ်သွား
ပြီလား”

မြင်တောင်မမြင်ဖူးလိုက်ရသည့် ဗေဒါပန်းဆိုသော မိန်းက
လေး ဆုံးပြီးဆို၍ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မကောင်းဖြစ်ရသည်။
ဒီထက်တော့မပို။

“ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ မာမီ၊ မီးယပ်လား ကင်ဆာလား”

“မဟုတ်ဘူး ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီး ဒရင်းဘတ်ပေါ် ခဏလှဲ
အိပ်လိုက်တာတဲ့၊ ညနေအထိမနိုးတော့ သူ့အမနိုးတော့ အသက်မရှိ
တော့ဘူးလေ”

“ဪ. . စိတ်မကောင်းပါဘူး မာမီရာ”

ညီလင်းပထိုသို့သောစကားမျိုး ပြောရုံမှအပ တခြားပြောစရာ
တော့မရှိ။

“ညကဆုံးတာဆိုတော့ မနက်ဖြန်အသုဘချမယ်လေ၊ မာမီတို့
သွားပို့ကြရအောင်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မာမီ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကိစ္စလေး တစ်ခုပြီးတာနဲ့
ပို့ပေးပါမယ်”

မတော်လိုက်ရသော ချွေးမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၍
ငြိစလွယ် ကတိပေးလိုက်သည်။

ဒိုက်ပင်လိုမျော၍ မရနိုင်တော့သော ဗေဒါပန်း၏ နောက်ဆုံး
အရေးကို လိုက်ပို့ရဦးမတဲ့. . .

အသက်မရှိတော့သည့် ဖြူဆုပ်ဆုပ်မျက်နှာကြီးကို သွားရွှေပြီး
ချော့. . ဒါဟာ ငါနဲ့ လက်မထပ်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမပါလားဆိုပြီး ရတက်
သွားချင်တော့ပါ။

တော်ကြာ. . . ညဘက် ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ချောက်ချားနေမှ
အခက်. . . ။

အခန်း(၂၄)

“ကဲ . . ဆင်း၊ ဒီကော်ဖီဆိုင်လေးက နိုင်ငံတကာ ကော်ဖီအဖွဲ့ရတယ်”

ညီလင်းပကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အရင်ဆင်းလိုက်သည်။ ကြာနို့ဖြူပါ ရှိမန်ဆန်သော ကော်ဖီဆိုင်လေးကိုကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ဆိုင်လေးက ရှိမန်ဆန်တယ်နော် ကိုညီ”

ဧည့်ကြိုလေး မှန်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဦးညွတ်ကြိုဆို၏။

ညီလင်းပ ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့် မှန်တံခါးချပ်ကို တွန်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . ညီ မပိတ်နဲ့ဦးလေ နောက်မှာတစ်ယောက် ဝင်ရဦးမယ် မတွေ့ဘူးလား”

“ဗျာ”

ညီလင်းပစကားကြောင့် ဧည့်ကြိုလေး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဝေ့ကြည့်ပြီး . .

“ဪ . . ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ လာရင်ဖွင့်ပေးမှာပါ”

ဧည့်ကြို အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မှန်တံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော ဧည့်ကြိုကို ကြာနို့ဖြူဖြူဖြူ ဦးညီလင်းပနောက် ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ဘွန်ဆိုင်းပင်လေးတွေ အစီအရိစိုက်ထားသော ပန်းအိုးလေးတွေနားရှိ စားပွဲလွတ်တစ်ခုဆီသို့ ညီလင်းပ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် . . .

“အစ်ကို ဘာမှာမလဲ”

“ဗီယက်နမ်ကော်ဖီနှစ်ခွက် ပီဇာနှစ်ပွဲ မြေအိုးနှစ်ပွဲ”

“ဗျာ . . အစ်ကိုက တစ်ပြိုင်တည်း ပီဇာနှစ်ပွဲ စားနိုင်လို့လား”

“ဟာ . . နှစ်ယောက်စားမှာလေကွာ မင်းမမြင်ဘူးလား”

“ဪ . . ဟုတ် . . ဟုတ်လား . . ရ . . ရမယ်နော်အစ်ကို”
ဝိတ်တာလေး ခေါင်းကုတ်ကာ အနားမှ ထွက်သွားသည်။

“ဦး . . ရုပ်ကလေးသနားကမား အကမင်းသားတစ်ယောက် စားလိုက်ပုံများ လူစားမစားဘူး”

ဝိတ်တာလေး မကြားတကြားပြောသွားသည်။

“ကိုညီ ကျွန်မကို ဘာပြောစရာရှိလို့ ဒီကိုခေါ်လာတာလဲဟင်”
တိုးသက်သော အမေးကြောင့် ညီလင်းပ ကြာနို့ဖြူကို မြတ်နိုးစွာ ဝေးကြည့်ပြီး . . .

“ဒီဆိုင်က ရှိမန်အရမ်းဆန်တယ်မဟုတ်လား များသောအားဖြင့် ဒီဆိုင်လေးကို ချစ်သူစုံတွဲတွေပဲ လာကြတယ်၊ ဒီဆိုင်လေးဖွင့်ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ချစ်သူစုံတွဲတွေအတွက် စိတ်အပန်းဖြေအနားယူနိုင်ဖို့လေ”

“ဟင် . . ကိုညီက ဆိုင်ရှင်မို့လို့ ကျွန်မကို ရှင်းပြနေတာလား”

“အဟဲ . . ဆိုင်ရှင်က ကိုယ်တော့မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေ၊ ဒီဆိုင်လေးဖွင့်ဖို့ ကိုယ့်အိုင်ဒီယာတွေ အများကြီးသုံးရတယ်ကွ”

“ဒါဆို အရင်ကရော ဒီဆိုင်လေးကို ဘယ်ကောင်မလေးချစ်လာဖူးလဲ”

“ခဏခဏတော့ လာဖြစ်တယ် ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးတော့ မပါဘူး သိုးပုပဲပါတယ်၊ ကောင်မလေး . . အဲ . . ချစ်သူနဲ့လာဖူးတာတော့ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

“တကယ်”

“အင်း . . တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ်လေ ဒီနေ့ညပဲ မာမီကိုမင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောလိုက်တော့မယ်၊ မင်းရောမင်းအမေကို သွားပြောမယ်ဆို ပြောပြီးပြီလား”

“အင်း . . ပြောပြီးသွားပြီ မေမေကမငြင်းပါဘူး၊ မောင်လေးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ဖို့ပါ စီစဉ်ပြီးသွားပြီ ခက်တာက”

“ဘာလဲ ဘာခက်တာလဲ”

“ကျွန်မအမေက သဘောတူပေမယ့် . . တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတယ်ဆိုလား”

“ဟင် . . ဘယ်လို”

ညီလင်းပ နားမလည်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ကြာရိုးဖြူအဖို့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ကြည်နူးရုံသက်သက် ဖြတ်ကျော်ချင်

သည်မို့ ဘာမှအရေးမကြီးသလိုပုံစံဖြင့် . . .

“အဟင်းဟင်း . . သိပ်တော့အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကဲပါ ဒီကိစ္စအောက်မှဆက်ပြောကြမယ်နော်၊ ဒီနေ့လေ ကျွန်မအရမ်းပျော်တယ်လား”

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာသည်။

“ဟဲလိုမာမီ . . ဗျာ . . ဟို . . အဲ . . သားမအားလို့ လိုက်မပို့တော့ဘူး မာမီရာ၊ နော် . . ဆောရီးပါ”

ညီလင်းပအား ဗေဒါပန်းအသုဘပို့ရန် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ညီလင်းပငြင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်တစ်ဖက်မှ မာမီဝတ်အတင်းအခံဖို့ ခေါ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှငြင်း၍မရတော့ . . .

“ကျွတ် . . မာမီရယ် သေတဲ့သူက သေသွားပြီပဲ”

စိတ်ပျက်စွာညည်းတွားရင်း ကြာရိုးဖြူကို ကြည့်လိုက်သည်။ နိုင်ထဲ၊ ဝိတ်တာအချို့နှင့် တခြားကာစတန်မာများ ညီလင်းပကို အဖုံတပြု ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ညီလင်းပသိပေမယ့် ကျော်ကြားသူမို့ ကြည့်သည်ဟုပဲ စိတ်ထင်ကာ ဖုန်းကိုပြောမြတိုင်း ဆက်ပြောပြီး . . .

“ကဲ . . ကြာရိုး ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့ အကြောင်းကိစ္စဆို လာပြီကွာ”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အသုဘကိစ္စလေ ခုသွားမှဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မခံခဲ့မလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မလည်းလိုက်မယ်လေ ရှင့်မိတ်ဆွေကလည်း ကျွန်မမိတ်ဆွေပဲပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“အိုကေ ဒါဆိုတစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ရေထေးခရောက်ရင်

မာမိတို့နဲ့တွေ့မှာ အဲဒီကျမှ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”
 ကော်ဖီဖိုးတွေရှင်းပေးခဲ့ပြီး ကြာရိုးဖြူလက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်ထဲ
 ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။
 အားလုံးဝိုင်းကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၂၅)

ပြေးသုသာန် ပရိဂုဏ်ထဲ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် မာမိ
 သို့တားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားတာ မြင်လိုက်သည်။
 အသုဘပို့ယာဉ်များနှင့် လူများစည်ကားလိုက်ပုံများ ပွဲတော်
 ငြီးတမျှ မာမိ ညီလင်းပကို တွေ့သွား၍ လက်ယပ်ခေါ်သည်။
 “လာ. . . ကြာရိုးဖြူဟိုမှာ ကိုယ့်ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ”
 ကြာရိုးဖြူလက်ဆွဲပြီး မာမိတို့ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်
 သည်။
 “ညီလေး. . . ညီလေး”
 “ဟင်”

“အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော လူတစ်ယောက်၏ခေါ်ဆိုကြောင့် ညီလင်းပ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူကို ညီလင်းပစိတ်ထဲ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိနေ၍ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြာရိုး အစ်ကိုပဲ. . . ။

“ညီလေး. . ညီမလေးကို အသုဘလာပို့တာလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာညီလေးရာ အစ်ကိုတို့လည်း ထူပူနေလို့ အကြောင်းမကြားဖြစ်တာ”

“ဗျာ. . အစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်က အသိတစ်ယောက်ကို လာပို့တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြုံတုန်း ညီမလေးရဲ့ ရုပ်ကလပ်ကို နောင်ဆုံးနှုတ်ဆက်သွားပါကွာ၊ ညီမလေးက အရမ်းကဆိုးလွန်းပါတယ်၊ အိမ်ခဏပြန်လာပြီး သူလက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်း မေမေနဲ့ပြောကြပြီး ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး အိပ်လိုက်တာ အသစ်ပြန်မလည်လာတော့ဘူး. . . အီး. . . ဟီးဟီး”

ကြာရိုးအစ်ကို ပြောနေတာ ဗေဒါပန်းကိုများလားဟု အံ့ဩစွာတွေးပြီး. . .

“ဒီ. . ဒီမှာအစ်ကို၊ အစ်ကိုဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ၊ ဟို. . ဗေဒါပန်းကို ပြောနေတာလား”

- “ဟုတ်တယ်လေ”
- “ဒါဆို. . ဗေဒါပန်းနဲ့ ကြာရိုးဖြူက”
- “အယ်. . ဘယ်. . ဘယ်လို တစ်ယောက်”
- သူကပင် ငိုရင်းစက်လက်နှင့် နားမလည်စွာပြန်မေး၏။
- မာမီ အနားရောက်လာသည်။
- “သားလာလေ. . မောင်ကျော်စွာ ဒါ အန်တိုသားလေ”

“ဗျာ”

ညီလင်းပ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှုပ်ထွေးသော အရိပ်တွေလို နှိုင်း ကြာရိုးဖြူအစ်ကိုဆီမှာပါ ထင်ဟပ်သွားသည်။ ခုချိန်ထိ လိုရင်းတို့ ရောက်နိုင်သေး ကြာရိုးဖြူကိုလှည့်ကြည့်တော့ ဘေးမှာမရှိတော့. . . ။
“ဪ ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်. . . ။

“မာမီ သားချစ်သူနဲ့ ဗေဒါပန်းက ညီအစ်မတွေထင်တယ်”
မာမီကို ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“လာပါညီလေးရယ် ခုချိန်မှာ ညီလေးဘာတွေပြောနေလဲဆိုတာ ကိုယ်နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ့်ညီမလေး ရုပ်ကလပ်ကို လာကြည့်ပါဦးကွာ၊ ပစ်ရက်စရာမရှိဘူး အိပ်နေတဲ့အတိုင်းလေးပဲကွာ. . .”

ညီလင်းပလက်ကိုဆွဲကာ ရုပ်ကလပ်ကိုပြင်ဆင်ထားသည့် တောခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အသုဘလာပို့သည့်လူတွေ၏ မျက်လုံးတွေသည် ရုပ်ကလပ်မှခွာကာ ဟောခန်းထဲဝင်လာသော ညီလင်းပကို တွေ့သွားသည်။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟယ်. . ဟိုမှာ အကမော်ဒယ်လ် ညီလင်းပပဲ”

“အေး. . သေသွားတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲမှ သိတာ”

“ညီလင်းပ မင်္ဂလာပါ”

အရေးထဲ လူအုပ်ကြားထဲမှလက်ပြကာ မင်္ဂလာမရှိသောနေရာမှာရပ်ပြီး မင်္ဂလာပါဟု ပြောနေသေး၍ ဝတ္တရားအရ လက်ပြနှုတ်ဆတ်လိုက်ရသေးသည်။

“အမလေး သမီးရယ် မေမေဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ သားငယ် သေးထားသွားတာ မကြာဘူး သမီးကပါ မေမေတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး

မောင်လေးကို အဖော်သွားလုပ်ပြီပေါ့.. ဟမ်.. အီး.. ဟီးဟီး..
သမီးပြောတော့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆို.. ခုတော့ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်
ထွက်သွားရလားကွယ်”

ပန်းတွေနှင့် လွမ်းကာမျက်နှာလေးတစ်ကွက်ထဲ ဖော်ထား
သောရုပ်ကလပ်ကိုမြင်လိုက်တော့ ညီလင်းပရှင်လျက်နှင့် ဝိညာဉ်ကင်း
မဲ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟင်.. ကြာ.. ကြာရိုးဖြူ”

“သား.. ဗေဒါပန်းကို သိနေလို့လား”

“သိရုံတင်မဟုတ်ဘူး.. သူ.. သူက သားချစ်သူလေ”

“အို.. ဘုရားရေ”

အသံတွေတိုးတိတ်ဝင်သွားကာ ပန်းခွေတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထား
သော “ဗေဒါပန်း(ကြာရိုးဖြူ)အတွက် လွမ်းသူပန်းခွေ” ဟူသော စာတန်း
တွေကိုဖတ်မိတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ငုံ့ဆန်ထိမှန်သူလို တစ်စစီ
ကြေမှု့ကာ အသိစိတ်တွေ လွတ်ထွက်ကုန်၏။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ခုပဲ ကြာရိုးဖြူနဲ့ ကော်ဖီ
ဆိုင်ကနေ ရေဝေးသူသာန်ကို ကားမောင်းလာတယ်။ ခု.. ကြာရိုးဖြူ
က အလောင်းစင်ပေါ်မှာ သေနေပြီ။ မဖြစ်နိုင်.. လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

“မာမီ.. ဒါ.. ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သား ခုလေးတင် ကြာရိုးဖြူနဲ့
ကော်ဖီဆိုင်ကလာတာ၊ စောစောကတောင် ကားပေါ်ကနေ ကြာရိုးဖြူနဲ့
သားဆင်းလာတာ မာမီမတွေ့ဘူးလား”

“သားရယ် စိတ်ကိုထိန်းပါ၊ သားဘေးမှာ ဘယ်သူမှပါမလာ
ပါဘူးကွယ်၊ သားတစ်ယောက်ထဲ ဆင်းလာတာပါ”

“ဟာ.. မဟုတ်ဘူး မာမီတို့မှားနေတာ၊ အစ်ကို စောစောထ
ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ကြာရိုးဖြူတို့ တွေ့လိုက်

တယ် မဟုတ်လား”

ကိုကျော်စွာ အူကြောင်ကြောင်ကြည့်ကာ ပို၍ဝမ်းနည်းသွား
အန်ဖြင့်..

“ညီလေး မင်းကို ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်ထဲတွေ့သေးတယ်၊
မင်းအနားမှာ ဘယ်သူမှပါမလာဘူး အစ်ကိုညီမ တကယ်သေသွား
တာပါ၊ သူ့နာမည်အရင်းက ဗေဒါပန်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဗေဒါပန်းဆိုတဲ့
နာမည်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ကြာရိုးဖြူဆိုတဲ့ နာမည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်
ပေးခဲ့တာ၊ ခုတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လောကကြီးထဲက ထွက်သွား
ရပြီကွာ.. အီး.. ဟီးဟီး ဟီး”

ညီလင်းပ ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်၊ ဒါဟာ အမှန်တရားမဟုတ်လား
ခုလေးတင် ကြာရိုးနှင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေသေးတာ။

ညီလင်းပ ကြာရိုးဖြူအလောင်းကိုကြည့်ကာ တဖြည်းဖြည်း
သွေးပျက်လာသည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုန်လာသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကြာရိုးမသေဘူး၊ စောစောကတောင် ကျွန်တော်
နဲ့အတူ ရှိနေတယ်၊ ကြာရိုး.. ကြာရိုး.. မင်းဘယ်မှာလဲ၊ ဒီ အသက်မဲ့
နေတဲ့ ရုပ်ကလာပ်က မင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

ညီလင်းပ ဟောခန်းထဲကို ဝေ့ဝဲရှာလိုက်ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း
တစ်ပြောလိုက်သည်။ လူတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြပုံဖြင့် ပြုတိုး
လာကြသည်။

ကြာရိုးဖြူ၏ အမေနှင့် အစ်ကိုတွေမှာ ညီလင်းပ၏ သွေးရှူး
သွေးတန်း အော်ဟစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်
နေကြသည်။

“သား.. စိတ်ကိုထိန်းပါ၊ မာမီဘေးမှာရှိတယ် ဒယ်ဒီကြီးရေ
ထုပ်ပါဦး၊ သား.. သားအရမ်းခံစားနေရပုံပဲ သူ့ချစ်သူနဲ့ ဗေဒါပန်း

တစ်ယောက်ထဲဆိုတာကို သူ့လက်မခံချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဒယ်ဒီ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ...

“သား စိတ်ကိုလျှော့ချပြီး ခုကြုံတွေ့နေရတာကို အမှန်တရား တစ်ခုအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပါတော့၊ မင်းချစ်သူဟာ ဝေဒါပန်းဖြစ်နေမှန်း ဒယ်ဒီတို့ မသိခဲ့ပေမယ့်၊ အခု သူတစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားတာ တော့ အမှန်ပဲသား”

ကြာရိုးဖြူနှင့် ညီလင်းပဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ထိ အတူရှိနေခဲ့တာပဲ၊ ဒါကို ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ဘူးလား၊ ဒီနေရာအနီး တစ်ဝိုက်မှာ ကြာရိုးဖြူ တကယ်ရှိနေမှာ သေချာ၏။

ဝိညာဉ်အဖြစ်နှင့်လား... တကယ်လူသားစစ်နှင့်လား။

ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျခြင်းဟာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ပါပဲ။

“ဟင်... ဟိုမှာ ကြာရိုးဖြူနဲ့ ငြိမ်းချမ်း၊ တွေ့ပြီ... မာမိ ဟိုမှာ တွေ့လား... သားချစ်သူကြာရိုးဖြူ မသေပါဘူးဆိုတာ မာမိမယ့်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုမှာတွေ့လား သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်...။

“အို... သား သတိထားပါကွယ်”

အလောင်းစင်ထိပ်ရို ဓါတ်ပုံနှင့်ပန်းခွေတွေနားတွင် ရပ်နေသော ကြာရိုးဖြူ သူ့ဘေးမှာ ငြိမ်းချမ်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး ညီလင်းပစ် သွေးရွေးသွေးတန်းဖြစ်နေပုံကို စိတ်မကောင်းသောအကြည့်ဖြင့် လှည့် ကြည့်နေကြသည်။ သူမမျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ...

“ကြာရိုး မင်းမသေဘူး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အားလုံးက မင်းသေတယ်ဆိုပြီး ငိုနေကြတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ခုလေးတင် ကော်ဖီဆို ကနေ ထွက်လာကြတယ်ဆိုတာ အားလုံးကိုပြောလိုက်”

ကြာရိုးဖြူအနားသို့ ဝရုန်းသုန်းကားဆန်သော ခြေလှမ်း

ခြင်လျှောက်သွားကာ အားလုံးကို ရှင်းပြခိုင်းလိုက်သည်။

“ကိုညီရယ်... တကယ်တော့ ကြာရိုးလေ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက် လောက်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်ရှင်နေ သေးတယ်ဆိုပြီး ကိုညီအနားမှာ နေခွင့်ရချင်သေးတယ်၊ ခုတော့ သေ ဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ မဖြစ်မနေ လက်ခံလိုက်ရပါပြီ”

“ဘာ... ဒါ... ဒါဆို အရင်ရက်တွေကရော လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်း ဆောက်ကရော ငါ့ဘေးမှာအတူရှိနေတာ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

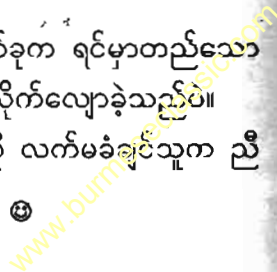
“ဟုတ်ပါတယ်ကိုညီ၊ ကြာရိုးလေ ကိုညီကို သိပ်ချစ်တယ်... ခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ ကြာရိုးနဲ့မောင်လေး တိုးအ သေးဆုံးကိုသွားရတော့မယ်၊ ဒီနေရာထက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေ ရာပေါ့၊ အဲဒီနေရာမှာ မောင်လေးကိုဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်၊ ဘယ်ညီအနားမှာ အမြဲတမ်းနေချင်ပေမယ့် နေဖို့အခွင့်အရေး မရှိ တော့ဘူး ကိုညီရယ်”

“ဘာလဲ... မင်း... မင်း... ငါ့ကိုအရူးလုပ်သွားတာပေါ့ ဟုတ် တာပဲ ငါ မင်းကို တကယ်ချစ်မိသွားမှ မင်းငါ့ကို ထားသွားရက်လား”

ညီလင်းပ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့၊ ဘဝမှာ ဘာနှင့်မှ အတားထိုးမရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးမှုကြီးကို အပြီးတိုင် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ အဲဒီ အတွက် ရလာတဲ့အကျိုးဆက်က ရင်ထဲမှာ အဆပေါင်းများစွာ နာကျင် ခြင်းတွေနှင့်အတူ အသုဘရှု ပံ့ရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက် ရည်တွေကိုယ်စီ ဝေ့ကုန်ကြခြင်းပါပဲ။ သူတို့အားလုံးရဲ့အမြင်မှာတော့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်းပေါ့။

ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ရင်မှာတည်သော ချစ်ခြင်းတရားကို ခဏတော့ အလျှော့ပေးလိုက်လျော့ခဲ့သည်ပဲ။

တကယ်တမ်း အမှန်တရားတစ်ခုကို လက်မခံချင်သူက ညီ

၁၅၈

ဝိဇ္ဇာ

လင်းပပင် ဖြစ်သည်။

လောကကြီးက ဘာအထာလဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသား ကျဆုံးခန်းကို ခုလိုလူမြင်ကွင်း သူ့သန်တစ်နေရာမှာ ဖွင့်ဟပြခိုင်းသ တဲ့လား။

နောက်ဆုံး နားစည်ထဲ ခပ်သဲ့သဲ့ တိုးဝင်လာသောစကားလေး တစ်ခွန်း။ ထိုစကားသံထဲတွင် ကြေကွဲခြင်းတွေ ပြတ်သိပ်ပျော်ဝင်နေ ကာ...

“နောင်ဘဝထိ ဆက်ချစ်ခွင့်ပြုပါ” တဲ့လား...

အဟတ်... နောင်ဘဝဆိုတာ ခုလက်ရှိဘဝလောက် သေချာ လို့လား၊ ဒီဘဝမှာတောင် ဆုံစည်းဖို့ မသေချာတာ၊ နောင်ဘဝ ဆုံစည်း ဖို့ ဘယ်လိုမျှော်လင့်စောင့်စားရဲတော့မှာလဲ။

ကြာရိုးဖြူ မင်းကွာ... မင်း ငါ့ကို အစိမ်းဖြတ် ဖြတ်သွားတာပဲ အခု ငါ့နှလုံးသားတွေ လူစဉ်မမီတော့ဘူးကွ...။

ငါ့ကို အဲသလို... ဟက်ကျောကြီး ထားသွားရလားကွာ၊ မင်း သိပ်ရက်စက်တယ်... မင်း အရမ်းရက်စက်တယ်ကွာ။

ပြီးပါပြီ

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

WAZAR

ကြီးထွေ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com